

Kiều Ninh

Địch

Hải

Editor
Ôc Vui Vẻ

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17: Chương Cuối](#)

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trăm năm sau, khi mọi người bàn luận về Kim Lương Quốc Duệ Đế, nói đến ưu khuyết điểm của người này, không khỏi làm người ta thán phục.

Duệ Đế một đời dũng mãnh, anh minh sáng suốt, trong lúc tại vị đã thống lĩnh ba quân của Kim Lương quốc tiêu diệt vô số nước lớn nhỏ gần biên giới Kim Lương, nhất thống thiên hạ, lưu danh sử sách. Nhưng lại vì Hoàng hậu cấu kết với giặc phản bội đất nước mà toàn bộ thanh danh đều bị hủy.

Khi người đời sau hỏi: Tại sao lại nói Duệ Đế mê sắc?

Lão sử quan lúc còn trẻ đã từng làm thư kí của sử quan, sau khi Duệ Đế băng hà mới tiếp nhận chức sử quan, hiện nay tuổi đã hơn chín mươi. Lão sử quan từ từ nói -----

Hoàng hậu của Kim Lương thông đồng với thái tử của địch quốc Đông Kỳ, lúc đó Kim Lương và Đông Kỳ đã đấu với nhau nhiều năm. Về sau mới biết Kim Lương hoàng hậu trí dũng đa mưu, thường hiến kế cho thái tử Đông Kỳ. Sau này còn trốn ra khỏi cung đến Đông Kỳ tìm nơi nương tựa. Sau khi Duệ Đế biết, không để ý đến sự phản đối của triều thần, ngự giá thân chinh gấp gáp lên tiền tuyến.

Người đời sau lại hỏi: Hoàng hậu phản bội trốn về bên địch, Duệ Đế vì rửa sạch nỗi nhục, lấy lại uy danh của hoàng thất Kim Lương, tự mình chinh phạt Đông Kỳ thì có lỗi gì?

Sử quan cười cười, lật lại quyển sách nói.

Lúc ấy Duệ Đế đích thân tới dưới thành Đông Kỳ, chiến đấu giằng co với thái tử Đông Kỳ. Duệ Đế trời sinh dũng mãnh vốn chỉ cần một kiếm có thể chặt đầu thái tử Đông Kỳ, công phá thành, tiêu diệt hoàn toàn Đông Kỳ. Vậy mà Duệ Đế chỉ đặt Kim Ô trường kiếm trên cổ thái tử Đông Kỳ, mắt phượng lãnh mị, nói ra một câu làm cho quân lính tướng sĩ đứng ở đó bây giờ nhớ lại, chỉ có thể liên tục thở dài.

Người đời sau vội vàng hỏi, là lời nói như thế nào có thể khiến uy danh của một Đế Vương mất hết?

Sử quan lật đầu một cái, mở ra “Kim Lương Quốc sử Duệ Đế bản kỷ”, chỉ vào chỗ sử gia đã viết, chậm chậm nói từng chữ.

Duệ Đế khoác áo giáp kim sắc (màu vàng), giống như một pho tượng chiến thần, lúc nói với thái tử Đông Kỳ, chỉ nói đúng một câu nhưng lại khiến người đời sau nói nhất định lúc đó Duệ Đế thân chinh là do bị sắc làm lu mờ ý chí -----

“Mau giao Hoàng Hậu của trẫm ra đây, trẫm sẽ tha chết cho người”.

Cuối đông, tuyết dày đặc bao phủ cả Hoàng thành, cung nhân [1] cúi đầu xoa tay, vội vã đạp lên nền tuyết tiếp tục làm việc.

[1] cung nhân: người làm trong cung

Trong vườn hoa của hậu cung, cây sồi xanh và tùng bách vẫn đứng vững vàng, trên ngọn cây cũng có một lớp sương mỏng, kết lại thành băng tuyết, được ánh sáng chiếu vào tỏa sáng lung linh.

Một bóng người nhỏ nhắn khoác một cái áo màu trắng ngà úp người trên nền tuyết, thỉnh thoảng đưa sọc vào trong nền tuyết, vừa run run vừa nói.

“Đáng ghét.... Ta nhớ là bị rơi ở chỗ này mà, làm sao lại tìm mãi không thấy? Không biết là bị rơi ở đâu?”. Lạc Quỳnh Anh cắn môi môi trắng bệch, nhìn không được rùng mình vài cái, lại vùi đôi tay vào trong tuyết sâu lục lọi.

Mấy ngày trước nàng làm rơi cái khuyên tai mình yêu thích, nghĩ đi nghĩ lại khả năng cao nhất là bị rơi ở trong vườn hoa này.

Mấy cung tỳ đi qua vườn đều nhìn về bên này, châu đầu ghé tai nói gì đó sau đó tất cả đều cười lên.

Lạc Quỳnh Anh đối với những cái đó coi như mắt diếc tai ngơ, hai mắt nhìn về phía chân trời mênh mông bát ngát, hai tay lại tiếp tục dò trong tuyết lạnh.

Nàng không điếc không mù, không thể không nghe thấy những điều cung nhân cười nhạo, cũng không phải nàng không nhìn thấy ánh mắt khinh miệt khinh thường của những cung nhân phục vụ nàng hàng ngày.

Dù sao Hoàng Hậu nương nương hèn nhất, yếu ớt hình như cũng chỉ có một mình nàng, cho nên cung tỳ [2] thân cận cũng tỏ ra xa cách với nàng, nói gì đến các cung nhân khác chế nhạo cười mỉa.

[2] cung tỳ: tỳ nữ trong cung.

Chậm rãi thở dài, Lạc Quỳnh Anh ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, trong mắt hiện lên khát vọng vô tận. Đến khi nào nàng mới có thể thoát khỏi nhà tù hoa lệ này, được tự do thoải mái không có gì trói buộc?

Cổ ngọc rủ xuống, lông mi dài dính chút bột tuyết, nàng than nhẹ trong đáy lòng, nhắm mắt lại, đem giấu vẻ mặt khát vọng chờ mong đi.

Đôi tay nhỏ bé bị đông cứng, ửng hồng không ngừng mò tìm trong tuyết. Đúng lúc này mũi giày thêu hình rồng vàng thành linh bước vào trong

tâm mắt của nàng.

Trong hoàng thành, người có đủ tư cách mặc áo, giày thêu hình rồng, chỉ có một người.... Thân hình Lạc Quỳnh Anh cứng đờ, âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Gương mặt thanh tú đang cúi thấp chậm rãi ngẩng lên, nàng nhìn thấy một gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, thân hình cao lớn như cây tùng đứng lặng hồi lâu, viền áo bên trong được may một lớp lông măng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài màu đen, vạt áo quét trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng.

Trâm mặc ngọc hình rồng sau đầu nam tử phát ra tia sáng làm người sợ hãi, đối lập với màu da trắng nõn dịu dàng, dung mạo tuấn tú như tiên nhân lúc này phủ một tầng sương lạnh, mắt phượng híp lại như lưỡi dao liếc xuống người đang ở dưới chân hần.

Lạc Quỳnh Anh giật mình vội vàng thu lại ánh mắt thông minh, cười ngu nham rạp người khấu đầu: “Bái kiến Bệ hạ”.

Xui xẻo cực độ! Sao lại lại gặp phải cái tên Nghiêm Tuyền vạn năm mới bước vào hậu cung một bước, đúng là năm xui xẻo, mọi việc đều không tốt, đáng giận, xui xẻo~

Nhìn cử chỉ thỉnh an vừa vụng về vừa ngớ ngẩn, khuôn mặt Nghiêm Tuyền càng lạnh lùng, có thể thấy rõ sự khinh miệt trong mắt phượng.

Người ngu ngốc trước mặt này là Hoàng hậu được hần sắc phong hai năm trước.

Lạc Quỳnh Anh, công chúa Đế Cơ không được sủng nức nước Hoa Lệ.

Hai năm trước, đại quân Kim Lương đánh Hoa Lệ quốc, một quốc gia suy yếu không phát triển nhưng mỗi lần tiến đánh đều không tiêu diệt được

hoàng thất nước này, mà con dân của Hoa Lệ đều có khả năng chiến đấu rất mạnh. Để củng cố lòng dân, khiến cho lòng dân quy phục về Kim Lương, Nghiêm Tuyên nghe lời khuyên của quần thần, sắc phong Đế Cơ của Hoa Lệ quốc làm Hậu.

Không ngờ Hoàng đế Hoa Lệ có nhiều con trai nhưng lại chỉ có một nữ nhi là Đế Cơ, hơn nữa còn là công chúa không được sủng ái, trước khi nước bị đánh vẫn được mẫu phi bị thất sủng nuôi dưỡng trong lãnh cung. Cầm kì thi họa mọi thứ đều không biết, lễ nghi trong cung cũng không thông thạo, lại còn ngu dốt nên thường xuyên làm trò cười cho mọi người.

Cho đến bây giờ Nghiêm Tuyên vẫn nhớ rõ hôm đại điển phong Hậu, Lạc Quỳnh Anh cười khúc khích, trước muôn vàn thần dân đến dự lễ ở Kim Điện, nàng như một đứa trẻ đi được vài bước ngã xuống, mũ Kim Phượng được các thợ thủ công làm không ngừng nghỉ tinh tế tỉ mỉ từng chi tiết, rơi xuống dưới, lăn một đường.

Lúc đó tất cả đều im lặng trợn trừng mắt. Hắn nhìn thấy thần tử của nước Hoa Lệ cúi đầu cười thầm, sắc mặt trắng bệch của quan lại thần dân Kim Lương quốc, không dám tin người sắp trở thành Kim Lương nhất quốc chi mẫu [3] ngay cả đi đường cũng không xong.

[3] nhất quốc chi mẫu: Hoàng hậu một nước.

Nghiêm Tuyên khoác trường bào Long Văn màu đen, thờ ơ đứng ngạo nghễ trên điện, mắt phượng nhú lại, cũng không tiến lên đỡ Hoàng hậu của hắn, cũng không chờ nàng bò dậy, từ mình hoàn thành nghi lễ sắc phong.

Đêm hôm đó, hắn ở trong tấm điện của mình, không làm lễ hợp cẩn cùng Đế Cơ, để mặc Tân Hậu trong phòng của nàng.

Theo quy định của tổ tiên, sau tiệc cưới, Đế Vương và tân hậu phải tế tổ. Sáng sớm hôm sau chỉ thấy một mình Nghiêm Tuyên thắp hương còn

Tân Hậu bị ném ở Ngọc Ninh cung không ai quan tâm. Từ đó cũng không thấy Đế Hậu chung một phòng, đừng nói đến chuyện thị tẩm.

Từ đó về sau trên dưới Kim Lương đều biết Đế Vương coi Hoàng hậu như không. Từ thần dân cho tới hậu cung phi tử, ngay cả cung tỳ cũng không ai đặt Hoàng hậu ngu này trong mắt.

Nghiêm Tuyền cũng vậy.

Với hần mà nói, vị Hoàng hậu này là nhục nhã của hần, cũng chỉ là một con cờ để làm yên con dân và hoàng thất Hoa Lệ, cũng chỉ để bày biện chứ chả có tác dụng gì.

Bây giờ nghĩ đến mới nhớ từ hôm đại điển phong hậu cho tới nay hần cũng chưa từng gặp lại Hoàng hậu ngu dốt này.

Mắt phượng nheo lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn người vẫn nằm trên tuyết, không nói gì.

Lạc Quỳnh Anh mồm cở, âm thầm nghiến răng nghiến lợi mắng thầm hần.

Dù sao đi nữa nàng cũng là Hoàng hậu do hần sắc phong, dù có ngu xuẩn đi chăng nữa thì vẫn là chánh thê, có nhất thiết phải làm khó một kẻ ngu sao?

“Bình thân”. Lúc lâu sau mới có một giọng nói trầm thấp vang lên lay động tiếng lòng của nàng.

Ừm, nàng không ngờ giọng nói của hần lại dễ nghe như vậy.

Nói đến cũng buồn cười, nàng gả cho hần hai năm nay trừ một lần gặp ở lễ sắc phong thì hai người không hề có bất kì quan hệ nào, ngay cả nói chuyện với nhau một câu cũng không có.

Ấn tượng trong đầu nhau có lẽ chỉ có một màn ở đại lễ sắc phong mà thôi.

Trong hậu cung sâu tựa biển, hàng trăm loại hoa đẹp đẽ, vô số người đẹp vây quanh hẳn như thế làm sao hẳn có thể để ý đến một hoàng hậu ngu dốt như nàng! A, rất tốt!

Cẩn thận thu hồi sự giáo hoạt, Lạc Quỳnh Anh vụng về bò dậy, khuôn mặt trắng trong thuần khiết không trang điểm, sau đầu chỉ cài một trâm phượng khảm ngọc đơn giản, bộ dáng khó coi không bằng cả một cung tỳ, phi tần nhỏ.

Nghiêm Tuyên híp mắt phượng nhìn Hoàng hậu đang khúc khích cười, lạnh lùng hỏi: “Sao người lại mặc như thế này? Vì sao không thấy cung nhân tùy tùng đâu?”.

Những cung nhân kia thấy nàng ở hậu cung không có chỗ dựa, lại không được hoàng đế cưng chiều, càng không phải là người Kim Lương tất nhiên sẽ lạnh nhạt không phục vụ.

Nhưng mà những cái này không thể nói ra được bởi vì trong mắt Nghiêm Tuyên Lạc Quỳnh Anh là một đứa ngốc.

Mắt đẹp khẽ chớp mấy cái, Lạc Quỳnh Anh cười tủm tủm trả lời: “Bệ hạ, cung nhân đến Ngự Thiện phòng chuẩn bị bánh ngọt cho ta rồi, hôm nay ta thích ăn Bách Hoa cao, bệ hạ có muốn ăn hay không?”.

Ta? Nghiêm Tuyên nghe thấy nàng xưng như thế thì mày kiếm nhú lại. Đã vào cung lâu như thế mà vẫn không đối xứng hô, cung nhân cũng không nhắc nhở, có lẽ là do nàng dễ bắt nạt nên mặc kệ.

Mắt phượng thâm thúy đánh giá kĩ người trước mặt. Năm đó nàng mới vào cung chỉ cười khúc khích, dung nhan trong trí nhớ đã phai đi. Hôm nay gặp lại, ngũ quan trong trẻo dịu dàng, da trắng như tuyết, cơ thể có vẻ gầy

hơn so với những người cùng tuổi, nhìn từ xa chỉ như một đứa bé choai choai.

“Ăn cơm hậu cung không quen sao?”. Nghiêm Tuyên giễu cợt.

“Cơm hậu cung?”. Lạc Quỳnh Anh nghẹo cổ, trong mắt hiện lên tầng sương mù.

“Nhìn bộ dạng của người kia, đâu có giống một nhất quốc chi hậu”.

“Bệ hạ ghét bỏ ta nhìn không tốt sao?”. Nàng vội vàng giơ tay vừa sờ vừa phủi má, vẻ mặt hoang mang ngớ ngẩn.

Bỗng nhiên Nghiêm Tuyên bắt lấy cổ tay trắng nõn nhỏ mảnh của nàng với tốc độ nhanh, mạnh, làm cho nàng trong phút chốc không thể che giấu vẻ kinh ngạc trong mắt.

Thân thủ thật tốt, nàng không thể nhìn xem hẳn ra tay như thế nào, nếu trong tay hẳn là thanh kiếm thì có lẽ nàng đã không còn sống được. Lạc Quỳnh Anh âm thầm nghĩ.

“Bệ hạ?”. Nhìn thấy hẳn kéo tay nàng, nàng cảm thấy hoảng hốt, một cỗ nhiệt nóng vọt lên hai gò má.

Trong cung mọi người đều biết trong mắt Nghiêm Tuyên chỉ có kế hoạch thống trị, hậu cung 3000 nữ nhân dường như không có tác dụng. Cho dù ngẫu nhiên có một phi tần được sủng hạnh thì cũng chỉ trong một đêm.

Chẳng lẽ đột nhiên hẳn ta đổi tính, hay là do đè nén quá lâu nên nhìn nàng không đẹp không dịu dàng, ốm tong teo như một đứa bé cũng hợp mắt hẳn.

“Đôi tay của người bị làm sao thế?”. Ánh mắt Nghiêm Tuyên cực lạnh, xem xét lòng bàn tay trắng nõn nhưng bị đông cứng đến đỏ bừng.

“Bởi vì thấy cảnh tuyết rất đẹp nên ta ra đây chơi tuyết. Bệ hạ cũng tới đây chơi sao?”. Lạc Quỳnh Anh cười khúc khích, hai cổ tay bị hấn cầm nóng rục, không hiểu khiến nàng hoảng hốt.

Không thể hoảng sợ. Kẻ địch ở trước mặt, tuyệt đối không thể tự loạn trận tuyến, cho dù đang giả bộ ngu dốt cũng thế. Lạc Quỳnh Anh tự trấn an tâm tư đang rối loạn lại không biết đáy lòng thấy sợ vì tư thế oai hùng, ánh mắt sáng quắc của hấn.

Chăm chú nhìn nụ cười ngây ngô ngu xuẩn, ánh mắt Nghiêm Tuyền càng thêm lạnh lẽo, tay liền buông lỏng ra, trong lòng Lạc Quỳnh Anh đánh trống reo hò, nàng âm thầm thở nhẹ một hơi.

Thật may hấn chỉ hứng thú nhìn trong chốc lát, thuận miệng nên hỏi. Chứ một người cao ngạo tự phụ như hấn làm sao có thể để ý đến gốc tử được.

Dù sao cũng là lần đầu tiên giao thủ trực tiếp nên Lạc Quỳnh Anh vẫn còn sơ suất, thứ nhất là đánh giá cao khả năng diễn xuất của mình, thứ hai là coi thường ánh mắt nhạy bén như chim ưng của Nghiêm Tuyền.

“Hình như người không thích trẫm đụng người?”. Thành linh mắc phượng hẹp dài nhếch lên, đôi mắt của Nghiêm Tuyền bắt được ánh sáng lấp lánh ở đáy mắt của nàng.

Lạc Quỳnh Anh sợ hãi, vội càng cười càng thêm ngốc, biến đổi giọng nói, vui vẻ nói: “Bệ hạ yêu thích ta, là phúc khí của ta, sao Quỳnh Anh lại không thích bệ hạ đụng chạm được”.

Nghiêm Tuyền liếc nàng, khuôn mặt tuấn tú không đổi sắc nhưng trong lòng lại đang dậy sóng.

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là ảo giác của hấn? Lúc hấn vừa buông tay thì thấy ánh mắt ngây ngô khờ dại của nàng chột sáng lên, ánh sáng trong con

người rõ ràng thể hiện như là vừa trút được gánh nặng.

Lạc Quỳnh Anh cười khúc khích để đối diện với cặp mắt phượng sắc như dao kia, lòng bàn tay đã rỉ mồ hôi. Chẳng lẽ hẳn đã phát hiện ra cái gì?

Không có khả năng, dù sao đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với hẳn, hẳn là bá chủ một phương có thể đánh bại các cường quốc khác, ánh mắt sắc nhọn, lòng dạ lại càng sâu không thể lường.

Đừng... Dù sao cũng đừng để hẳn phát hiện ra cái gì. Lạc Quỳnh Anh lo sợ cầu khẩn trong lòng.

“Hoàng thượng, Lạc Đô Úy cầu kiến”. Có lẽ trời cao nghe được lời cầu khẩn của nàng, Thôi Nguyên Bái vội vàng tìm đến đầu còn đầy mồ hôi vội vàng hành lễ.

Xem ra Lạc Đô Úy tới để báo cáo tình hình quân sự trên tiền tuyến. Ánh mắt Lạc Quỳnh Anh chợt lóe, trong lòng cười thầm, đúng lúc đó Nghiêm Tuyền rời mắt nên không nhìn thấy.

“Lạc Đình Ân có nói là cầu kiến vì chuyện gì không?”. Lông mi Nghiêm Tuyền dài, khuôn mặt tuấn lệ không nhìn được là đang vui hay đang giận.

Thôi Nguyên Phái là thái giám đại tổng quản theo hầu bên người Nghiêm Tuyền lâu như vậy, tất nhiên là tính rất cẩn thận. Hẳn cẩn thận liếc nhìn Lạc Quỳnh Anh, sắc mặt do dự, muốn nói rồi lại thôi.

Nghiêm Tuyền lạnh nhạt nói: “Không sao, cứ nói đi”.

Lạc Quỳnh Anh lại cười ngây ngô, ra vẻ như không hiểu bọn họ đang nói gì. A, xem ra Nghiêm Tuyền hoàn toàn coi thường kẻ ngu này, nếu không thì hẳn sẽ không để cho Thôi Nguyên Phái bẩm báo chuyện quân cơ quan trọng trước mặt nàng.

“Lạc Đô Úy có nói là liên quan đến Linh Nguyệt quân sư”.

Lạc Quỳnh Anh ung dung nhìn Nghiêm Tuyền, bỗng nhiên mắt phượng nheo lại, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút sát khí.

“Lại là hấn?”. Sắc mặt Nghiêm Tuyền cực kỳ âm u: “Đừng nói với trẫm là Linh Nguyệt quân sư lại phá trận của chúng ta?”.

Thôi Nguyên Phái mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khom người: “Bệ hạ bớt giận”.

Nghiêm Tuyền nghe vậy giận tím mặt, dáng người cao lớn xoay người một cái, sải bước rời đi, áo khoác đen tung bay trên mặt tuyết tạo thành những trận bụi tuyết.

Thôi Nguyên Phái vội vàng đứng lên đuổi theo, chủ tớ hai người từ từ đi xa, chỉ còn Lạc Quỳnh Anh ở lại nhịn cười.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 2

“Ha ha.....”. Đợi đến khi bóng lưng cao lớn đen tuyền đã đi xa nàng mới cất tiếng cười to, cười chảy cả nước mắt, thậm chí còn cười lăn lộn trên tuyết.

Cung tyg thái giám trong vườn hoa cũng không thấy cô quái, dù sao Hoàng hậu vốn ngu dốt, nếu như có làm ra hành động giống kẻ ngốc cũng không ai thấy lạ.

“Ha ha.....”. Lạc Quỳnh Anh đang cười phải lấy hai tay ôm bụng, con người trong treo ngược lên nhìn trời, tiếng cười giòn tay không dứt.

Sảng khoái, rất sảng khoái! Bao nhiêu oán khí tích tụ đều mất hết.

Chỉ là một Linh Nguyệt quân sư mà làm cho Nghiêm Tuyền người tức đến đen mặt như thế? Nếu như người biết, người này đang ở trong hậu cung của Kim Lương quốc hơn nữa còn là Hoàng hậu bị người lạnh nhạt, cung nhân thờ ơ, là một kẻ ngốc sống trong lãnh cung thì người sẽ phản ứng như thế nào?

A, nhất định là cảm hận tột cùng.

A, nàng thật muốn biết nếu Nghiêm Tuyền biết người nhiều lần phá hỏng trận đánh của hắn lại là hoàng hậu mà hắn khinh miệt coi thường thì vẻ mặt tuần tú vô song đó sẽ như thế nào?

Đáng tiếc có lẽ lúc đó là lúc nàng đã rời khỏi cái nhà tù màu vàng này rồi.

Lạc Quỳnh Anh nhắm mắt lại nằm trên đất hưởng thụ niềm vui thắng lợi này. Cho dù nàng không thể tận mắt nhìn thấy bộ dạng tức giận của Nghiêm Tuyển nhưng chỉ cần tưởng tượng đến là nàng không thể nhịn cười.

A, miễn là có thể làm cho hẳn tức giận uất ức cũng không uổng công nàng chịu nhục ở trong hậu cung này.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Lạc Quỳnh Anh lại khê nhếch lên, tâm tình vui vẻ thêm mấy phần.

“Khốn khiếp!”. Tiếng mắng mỏ giận dữ, đồng tấu chương được đặt gọn trên ngự án bị lật đổ như cánh hoa rơi đầy trên đất. Hạ thần quỳ gối trước ngự án, vẻ mặt ai cũng kinh sợ.

Một tay Nghiêm Tuyển đặt trên trường án, một tay nắm chặt thành quyền, đánh “rầm” một cái lên ngự án, chén bạch ngọc đựng trà bị đổ, nước trà bắn tung tóe nhiễm bẩn cả một mảnh trên trường bào xanh.

“Bệ hạ bớt giận, phải để ý long thể”. Các hạ thần quỳ dưới án rồi rút khuyên.

“Đây không phải là lần đầu tiên”. Sắc mặt Nghiêm Tuyển lạnh lùng, giọng nói giá lạnh, mỗi câu mỗi chữ như lạnh thấu vào xương, phượng mâu híp thành hình lưỡi đao nhìn về phía phương xa: “Từ một năm trước khi Đông Kỳ có Linh Nguyệt quân sư, quân ta đều lần lượt thua trận. Phái ra vô số các thám tử đi thăm dò nhưng ngay cả tướng mạo của người này cũng không tìm hiểu được”.

“Thứ cho thần nói thẳng, Linh Nguyệt quân sư chưa bao giờ xuất hiện trong trường doanh [4] tiền tuyến, cũng chưa từng đi theo đại quân, các thám tử lên cả vào hoàng thành Đông Kỳ cũng không tra được tin tức về người này, chẳng lẽ là Đông Kỳ muốn làm loạn tâm quân ta nên tung tin này ra.....”.

[4] trưởng doanh: lều trại dựng khi trên chiến trường.

Lạc Đô Úy lập tức bác bỏ: “Bệ hạ, người này không thể nào là do Đông Kỳ giả tạo được. Trước khi người này xuất hiện Đông Kỳ chưa bao giờ là đối thủ của Kim Lương chúng ta. Nếu không phải Linh Nguyệt quân sư nhiều lần đoán được bố cục thế trận của quân ta thì quân Kim Lương sao có thể có khả năng bị thua”.

Nghiêm Tuyền cười lạnh: “Dựa vào thực lực của Đông Kỳ cùng một vài mưu tướng tuyệt đối không thể có can đảm sử dụng những chiêu hiểm như vậy. Đầu tiên là sử dụng kỹ luật quân đội làm rối loạn quân ta làm quân ta mất cảnh giác, sau đó phải tử sĩ giả trang thành ca kỹ lên vào trưởng doanh thiêu hủy lương thảo của quân ta, hạ độc vào nguồn nước, thừa dịp đêm loạn tấn công quân ta. Mặc dù có chút ti tiện nhưng đã thành công làm quân ta lui ra mười dặm”.

Hơn hai năm trước, sau khi đánh bại được nước Hoa Lệ, vì muốn sớm thu phục được thiên hạ nên không lâu sau Kim Lương đã xuất binh tấn công Đông Kỳ.

Nguyên tưởng rằng Đông Kỳ sẽ là vật trong túi Kim Lương dễ như trở bàn tay. Lúc hai bên sơ chiến Đông Kỳ liên tiếp bại trận, chống đỡ cực kỳ khó khăn. Không ngờ được một năm trước tự dựng ở đâu ra một Linh Nguyệt quân sư, đưa ra nhiều chiêu hiểm, cũng nhiều lần đánh lui được đại quân Kim Lương.

Thật đáng giận!

Lại đánh một chưởng xuống ngực án, ngực án gỗ không chịu được chưởng mạnh của Nghiêm Tuyền, trên mặt bàn xuất hiện một vết rạn. Sau đó ngực án vỡ ra làm hai nửa, chén bạch ngọc rơi xuống, trà bắn tung tóe.

Dưới bàn sắc mặt mọi người trắng bệch, không dám tùy tiện lên tiếng. Nhìn đi nhìn lại trong thời này người có gan làm cho Kim Lương hoàng đế

tức giận đến mức này chỉ có một mình Linh Nguyệt quân sư mà thôi.

“Phải thêm thám tử đến Đông Kỳ quốc, phải tra rõ ràng lai lịch của người này”. Mắt phượng nheo lại, Nghiêm Tuyền lạnh giọng tuyên bố thánh lệnh: “Truyền lời của trẫm, chỉ cần người có thể báo đầu mối về Linh Nguyệt quân sư, trẫm nhất định sẽ trọng thưởng”.

“Cần tuân thánh ý bệ hạ”. Hạ thần quỳ dưới án sợ hãi, chỉ sợ lửa cháy đến thân.

Nghiêm Tuyền nhắm mắt lại, quả đấm được thu lại, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay. Gò má tuấn nhã như nhiễm một tầng sương lạnh, lửa giận trong đáy mắt có thể đốt cháy cả một thành trì.

Tốt cho một cái Linh Nguyệt quân sư..... Hẳn ta vọng tưởng có thể trợ giúp cho Đông Kỳ cản trở sự nghiệp thống nhất thiên hạ của hãn sao? Người này không phải là quá tự phụ thì cũng là rất can đảm.

Thiên hạ đều biết từ trước đến nay hãn đối phó với kẻ thù đều rất tàn nhẫn, thế mà người này lại dám nhiều lần khiêu khích hãn, có thể thấy được người này không hề e ngại đế uy [5] của hãn. Qua hai lần giao chiến áp chế nhuệ khí bá chủ cường quốc của hãn, đối địch với hãn ở khắp nơi.

[5] Đế uy: uy nghiêm của hoàng đế.

Nhưng hãn không hiểu, nếu người này đã có dũng cảm đối địch với hãn, tại sao trước giờ chưa từng hiện thân, cố tình giấu mặt?

Dù sao đi chăng nữa ngày nào chưa diệt được quân địch thì ngày đó hãn còn chưa thể an tâm mà ngủ!

“Linh Nguyệt quân sư.....”. Nghiêm Tuyền mở to con mắt, khóe miệng khơi lên một nụ cười lãnh huyết: “Người hãy cầu nguyện đi, có một ngày người sẽ rơi vào tay trẫm!”.

Đêm dài vắng vẻ.

Cả tòa Hoàng thành tan trong bóng đêm, bầu trời đen như bị vấy mực, vài ánh sao thưa thớt nhàn nhạt, lơ mờ, tịch mịch, như sương mù bao phủ lên cả cung điện.

“Bệ hạ, đêm lạnh như nước, người cần phải bảo trọng long thể”. Thôi Nguyên Bái nâng áo khoác lông màu xanh, đi theo phía sau Nghiêm Tuyền một tấc không rời.

Từ sau buổi trưa bàn bạc cùng trọng thần về tình hình quân sự ở Thiên điện, sự tức giận của Nghiêm Tuyền vẫn còn bị chặn ở ngực, tâm tư không rời được khỏi Linh Nguyệt quân sư.

Càng suy nghĩ thì càng loạn, hần rời khỏi Tử Thần cung, băng quơ bước vào vườn hoa nhỏ, nhìn tuyết rơi đầy trên mặt đất.

Suy nghĩ như bay đầy trời, hần nhíu mi, đôi tay đặt sau lưng đã nắm chặt, buồn phiền ứ đọng trong lồng ngực, hơi thở cũng không được ổn định như mọi khi.

Đi đến dưới tàng cây sồi xanh, đôi giày ô kim bỗng dừng lại, mắt phượng nhìn dấu chân trên mặt đất, trong đầu bỗng hiện lên nụ cười si ngốc.

Ánh mắt rét lạnh, Nghiêm Tuyền nhớ lại ngày hôm nay tình cờ phát hiện sự kỳ lạ. Dường như Lạc Quỳnh Anh ngu ngốc đó.....

Một tiếng sao uyển chuyển dịu dàng vang lên rơi vào trong tai của Nghiêm Tuyền, mắt phượng lóe lên, trầm ngâm lắng nghe.

“Bệ hạ có muốn hạ thần đi tìm người thổi sáo?”. Thôi Nguyên Bái quan sát thấy Nghiêm Tuyền có vẻ thích tiếng sáo trong trẻo này, vội vàng thấp giọng hỏi.

“Không cần”. Nghiêm Tuyền giơ tay phải lên, Thôi Nguyên Phái rũ mắt xuống, một bóng dáng màu đen khom người lui ra.

Mặc dù không có cung nhân theo hầu nhưng trong chỗ tối vẫn có Ảnh Vệ đi theo không rời Nghiêm Tuyền.

Men theo tiếng sáo Nghiêm tuyền đi tới một vườn hoa nhỏ thông đến Ngọc Ninh cung. Trong vườn hoa mai đang nở, gió nổi lên, hương thơm phất qua gò má thấm vào trong phổi.

Sâu trong đó có một tiểu đình bị bỏ hoang, hàng đèn cung đình nửa sáng nửa tối, một bóng người nhỏ nhắn ngồi trên bậc thềm, áo khoác dài màu trắng ngà kéo dài trên đất tản ra như hoa, dưới ánh trăng khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngửa lên xinh đẹp động lòng người, nhưng khuôn mặt lại nhiễm một tầng u sầu.

Nghiêm Tuyền đứng dựa vào một gốc cây tùng già, thân cây to đã khéo léo che đi thân hình cao lớn của hắn, trong bóng đêm mắt phượng như đuốc nhìn thẳng vào người đang thổi sáo trong đình — Hoàng hậu của hắn.

Tiếng sáo thê lương sâu sắc đó đến từ một người sống trong lãnh cung, tư chất ngu dốt lại đần độn, Đế Cơ của nước Hoa Lê, Lạc Quỳnh Anh.

Ánh trăng trong suốt chiếu xuống bàn tay trắng nõn của nàng cầm nhẹ vào sáo ngọc phi thúy, đôi môi đặt trên chiếc sao miệng khê thối, hai hàng lông mi dài đen đặc như quạt lông che giấu giọt lệ trong đáy mắt, khuôn mặt phiến muộn dịu dàng như ngọc, giống như chỉ cần chạm nhẹ cũng bể.

Trong lòng khê động, Nghiêm Tuyền không hiểu tại sao một kẻ ngu lại có thể có được vẻ mặt như thế, giống như tia giáo hoạt trong đáy mắt nàng bị hắn bắt được vào ban ngày, đáng ra không nên xuất hiện trên người nàng, nhưng mà tại sao.....

Hắn đang suy nghĩ thì chợt thấy trên bầu trời một con chim màu đỏ, thân hình như hạc, hai cánh một chân, mỏ chim trắng như tuyết.

Đó là Hoa Phương, một con chim hiểu tính người, sở trường là truyền tin, rất hiếm.... Nghe nói, Thái tử Đông Kỳ có nuôi một con Hoa Phương.

Con mắt Nghiêm Tuyền run run, nhìn Hoàng hậu ngu của hắn tươi cười rạng rỡ cất sáo ngọc đi sau đó thân mật vuốt ve lông của con chim, sau đó mới gỡ tin trên chân con chim ra.

Đọc qua thư tín, nàng cười yếu ớt, đứng dậy đi về trong đình, giấy bút đã chuẩn bị trên bàn đá bị vỡ đôi, nàng nâng bút lông nhỏ, nâng tay áo bắt đầu viết.

Đế Cơ của Hoa Lệ từ nhỏ đã sống trong lãnh cung, không biết văn chương cũng không hiểu âm luật? Nghiêm Tuyền khiêu môi, nở một nụ cười lạnh. Xem ra hắn mới là gốc tử, lại bị một nữ nhân giả ngu lừa bỡn.

Viết xong thư tín, Lạc Quỳnh Anh đặt bút xuống đi xuống dưới, sờ sờ cái đầu của Hoa Phương, gấp thư tín buộc vào chân của nó.

“Đi đi, đừng để Thừa Nghiêu đợi lâu”. Nhìn theo hướng của Hoa Phương, nàng thấp giọng căn dặn, ánh mắt của bóng dáng cao lớn sau gốc cây tùng lạnh dần.

Thừa Nghiêu trong miệng nàng..... Cảnh Thừa Nghiêu, chính là tên của thái tử Đông Kỳ.

Khi Hoa Phương kêu lên một tiếng, đôi cánh vỗ vỗ bay đi, Lạc Quỳnh Anh giống như rất yên tâm, lại cầm lấy sáo ngọc, quay người lại, vừa thổi vừa bước đi thong thả về Ngọc Ninh cung.

Nghiêm Tuyền nhàn nhạt liếc nhìn về Ảnh vệ trong bóng tối, không cần ngôn ngữ Ảnh vệ đã hiểu ý của hắn.

Lúc Hoa Phương bay trên bầu trời đêm thì một mũi tên bay thẳng về phía cánh trái của nó, tuy không đến nỗi bị thương nhưng cũng làm thân nó hơi nghiêng nghiêng, tà tà rơi xuống. Một bóng dáng màu đen bay vút qua bắt gọn được Hoa Phương.

Hoa Phương sợ hãi kêu lên, Ánh vệ nhanh chóng gỡ thư tín trên chân nó sau đó thả nó ra, không làm nó bị thương chút nào.

“Bệ hạ”. Ánh vệ trình thư tín lên.

Nghiên Tuyển nhân lấy, mở ra tờ giấy, mắt phượng hơi hé nhìn vào chữ viết xinh đẹp trên giấy.

Kế này đã thành, không thể dùng lại.

Nghiêm Tuyển nổi giận, chúng ta đều vui.

Chờ đợi thế quân, mới hiến kế.

Ánh mắt đảo qua thấy lạc khoản [6] là Ngâm Phong, trong nháy mắt tuần nhan Nghiêm Tuyển đen lại, ánh mắt lạnh buốt chứa đầy lửa giận.

[6] Lạc Khoản: kí tên

Ngâm Phong, Ngâm Phong..... Ngâm Phong Linh Nguyệt.

Hắn thật không ngờ hắn suy nghĩ như điên, mong muốn bắt được đối thủ thì đối thủ của hắn lại ở trong cung điện của Kim Lương, chính là Hoàng hậu ngu ngốc kia.

Vo viên thư tín lại, bàn tay thon dài nắm chặt lại, trên gương mặt tuần lệ nở một nụ cười lạnh. Nghiêm Tuyển nâng mắt nhìn Ngọc Ninh cung sừng sững trước mặt.

“Lạc Quỳnh Anh, Để cơ mất nước, không an phận làm Hoàng hậu Kim Lương, lại vọng tưởng muốn đánh đổ trẫm. Trẫm muốn xem người có bao nhiêu khả năng, có thể coi trẫm và mọi người là kẻ ngu để đùa bỡn!”.

Đôi môi đỏ thắm giương lên, hân cười xinh đẹp tuyệt mỹ, phiến muện trong lồng ngực hóa hư không thay vào đó là sự hưng phấn.

Kẻ địch một lòng muốn tuyên chiến với hân đang ở trước mặt, sao hân có thể không hưng phấn cho được? Xem ra nên tìm cách để hân và Hoàng hậu nhận thức nhau.

Mặt trời vừa lên bên hoàng thành phía đông, bỗng nhiên Ngọc Ninh cung thanh tịch như lãnh cung lại náo nhiệt không giống với không khí trầm lặng thường ngày.

“Nương nương, nương nương, nô tỳ van ngài, xin ngài dậy rửa mặt chải đầu, một lúc nữa bệ hạ sẽ đến dùng bữa sáng ở Ngọc Ninh cung!”. Tất cả cung tỳ chưa từng coi trọng Lạc Quỳnh Anh, lúc này toàn bộ vây ở trước giường lớn điêu khắc Phượng, gương mặt van nài khổ sở.

Sáng sớm hôm nay Tử Thần cung phái thái giám đến thông báo Hoàng đế bệ hạ rất ít khi bước vào hậu cung, muốn đến Ngọc Ninh cung thăm Hoàng hậu. Tin tức vừa đưa ra, trên dưới hậu cung dấy lên một trận sóng.

Đừng nói là người khác đến Lạc Quỳnh Anh cũng thấy rất kinh ngạc.

Chẳng lẽ Nghiêm Tuyên bị Linh Nguyệt quân sư làm cho tức giận đến nỗi bị choáng váng sao? Hậu cung có bao nhiêu là oanh oanh yến yến đang chờ hân lâm hạnh vậy mà hân lại tới đây ăn sáng cùng một kẻ ngu?

Nàng suy nghĩ mãi vẫn không hiểu được lý do của hân, nội tâm thấp thỏm, nhưng nàng nghĩ lại chẳng lẽ hôm qua ngẫu nhiên gặp ở vườn hoa hậu cung làm cho hân có ý muốn này.

“Nương nương, xin ngài nhanh lên một chút, đừng ngủ nữa, nô tỳ giúp ngài chải đầu mặc quần áo”. Âm thanh cầu xin của cung tỳ Tĩnh Nhi làm người đang nằm suy nghĩ trên giường giật mình tỉnh lại.

Lạc Quỳnh Anh mở mắt ra nhưng mà vẫn đang suy nghĩ, bỗng ngoài cửa truyền đến âm thanh thỉnh an của thái giám. Sau đó là tiếng nam nhân trầm thấp nồng đậm, giọng nói như sấm dậy bên tai làm nàng cả kinh lập tức khom lưng ngồi dậy.

Nghiêm Tuyển tới thật, rốt cuộc thì hẳn đang suy nghĩ cái gì?

Sợ Lạc Quỳnh Anh sẽ ngủ lại, cung tỳ lập tức hầu hạ nàng rửa mặt, mặc quần áo, chải đầu. Nàng thấp thỏm suy nghĩ không để ý đến những thứ này, nàng ngồi như tượng gỗ mặc cho cung tỳ sửa soạn.

Ngày thường những hầu gái này làm việc lười biếng, đừng nói là chải đầu ngay cả dâng trà bày thiện cũng phải đợi đến lúc nàng mở miệng mới bắt đầu làm.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cũng phản quốc - Linh Nguyệt quân sư thông minh tài trí như thế nào?.

không lạ khi ngày trước những cung nhân đó không nịnh bợ nàng, dù nàng đứng đầu lục cung nhưng hèn yếu, địa vị giống như là phi tần trong lãnh cung, bình thường nàng cũng không có đồ gì tốt khen thưởng cho họ nên họ cũng không xem nàng là chủ tử mà hầu hạ.

“Bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế”. Bỗng nhiên tất cả cung nhân nhanh nhẹn quỳ rạp xuống.

Lạc Quỳnh Anh ngồi ở bên giường, vừa nhắm mắt lại nhìn thấy bóng dáng màu tím đang bước vào tầm điện.

Ánh mắt hai người gặp nhau, cặp mắt phượng sáng rỡ khẽ híp lại, dường như đang đánh giá lại như đang tìm tòi nghiên cứu. Nàng cảm thấy cả kinh vội vàng rũ mắt xuống, chân tay luống cuống quỳ trên đất.

“Gặp qua Bệ hạ”. Nàng cố ý nói với giọng the thé, tóc dài toán loạn tùy ý, bộ dạng nhìn vừa ngốc vừa ngu, một cung tỳ không nhin được che miệng cười.

Khóe miệng khẽ giương lên, Nghiêm Tuyên tiến lên, thân hình cao lớn cúi xuống, khuôn mặt tuấn tú để sát vào trán Lạc Quỳnh Anh, hành động mập mờ làm cho cung tỳ phải nhắm khóe mắt nhìn trộm, sau đó đỏ mặt vừa ao ước vừa đổ kị.

“Giữa Đế Hậu không cần đa lễ như vậy”.

Hơi thở của hắn mang theo hương thanh nhã mát lạnh quét qua khuôn mặt nàng, tim nàng cứng lại, khuôn mặt không biến sắc đứng lên, cố gắng không để ý đến việc bị hắn cầm tay, tú nhan không son phấn cười ngây ngô.

“Tạ ơn bệ hạ”. Nàng cười híp mắt, con ngươi nhìn Nghiêm Tuyền không hề có sự mưu trí.

Khóe miệng Nghiêm Tuyền nhếch lên, mắt phượng xinh đẹp, vung tay lên, cung tỳ đang quỳ vội vã phúc thân [1] lần lượt rời khỏi tầm điện.

[1] phúc thân: nhún người chào.

Vừa nắm tay nàng, vừa cho cung tỳ lui xuống, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Mặc dù Lạc Quỳnh Anh đang cười nhưng nàng lại có hàng ngàn thắc mắc.

“Mấy ngày nay trầm quá bận rộn việc triều chính nên lạnh nhạt nàng, hôm qua trầm gặp nàng thấy thân thể gầy yếu tưởng là những cung nhân không phục vụ nàng tốt, sáng sớm tỉnh lại liền nhớ tới”.

Nghiêm Tuyền kéo nàng về mặt ngây thơ ngớ ngẩn ngồi trước gương đồng, tay nhỏ nắm chặt, cơ thể nàng mềm nhũn ngồi trên ghế chạm trổ hoa văn, nàng nhìn thẳng vào gương đồng trên khuôn mặt nở nụ cười ngây ngô.

“Bệ hạ đừng nhìn ta như vậy, thường ngày ta ăn cũng không ít cơm mà, Xan Xan bắt ăn hơn hai bát mới bằng lòng bỏ qua”. Lạc Quỳnh Anh nghiêng cần cổ trắng như tuyết, cười nói.

Nàng không hiểu tại sao bỗng nhiên Nghiêm Tuyền lại quan tâm đến một kẻ ngu, khẳng định có nội tình, khả năng lớn nhất là hôm qua gặp nhau hắn đã nhìn ra cái gì.

Trong gương đồng chỉ thấy mắt Nghiêm Tuyền bị che một nửa, tay cầm lược ngọc Lưu ly, ngón tay thon dài lướt qua mái tóc đen mượt của nàng, dáng vẻ hai người rất thân mật.

Lạc Quỳnh Anh cảm thấy ngón tay ấm áp của hắn vô ý mơn trớn vùng cổ da trắng như tuyết, trái tim nàng tê dại một hồi, khoe miệng cứng đờ.

Chẳng lẽ đầu óc của hắn bị Linh Nguyệt quân sư kích thích nên hồ đồ rồi, coi một đũa ngọc như tiên nữ?

“Quỳnh Anh..... Nhất phiến quỳnh anh giá động thiên Liên thành thập nhị tích hư truyền [2]. Tên này được đặt rất hay”. Nghiêm Tuyền cười với nàng, mắt phượng sâu như đêm dài vô tận. Mặc dù cười nhưng không nhìn ta được vui hay giận.

[2]Trích trong bài thơ “Nhất phiến” của Lý Thương Ẩn

Nhất phiến quỳnh anh giá động thiên

Liên thành thập nhị tích hư truyền

Lương công xảo phí chân vi lụy

Chữ diệp thành lai bất trị tiền

Dịch nghĩa:

Một khối ngọc quỳnh giá động trời

Chuyện xưa đem mười hai thành đổi lấy viên ngọc đã mài chỉ là hư truyền

Thợ lành khéo léo mài giữa thật chỉ nhọc công phí sức

Mài xong lá dó ngọc, chẳng đáng bao nhiêu tiền

Dù sao thì trong quá khứ hai người không tiếp xúc nhiều nên bây giờ nàng mới hiểu, hãnh sâu đến mức không lường được.

Nén hoảng hốt xuống, Lạc Quỳnh Anh vội thu hồi ánh mắt thăm dò.

“Bệ hạ yêu thích tên của ta sao? Đây là do mẫu phi đặt cho ta đó”. Nàng cười híp mắt ngây ngô, nói khéo đến thân phận thấp hèn của nàng.

Bởi vì thuở nhỏ Đế Cơ sinh trưởng trong lãnh cung, không biết chữ lại không hiểu lễ nghi. Cho dù là triều thần bình thường cũng không muốn kết hôn với Hoàng thất chi nữ [3], nói gì đến Hoàng đế.

[3] Hoàng thất chi nữ : con gái hoàng thất.

“Mẫu phi và ta vẫn sống trong lãnh cung, nơi đó thật to, chả có gì cả, thường thường ăn không đủ no, mặc không đủ ấm”.

Ha ha, hoàng đế bệ hạ tôn quý sao có thể nghe những thứ này? Nàng chỉ cần nói thêm vài câu là hãnh sẽ cau mày rời đi thôi.

Không đoán được, Nghiêm Tuyên chỉ nhìn nàng qua gương, tuần nhan chứa ý cười nhạt, không lộ ra một chút xiu xem thường phiến chán nào, ánh mắt sáng quắc làm lòng nàng từ từ rối loạn.

Nàng lo sợ không yên, rũ mắt xuống, cười nói: “Ta thật là ngu dốt, chắc là bệ hạ không thích nghe ta nói những thứ này?”.

Rốt cuộc là hãnh muốn thế nào? Tại sao lại nhìn nàng bằng đôi mắt tinh khiết đó? Dường như muốn nhìn thấu cả người nàng.

“Quỳnh Anh muốn nói, trẫm liền muốn nghe”. Nghiêm Tuyên nở nụ cười cực kì ấm áp, làm cho ngũ quan băng tuấn [4] mềm hơn, khiêu chọc vào mắt nàng, tim nàng như đập nhanh hơn.

[4] ngũ quan băng tuấn: ngũ quan lạnh lùng và tuấn tú

Yêu nghiệt.... Quả nhiên là yêu nghiệt. Bảo sao hậu cung phi tần có cả đồng nữ nhân ngày đêm mong ngóng được hãnh thị tẩm. Lạc Quỳnh Anh oán thầm trong lòng, trên má lại nở hoa đào [5].

[5] nở hoa đào: đỏ mặt.

“Bệ hạ, ta đói bụng.... Có thể dùng bữa chưa?”. Nàng cười ngố hỏi rất không thức thời.

“Truyền lệnh”. Mắt phượng chuyển một cái, hãnh cao giọng tuyên lệnh, đột nhiên đầu ngón tay nắm chặt kéo mái tóc đen mượt như nước của nàng.

“Đau”. Nàng ngửa cổ về phía sau, tay vỗ vỗ cái gáy, trong bụng thấp thỏm.

“Là trăm không tốt, quên mất Hoàng hậu của trăm mảnh mai như thế không chịu được”. Hãnh khẽ mỉm cười, trước khi nàng mở miệng lại cúi người xuống, ẩn xuống một nụ hôn lên đầu lông mày đang nhú chặt của nàng.

Nàng ngẩn ra, tim đập mãnh liệt, ánh mắt hốt hoảng, tú nhan hiện lên vẻ then thùng không nên có.

Nghiêm Tuyền cúi xuống liếc nhìn, khoe miệng thâm thúy nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu [6]. Dù nàng trí dũng song toàn, giả bộ ngu nhiều năm nhưng không thể nào không động lòng trước tình cảm nam nữ.

[6] tựa tiểu phi tiểu: cười mà như không cười

Hãnh thật muốn xem Hoàng hậu của hãnh có thể giả ngu, tư thông với địch

Thật đáng cău, đáng hận!

Thừa dịp đêm khuya, Lạc Quỳnh Anh khoác thêm một cái áo khoác màu trắng ngà thêu bướm, khuôn mặt thanh tú tràn đầy tức giận, từ từ đến một gian nhà thủy tạ.

Tòa thủy tạ này được sửa chữa rất đẹp nhưng lại gần lãnh cung, trên đường đi tới cây cối rậm rạp nhìn rất âm u, bình thường không có chuyện gì quan trọng thì cung nhân tránh được sẽ tránh, ở giữa nhà có mấy chiếc đèn cung đình đã hỏng cũng không có ai thay chúng.

Ngày trước cửa cung Ngọc Ninh vắng vẻ thừa thớt, cung nhân gọi một kêu ba cũng không ai để ý tới, không ai quan tâm đến sống chết của nàng, những ngày đó thật thoải mái dễ chịu.

Những quang cảnh yên tĩnh đó sẽ không còn nữa, mấy ngày liên tiếp Nghiêm Tuyên đều dùng bữa ở cung Ngọc Ninh.

“Rốt cuộc người này thế nào? Dù thế nào cũng không thể coi trọng một kẻ ngu chứ?”. Lạc Quỳnh Anh tựa người vào lan can đá ngọc, hai tay nâng má, chân mày khẽ nheo lại, khuôn mặt mang theo sầu não khẽ cắn môi dưới.

“Không không không, tuyệt đối không thể. Người này thông minh tuyệt đỉnh, tự phụ cuồng vọng, không có khả năng coi trọng một kẻ ngu, nhất định là có âm mưu gì đó”.

Cả ngày nàng ở trong hậu cung cho nên hoàn toàn không nghe được một chút nào về quốc sự. Mặc dù thỉnh thoảng Cảnh Thừa Nghiêu sẽ báo Hoa Phương đưa tin tức chiến sự trên tiền tuyến nhưng dù sao cũng không phải việc có liên quan đến Kim Lương Quốc.

Chẳng lẽ người dân Hoa Lệ quốc truyền ra oán giận gì đó cho nên hẳn mới ủy khuất mình diễn trò?

Lạc Quỳnh Anh thở dài, giơ tay nhu nhu thái dương, trong đầu bỗng nhiên hiện lên lúc bữa tối Nghiêm Tuyền liếc nhìn diện mạo của nàng cười cười, hai gò má khẽ nóng lên.

Để cho hăn càng ngày càng chán ghét nàng nên nàng cố gắng làm đủ mọi chuyện cười trước mặt hăn, ví dụ như há to miệng ăn cơm, há to miệng uống trà, không hề có dáng vẻ của một Hoàng hậu.

“Hoàng hậu của trẫm không câu nệ lễ tiết như thế, trẫm rất mừng”. Không ngờ Nghiêm Tuyền chỉ cười nhạt nói lại còn tự mình gắp một miếng cá mật tiên bỏ vào trong bát của nàng, lúc đó hai má của nàng đỏ như tô mứt táo.

“Nghiêm Tuyền ơi Nghiêm Tuyền, đến tột cùng thì người là người như thế nào?”. Lạc Quỳnh Anh mê muội rũ mắt xuống, tùy ý để cho gió lạnh phất qua gò má, nhẹ lướt qua vài sợi tóc mai.

“Người thật lớn mật, dám gọi thẳng tục danh của Đế vương Kim Lương quốc?”.

Trong thủy tạ có người khác? Tim Lạc Quỳnh Anh cứng lại, nhìn đến nơi tiếng nói phát ra nhìn thấy một bóng người cao gầy màu xanh đứng nghiêm ở lối vào.

Người nọ là một nam tử, mặc áo bào xanh của thị vệ Hoàng thành, thân hình cao gầy thon dài nhưng trên mặt lại có nhiều vết sẹo xấu xí, làm người ta nhìn thấy cũng giật mình.

“Người là ai?”. Không sợ gò má xấu xí đó, Lạc Quỳnh Anh phản ứng rất bình tĩnh, trong mắt nam tử như lóe lên một tia tán thưởng rất nhẹ.

Vào buổi đêm, ở một nơi như thế này, hăn lại chọn một cái mặt nạ da người rất xấu xí. Nếu là người bình thường đã sợ hãi thét chói tai thế mà nàng lại có thể nhìn tự nhiên, có thể thấy nàng gan dạ sáng suốt hơn người.

Nghiêm Tuyên che giấu ý cười yếu ớt, dùng giọng nói khàn khàn: “Ta chỉ là một thị vệ trông chừng lãnh cung”.

Ánh mắt Lạc Quỳnh Anh vẫn đề phòng: “Đây cũng không phải là lãnh cung, đêm tối muộn như thế này, người tới đây làm gì?”.

“Ta thấy trong thủy tạ có bóng người đứng đưa, ta sợ là có phi tần muốn chết cho nên lại gần tìm hiểu”.

“Yên tâm, ta không phải muốn đến đây để tìm cái chết, tới đây để tỉnh táo lại”. Nàng cười tự giễu.

“Ta với cô nương giống nhau rồi, đêm khuya yên tĩnh, trong lồng ngực có nhiều u sầu khó giải, muốn tới đây hóng gió một chút để giải sầu”. Nhìn đáy mắt đậm vẻ u sầu, trong lòng hẩn khẽ lay động.

“U sầu khó giải? Một thị vệ lãnh cung thì có thể u sầu vì cái gì?”. Nàng cẩn thận hỏi.

“Cô nương không biết rồi, lãnh cung là nơi phi tần bị phạt, thị vệ trông chừng lãnh cung cũng là người đã từng bị phạt nặng, không cho phép ở lại Hoàng thành, mới bị đẩy đến lãnh cung”.

“Chịu phạt nặng?”.

Nghiêm Tuyên đưa tay sờ lên tấm da đầy sẹo xấu xí, âm thanh ảm đạm: “Thực bất mãn, vết sẹo trên mặt ta là do phạm vào thiên uy nên bệ hạ không vui, cho nên ta bị quật mặt, cổ họng cũng được ban cho rượu thuốc, suýt nữa thành câm”.

“Là Nghiêm Tuyên làm?”. Lạc Quỳnh Anh nghe đến đó, trong lòng rầu rĩ, đối với hẩn cũng dờ dẫm một chút phòng vệ.

“Cô nương không nên gọi thẳng tọc danh của bệ hạ, đó là rất bất kính”.

“Trời cao, Hoàng đế xa, ở đây chỉ có hai người chúng ta, trừ phi người đi tố cáo nếu không Nghiêm Tuyên làm sao có thể biết ta gọi thẳng tọc danh của hần”. Nàng giả vờ khiếm nhã thăm dò.

“Vậy thì cô nương yên tâm, ta đã sớm bị hạ chỉ trừ lãnh cung ra không được đi đâu. Thừa dịp ban đêm ta tới đây cũng là mạo phạm thiên uy, còn phải nhờ cô nương quan tâm đừng nhắc đến cùng người khác. Nếu không thì tính mạng của kẻ hèn này cũng khó giữ được”. Nghiêm Tuyên đã sớm nghĩ kỹ lý do, để nàng tháo lớp phòng bị. “Thật ra ta cũng không đối gạt cô nương, lúc trước nếu như không có Thôi tổng quản cầu cạnh thay ta thì ta đã sớm bị xử tử, không còn sống đến bây giờ. Bây giờ khuôn mặt xấu xí của ta làm người ta sợ hãi, ta cũng chỉ miễn cưỡng sống qua ngày thôi”.

Từ nhỏ Lạc Quỳnh Anh đã sống ở lãnh cung, đã thấy qua nhiều người như hần, nghe lời giải thích của hần tổng lòng thấy mềm nhũn.

Hần chịu phạt như vậy, vẫn phải trông coi lãnh cung. Ngoài mặt không nói nhưng trong nội tâm đã hận người nọ ngời trên ghế rồng.

Nhìn những vết sẹo xấu xí trên mặt hần có thể thấy lúc từng nhát roi rơi xuống nó đau như thế nào, nhận hết khuất nhục và đau xót. E rằng đối với Đế Vương lãnh khốc vô tình như Nghiêm Tuyên, nỗi sợ hãi chỉ có tăng chứ không giảm.

Nghĩ như thế, nàng đoán hần không phải là con cờ do người khác muốn thăm dò nàng.

Thấy nàng dỡ lớp vỏ phòng bị trong mắt, Nghiêm Tuyên kinh ngạc. Cứ tưởng người cảnh giác cao như nàng sẽ phải phí một phen thuyết phục mới có thể làm nàng dỡ phòng bị, nhưng không ngờ lòng nàng lại rất mềm, nghe cảnh ngộ của hần đã tin hần rồi.

Xem ra Hoàng hậu ngu này mặc dù thông minh giáo hoạt nhưng tâm địa lại rất mềm yếu. E là sợ trên chiến trường nhìn thấy máu tươi và thi thể, không thể nghĩ được kế sách gì nên Linh Nguyệt quân sư chỉ ẩn thân ở chỗ tối, lạng lẽ hiến kế.

Đôi mi đen dày, giấu đi ánh mắt trong đáy mắt, khi Nghiêm Tuyền nâng mắt lên sắc mặt lại khôi phục sự lạnh nhạt.

Hắn khàn giọng nói thật thấp: “Cảnh ngộ như thế, khiến cho cô nương phải chê cười rồi”.

Đừng quên, mềm lòng là lưỡi dao chí mạng. Linh Nguyệt ơi Linh Nguyệt, người phải thua dưới tay ta rồi.

“Đều là những người lưu lạc chân trời, sao ta phải cười”. Môi hồng khẽ nâng.

“Cô nương có để ý không nếu ta vào trong ngòi?”. Nghiêm Tuyền không sợ nàng nhận ra mình, mặt nạ mỏng xấu xí và giọng nói đã biến đổi do rượu thuốc, không ai có thể phát hiện ra được.

“Người muốn vào thì cứ vào đi, đừng hỏi ta. Mỗi một nơi, một cảnh vật đều là của Nghiêm Tuyền. Nếu như người muốn hỏi thì hỏi hẳn đi, trong cái Hoàng thành này chỉ có hẳn có tư cách để tâm đến những thứ này”. Nàng xoay người, ngòi xuống một ghế đá sạch sẽ.

Nghiêm Tuyền đi vào thủy tạ, mắt phượng dưới lớp mặt nạ da người tỏa ra ánh sáng nhạt lấp lánh, cố ý chọn một cái ghế gần chỗ nàng, nhẹ nhàng ngòi xuống.

Hóa ra là bỏ đi lớp ngụy trang ngu dốt, mỗi câu nàng nói đều là châu ngọc, bộ dạng ngu dốt quả thật chỉ là ngụy trang.

“Nhìn vẻ mặt của cô nương rất cô đơn, cô nương đã gặp phải việc gì vậy?”. Nghiêm Tuyên nhìn thẳng vào nàng đang chống cằm, đèn cung đình, gương mặt trắng nõn khéo léo chứa nỗi phiền muộn nhàn nhạt, đôi mắt trong suốt như nước, khác xa bộ dạng ban ngày giả ngu vụng về.

“Nói người cũng không hiểu”. Thở dài, nàng chớp chớp mắt đẹp, một tay vô thức khoanh tròn trên bàn đá.

Nghiêm Tuyên nhìn thấy, ý cười nổi lên trong lòng. Động tác này của nàng rất đều, lúc giả dạng làm người ngu cũng sẽ làm như vậy, có lẽ chính nàng cũng không phát hiện ra.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 4

“Chẳng lẽ cô nương giống những nữ nhân trong hậu cung này, hao tâm tổn trí muốn tranh thủ sự ân sủng của Đế Vương?”.

“Ân sủng của Đế Vương?”. Cái mũi thanh tú hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ khinh thường, thần thái linh động làm khoe miệng Nghiêm Tuyền khé giương lên, tâm tình rất tốt.

Chỉ cần nghĩ đến địch thủ nhiều lần phá trận của đại quân Kim Lương đang ngồi ngay trước mặt hần, trong ngực hần khôn thể kiềm chế được mà nổi sóng.

Thăm dò nàng vào ban ngày còn chưa đủ, hần còn muốn tìm hiểu lúc nàng bỏ đi lớp ngụy trang ngu dốt thì sẽ ra sao nên mới cải trang thành thị vệ gương mặt xấu xí tiếp cận nàng.

“Nghe giọng điệu của cô nương hình như không phải như thế?”. Cuộc đời hừn như trở về thời ban đầu, cả đầu chỉ nghĩ đến một nữ nhân. Người này là địch của hần, cũng là hậu của hần, thật là hoang đường.

“Nghiêm Tuyền là người tự cao tự đại, trong mắt không chứa được những người khác. Người sống trong lãnh cung đã lâu nên có lẽ không biết được Hoàng đế bệ hạ của quý quốc là hạng người gì. Mặc dù hần thông minh anh dũng nhưng tự phụ cuồng ngạo, trong lòng chỉ có sự nghiệp thống trị giang sơn, tâm tư không đặt trên tình yêu nam nữ”.

“Từ xưa tới nay Đế Vương đều phong lưu, có lẽ là hần chưa gặp được người con gái làm hần vui vẻ nên mới có thể mặc kệ hậu cung phi tần”.

“Có lẽ vậy, dù sao điều này cũng không quan hệ tới ta, hãn muốn yêu người nào thì yêu người đó, đừng có động đến ta là được”. Nàng sợ hãn suy nghĩ nhiều nên lại nói thêm một câu: “Ta chỉ là một nữ quan nho nhỏ trong hậu cung, ta chỉ mong ngày được ra cung đến nhanh một chút”.

Hãn thấy nàng nhún vai, nhếch môi, vẻ mặt chán ghét, giọng điệu chỉ mong Hoàng đế cách nàng càng xa càng tốt, làm Nghiêm Tuyền phải suy nghĩ.

“Có thể có được ân sủng của Đế Vương là hi vọng của vô số cô gái nhưng ta nhìn vẻ mặt của cô nương hình như không cho là đúng, chẳng lẽ cô nương đã có ý trung nhân?”.

“Nhìn khắp thế gian này, bàn về dung mạo luận về tài trí nói về phú quý sợ rằng không ai có thể sánh được với Nghiêm Tuyền. Nếu như ta là một cô gái có dã tâm cũng sẽ thích người như hãn”.

“Nhưng cô nương lại không thích”.

“Bởi vì ta không có dã tâm như vậy”. Nàng khẽ mỉm cười, trong mắt toát ra những tia thông minh, khóe miệng cong cong như trăng, câu nói bất ngờ động đến nỗi lòng của hãn.

Không có dã tâm? Nếu như vậy thì tại sao nàng lại trở thành Linh Nguyệt quân sư, nhiều lần hiến kế cho địch quốc, áp chế nhuệ khí của đại quân Kim Lương, rõ ràng muốn giúp thái tử Đông Kỳ chống chọi với Kim Lương, như vậy thì nàng phải có toan tính gì đó. Lời nói này của nàng không phải là mâu thuẫn với việc làm của nàng sao?

Nghiêm Tuyền chế giễu trong lòng.

“Đã có quá nhiều cô gái vì Nghiêm Tuyền dâng lên cuộc đời của mình, không cần nhiều hơn một người là ta. Đối với ta mà nói, ta chỉ muốn sớm thoát khỏi cái nhà tù màu vàng kim này”.

Sâu trong đôi mắt nàng, trên nét mặt nàng là một khát vọng tự do, in dấu thật sâu trong đáy mắt của hãn, làm cho hãn không có biện pháp rời mắt. Đáy lòng hãn từ trước đến giờ đều nguội lạnh, vào giờ phút này khê dao động.

“Nhà tù màu vàng? Ý của cô nương nói đến Hoàng thành Kim Lương?”. Hãn thấp giọng hỏi nhỏ.

Nhưng nếu nàng muốn tự do thì tại sao lại giúp đỡ thái tử Đông Kỳ, chẳng lẽ không phải vì vinh hoa phú quý? Hay là nàng và thái tử Đông Kỳ có tư tình? Thế nên mới giả ngu trước mắt hãn, chọc giận hãn, làm cho hãn chán ghét vứt bỏ nàng?

Nghĩ đến đây, ngực Nghiêm Tuyền khê thắt lại, cảm thấy ấm ức không vui.

Có thể nàng cho rằng đối phương không có khả năng uy hiếp đến nàng nên Lạc Quỳnh Anh buông bỏ đề phòng, lười biếng nằm trên bàn đá, cầm tựa vào tay áo, mắt đẹp rũ xuống, ánh mắt yết ớt.

“Người đã ở trong lãnh cung nhiều năm nên cũng có thể thấy được lãnh cung là nhiều màu”. Nàng mỉm cười, trong nụ cười lộ nhân nhạ bi thương. “Ngày trước ta cũng ở trong lãnh cung, mẫu thân của ta.... là cung nhân bị giáng đến làm việc ở lãnh cung, sau lại bị một Vương gia nhìn trúng, sau đó mẫu thân mang thai ta, Vương gia cũng không muốn đồng ý đưa nhỏ là ta. Mẫu thân ta chịu đựng khổ sở, nhục nhã lén sinh ra ta. Ta là đứa bé sinh ra và lớn lên trong lãnh cung, từ bé đã thấy được lãnh cung muôn màu. Cần gì phải cầu phú quý trong nguy hiểm, nhiều thiếu nữ vì cầu vinh hoa phú quý nhất thời mà phá hủy cả đời mình, có nhất thiết phải thế không?”.

“Tại hạ không biết cô nương đã trải qua những việc đau lòng như thế, thất lễ”. Thấy vẻ mặt nàng âm đạm, trong lòng hãn khê động, mở miệng cắt

đứt tiếng nói của nàng.

Mặc dù nàng đã tạm tháo dỡ lớp phòng bị nhưng vẫn tự vệ cho mình, không vì nỗi buồn nhất thời mà lộ ra thân phận thật, quả thật nàng suy nghĩ rất cẩn thận.

Nghiêm Tuyền lại thêm tán thưởng với Địch Hậu này.

“Thế nên ta mới nói, cùng một lứa bên trời lận đận . Khóe mắt nàng dương dương tự đắc, cười tiêu sái.

Nghiêm Tuyền lẳng lẳng nhìn nàng, quanh quẩn trong lồng ngực là một loại cảm xúc khác lạ không nói nên lời.

“Đối với ta mà nói, có nhiều vinh hoa phú quý hơn nữa cũng không so được với bầu trời rộng lớn..... Nếu như không phải Nghiêm Tuyền tiến đánh Hoa Lệ quốc, lại phải cưới con gái Hoàng thất của Hoa Lệ quốc để trấn an lòng dân thì ta đã sớm chạy trốn tới những mảnh đất mênh mông, trải qua những ngày tháng tự do, cần gì phải ở trong nhà tu vàng son này?”.

Nàng nhỏ giọng nỉ non, tiếng nói như ngậm lại trong hàm răng, cẩn thận để người ta không nghe được, lại không biết Nghiêm Tuyền tập võ từ bé nội lực rất cao, nghe không sót một chữ.

Thấy trong đáy mắt nàng có sâu bi nhàn nhạt, ngựa hấn co lại, vươn tay khẽ vuốt trán nàng. Nàng cả kinh, vội vàng ngồi thẳng thân, đôi mắt đẹp hơi kinh ngạc nhìn chăm chăm hấn.

“Ta thấy vẻ mặt cô nương đau thương như thế nên muốn an ủi một chút”. Hấn không trốn tránh mà giải thích.

Lạc Quỳnh Anh thấy hấn nghiêm nghị, dưới lớp sọc là ánh mắt trong trẻo có hồn, không hề có vẻ dâm uế, lòng nàng đang trẻo cao mới từ từ hạ xuống.

Tuy diện mạo của hắn xấu xí nhưng tư thái ki định thần nhàn không giống với một thị vệ áo xanh bình thường, không kiêu ngạo không tự ti, nói năng cũng không tầm thường, trên người có sự uy nghiêm vô hình.

Trong lãnh cung lại có một người như vậy không trách được Kim Lương quốc có thể cường thịnh như thế, có thể tiêu diệt được nhiều nước, trở thành bá chủ một phương.

Lạc Quỳnh Anh cười nhẹ nhàng, chớp chớp đôi mắt đẹp, kéo chặt áo khoác trên người, đứng dậy muốn đi, nhưng lúc nàng xoay người thì bỗng chốc cổ tay bị nắm chặt.

Nàng kinh ngạc quay đầu nhìn lại thấy khuôn mặt đầy sẹo đứng trước mặt nàng, cổ tay bị hắn nắm có chút nóng khiến nàng hoảng hốt: “Buông ra”.

Thấy nàng chau mày, hắn vội buông tay, cười thầm trong lòng: “Cô nương đừng sợ, ta chỉ muốn hỏi tên của cô nương, muốn kết giao bằng hữu với cô nương”.

“Kết giao bằng hữu?”. Nàng kinh ngạc, sau đó nở nụ cười xinh đẹp tuyệt trần, nhạo báng nói: “Thật không ngờ ở chỗ này mà ta lại có cơ hội kết giao bằng hữu”.

“Nếu như cô nương không ngại thân phận nghèo hèn của tại hạ”. Trong bóng tối, ánh mắt hắn sáng như cây đuốc làm nàng xuất thần trong phút chốc.

Quái, đôi mắt kia..... Cảm giác rất quen thuộc, ánh mắt hắn sao lại giống ánh mắt của Nghiêm Tuyền?

Suy nghĩ lại, nàng cười giễu mình, chẳng lẽ gặp nhau mấy ngày nàng đã bị những hành vi khác thường của Nghiêm Tuyền làm cho đầu choáng

váng rồi nên mới liên tưởng một thị vệ lãnh cung với Đế Vương tôn quý. Thật là nực cười.

Lạc Quỳnh Anh khẽ lắc đầu, khoe miệng nhếch lên. Đêm nay là đêm nàng nói nhiều nhất với một người từ khi nàng đến Kim Lương.

Mặc dù nam tử này diện mạo xấu xí nhưng lại có một hơi thở làm người khác an tâm, nếu không thì nàng cũng không dễ dàng tháo phòng bị nói chuyện với hắn nhiều như vậy.

“Ngâm Phong”. Nàng mỉm cười, quyết định sẽ kết giao bằng hữu với người này: “Tên của ta là Ngâm Phong”.

Ánh mắt của hắn chợt lóe, nụ cười nở ra: “Không có họ?”.

Nàng mỉm cười lắc đầu: “Không có, chỉ gọi Ngâm Phong”. Ngâm Phong Linh Nguyệt, tiêu diêu tự tại. Đây là tâm nguyện lớn nhất cuộc đời nàng.

“Tại hạ Tần Duyệt”. Hắn khẽ mỉm cười, đôi tay ôm quyền.

“Đêm đã khuya, ta phải đi về”. Nàng nhẹ nhàng gạt đầu, gương mặt hướng về phía bóng đêm thâm trầm.

“Đêm khuya, đường tối, cô nương đi cẩn thận”.

Nghiêm Tuyền đứng yên trong nhà thủy tạ, mắt nhìn theo bóng dáng trắng ngà đi càng ngày càng xa, như một đóa hoa quỳnh bay vào Hoàng thành tuyết trắng, uyển chuyển mềm mại, xinh đẹp.

Bỗng dừng nàng như nhớ tới cái gì hay là quên cái gì, ngừng chân, áo khoắc trắng ngà tung bay theo gió, gương mặt xinh đẹp chậm rãi quay đầu nhìn lại, khẽ cười yếu ớt, vươn tay vẫy vẫy với hắn, ánh sáng chói mắt.

Hắn ngẩn người, ngực như bị một bàn tay vô hình vỗ nhẹ nhàng, hắn nhìn nàng cười như bông hoa mới nở, hiện ra má lúm đồng tiền, ánh sáng chuyển động trong mắt, dư hương trong lòng bàn tay làm toàn thân căng thẳng.

Nếu phải nói thật, chính thức tác động tới tâm hồn hắn là nụ cười tinh khiết tự nhiên của nàng.

Từ nhỏ hắn sinh trưởng trong hoàng cung tranh đấu gay gắt, các cô gái tâm cơ, lừa gạt hắn đã nhìn thấy nhiều. Nhìn nụ cười của các nàng khéo léo, xinh đẹp nhưng thật ra dưới lớp trang điểm là từng bước tính toán, từng bước mưu toan.

Bởi vì nguyên nhân đó nên hắn không mặn mà với hậu cung phi tần, mỹ nữ như thế nào cũng không thể làm tim hắn dao động.

Vậy mà nàng ấy vừa cười một tiếng, ý cười thuần túy, không một chút tâm cơ mưu lược, thật tâm thật ý không có nửa điểm giả dối.

Nhưng mà mĩ mai thay, nụ cười này của nàng dành cho thị vệ lãnh cung xấu xí, không phải dành cho hoàng đế Kim Lương, phu quân của nàng.

Hắn giả tranh thành Tần Duyệt đến dò xét nàng lại bị nụ cười thuần khiết má lúm đồng tiền làm động tâm, chuyện này nên vui hay nên buồn?

Nghiêm Tuyên nhắm mắt lại, cố thở bình thường, xoa xoa ngực đang xôn xao vì nàng, nói nhỏ trong đáy lòng: nữ nhân này là hoàng hậu ngu mà hắn muốn bỏ cùng là địch đấu trí với hắn trong bóng tối.

Nhưng tâm của hắn trong đêm nay không kiểm soát được mà lặng lẽ rơi mất....

Mấy hôm nay Lạc Quỳnh Anh đều bị Nghiêm Tuyển dày vò, một chốc lại dùng bữa với hắn, một lát hắn lại sai người đến Ngọc Ninh cung diễn kịch cho nàng xem, hình như tâm tình rất tốt.

Đến ban đêm nàng lại thừa dịp cung nhân ở trước cửa cung điện ngủ gật mà đi tới hoa viên gần Ngọc Ninh cung.

Rút sáo ngọc bên hông thổi một khúc “Nguyệt Hoa thanh”, một lúc sau thấy Hoa Phương vỗ cánh tay tới.

Nàng lười biếng ngồi ở bậc lên xuống, tháo thư tín ở chân cần thận đọc nội dung, một lát sau khuôn mặt tức giận ửng hồng.

Bảo sao hôm nay mặt mũi Nghiêm Tuyển như gió xuân, hẳn phá được kế mà mấy ngày trước nàng hiến cho chủ soái Đông Kỳ.

Trong thư Thượng Thanh viết rằng đại quân Kim Lương do Đế Vương tự mình hạ lệnh chỉ dẫn, ngoài mặt làm bộ lui binh, lén lút sai người giả dạng làm thầy phù thủy lên vào trong thành Đông Kỳ, tản ra xung quanh reo tin đồn làm lòng người bàng hoàng, lòng quân tan rã. Sau đó đại quân Kim Lương chia làm ba đường đánh vào thành.

Cuộc chiến vây thành, thắng mà không hề phí công.

“Người này thật đáng ghét!”. Lạc Quỳnh Anh lẩm bẩm chửi nhỏ, trên mặt ngoài trừ tức giận còn có chút bội phục.

Nghiêm Tuyển đang gậy ông đập lưng ông, rõ ràng kế này đánh về phía Linh Nguyệt quân sư.

Nàng không thể không thừa nhận sự thông minh tài trí của hắn, sách lược mạnh mẽ. Nhìn khắp thiên hạ sở hữu năng lực như thế này rất hiếm.

Nếu không phải hấn buộc nàng vào nhà tù vàng kim này thì có lẽ nàng đã.... Lạc Quỳnh Anh khẽ hạ mi, trái tim khẽ rung động.

Không, tại sao nàng lại có tâm tư như vậy với hấn? Hấn là đầu sỏ làm nàng bị nhốt trong này, là kẻ địch của nàng, nàng phải chán ghét hấn, phải khinh bỉ hấn mới phải.

Lạc Quỳnh Anh âu sầu khổ não, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần đầy mâu thuẫn. Nàng không phát hiện được đằng sau gốc cây tùng cách đó không xa có một bóng dáng cao ngạo lẳng lẳng đứng yên.

Trong bóng tối, có thể thấy rõ nụ cười trên gương mặt tuấn mỹ, mắt phượng cong cong, môi mỏng nhếch, tâm tình của hấn rất tốt.

Lần trước đại quân Kim Lương bại bởi kế sách của Hoàng hậu, cuối cùng cũng đã hòa một ván, trong lòng hấn rất vui vẻ, hôm nay lại có thể thấy được bộ dáng chống cằm khổ não đáng yêu của nàng thì lửa giận trong lòng đều tan đi hết.

Mắt phượng chưa ý cười ấm áp nhìn Lạc Quỳnh Anh vẻ mặt nổi giận không viết cả thư hồi âm, ôm Hoa Phương thả vào bầu trời đêm, bóng chim màu đỏ vỗ cánh bay xa.

Nghiêm Tuyên lặng lẽ đứng đợi một lát sau mới mỉm cười chậm rãi đi vào trong hoa viên hoang phế, còn cố ý đạp trúng một cành cây khô để tạo ra tiếng vang.

Cái tay chống cằm của Lạc Quỳnh Anh chấn động nhìn về phía tiếng vang, ánh mắt lười biếng sững sờ.

Nghiêm Tuyên? Sao lại là hấn?

Nhìn người mặc trường bào màu đen, bóng người cao lớn càng lúc càng đến gần nàng hoảng hốt, không cần giả bộ giọng nói tự nhiên lấp bắp:

“Bệ, bệ hạ, sao người lại tới nơi này?”.

“Ban đêm không ngủ được nên trẫm ra ngoài đi dạo một chút không ngờ lại gặp được Hoàng hậu của trẫm”.

Trong bóng đêm mênh mông, khuôn mặt tuấn mỹ dịu dàng như ngọc, hần cười một tiếng giống như hoa nở rộ, bắt được nhân tâm.

Mấy ngày nay hai người ngày nào cũng gặp nhau vô số lần, thời gian gặp nhau cũng dài, nàng khó có thể thờ ơ với cử chỉ dịu dàng của hần.

Thật ra thì gả cho hần hai năm, nàng chỉ gặp hần trong đại điển phong hậu. Trong thời gian hai năm, nàng trong thân phận là Linh Nguyệt quân sư, đấu trí và đấu mưu với hần qua dụng binh khiễn tướng. Tuy chưa từng tiếp xúc gần nhưng đấu với nhau nhiều năm, cộng thêm câu chuyện của hậu cung phi tần, câu chuyện của cung nhân về hần lập nghiệp lớn như thế nào. Đối với nàng hần cũng không hoàn toàn xa lạ.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tất nhiên những hiểu biết kia của nàng chỉ là nghe nói, chung quy vẫn có sự xa cách. Nhưng mấy ngày nay hẳn luôn triệu kiến nàng, thỉnh thoảng lại bãi giá Ngọc Ninh cung hỏi han ân cần, lấy lòng nàng, rất yêu thương cưng chiều nàng.

Nàng biết nhận thức về hẳn từ ban đầu đã đâm sâu trong lòng nàng, muốn trừ bỏ sợ rằng đã quá trễ.

Ánh mắt nhìn xuống, cười mĩa mai, tâm của nàng rất loạn, lồng ngực đập rất nhanh.

Một suy nghĩ cổ quái hiện lên trong đầu nàng.

Nam tử tuấn mỹ phong nhã tài hoa, cười khuynh thành, là phu quân của nàng. Hai người nên ngủ cùng giường cùng chăn nhưng lại là kẻ địch âm thầm đánh nhau.

Nếu như hẳn không phải là Hoàng đế Kim Lương, nàng cũng không phải là Đế Cơ của Hoa Lệ, không phải quen biết nhau trong hoàng cung lòng người như biển này, có lẽ... nàng sẽ ái mộ hẳn.

Lạc Quỳnh Anh giật mình hoảng hốt mở to mắt, nàng lấy lại tinh thần, không ngờ nàng lại có suy nghĩ khác thường với kẻ địch của mình.

Nghiêm Tuyên đã đi đến trước mặt nàng, lặng lẽ cất vào đáy mắt tất cả những mâu thuẫn trong mắt nàng, đôi môi nâng lên một nụ cười hình cung.

Xem ra Hoàng hậu của hãn đối với hãn không phải là hoàn toàn thờ ơ.

“Một mình nàng ở đây không sợ sẽ có việc nguy hiểm sao? Nếu buổi tối buồn chán muốn đi dạo một chút thì nàng nên dẫn theo mấy cung nhân”.

Nghiêm Tuyền đưa tay ra, kéo bàn tay nhỏ của nàng nắm chặt lại. Nàng cứng người nhưng cũng không phản kháng, để cho hãn dắt.

“Cảm ơn bệ hạ đã quan tâm, ta sẽ nhớ”. Nàng đờ xuống xôn xao trong lòng, cười nhẹ một tiếng. Mắt phượng nhìn nụ cười này, có chút tham lam, lại có chút vui vẻ. Nghiêm Tuyền nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, dắt nàng đi về phía Ngọc Ninh cung.

“Bệ hạ?”. Hai gò má của nàng nóng lên dưới ánh mắt của hãn.

“Đêm đã khuya, trẫm đưa nàng về”. Hãn nghiêng đầu, nở nụ cười đẹp như thiên tiên.

Nhịp tim của nàng lỗi một nhịp, cổ trắng rũ xuống, lại không dám mở miệng, cổ găng nén suy nghĩ cổ quái không nên có.

Hãn là Nghiêm Tuyền, là Hoàng đế của Kim Lương, là người đã đoạt đi sự tự do của nàng, nàng không thể thích hãn, tuyệt đối không thể.

Hãn chỉ có thể là kẻ địch của nàng, trừ cái đó ra, thì cái gì cũng không phải.

Vài ngày sau.

“Nương nương, coi như là nô tỳ van ngài, ngài mau hồi cung tắm rửa thay quần áo, vừa rồi Thái tổng quản đã sai người qua nói một chút nữa Hoàng thượng sẽ di giá đến Ngọc Ninh cung”.

Tĩnh Nhi khóc không ra nước mắt, Lạc Quỳnh Anh khoác một cái áo dài màu hồng cánh sen thiêu những cánh bướm, trên đầu không cài trâm

mà chỉ cài hoa, chỉ buộc rồi để tóc tùy ý. Nàng cũng không khoác áo khoác, thân thể run cầm cập.

Nàng nhớ chiếc khuyên tai vài ngày trước mất ở trong hoa viên, hôm nay tuyết tan nên nàng ở trong hoa viên dò đông dò tây cả một ngày.

“Nương nương.....”. Tĩnh Nhi gấp muốn rơi lệ.

“Đi đi, đừng để ý đến ta, người về đi!”. Lạc Quỳnh Anh giơ giơ bàn tay nhỏ dính đầy nước tuyết, đầu cũng không ngẩng lên, cao giọng nói.

Nghe thấy thế Tĩnh Nhi không nhịn được mà liếc nhìn Lạc Quỳnh Anh.

Aiz, không biết kẻ ngu này kiếp trước đốt hương gì tốt, vừa ngu vừa đần, số mệnh lại là công chúa mất nước, người rất xúi quẩy.

Chắc chắc, người ngu như vậy lại có thể làm Hoàng hậu, gần đây lại rất được lòng Hoàng thượng. Đúng là người ngốc có phúc của người ngốc.

“Nương nương, ngài đừng làm khó nô tỳ. Một lát nữa Hoàng thượng bãi giá Ngọc Ninh cung không thấy Nương nương sẽ trách phạt bọn nô tỳ mất”.

“Nếu không thì người hãy về Ngọc Ninh cung chờ bệ hạ nói với người rằng ta đang ở chỗ này, nếu người muốn gặp ta thì đến đây, ta không rảnh để gặp người!”. Lạc Quỳnh Anh thấy phiền phát tay một cái, tay lại mò vào trong đồng tuyết.

May mà nàng giả bộ là một người ngu, người ngu sẽ không thể biết những lời nói của mình có hợp quy củ hay không, nàng thích làm sao thì làm, không nghe lời Nghiêm Tuyển cũng được. Dù sao sẽ không có ai ngu đến mức nghiêm túc với một kẻ ngu. Nếu nghiêm túc với một kẻ ngu vậy thì xác định sẽ thua rất thảm.

Tĩnh Nhi vừa giận vừa hờn nhưng lại không làm gì được, nghĩ thầm dù sao đây cũng là lời Hoàng hậu nói. Nếu lúc đó Hoàng thượng có trách tội thì cũng không phải do nàng. Nghĩ vậy nàng ta cũng quay người về Ngọc Ninh cung.

Không ai đứng bên cạnh nhìn chăm chăm Lạc Quỳnh Anh thấy nhẹ nhõm. Nàng xoa xoa đôi tay đỏ ửng vì bị đông cứng, thổi vài hơi khí nóng rồi lại thò tay vào đồng tuyết lạnh tìm kiếm.

Tìm đi tìm lại, tìm khắp nơi vẫn không thấy, nàng tức giận đầy cả một bụng. Đột nhiên sau lưng truyền đến một loạt tiếng bước chân, nàng không quay đầu lại mà giọng nói mềm mại hơi tức giận.

“Bệ hạ đã đến Ngọc Ninh cung rồi sao? Người nói với người đừng chờ ta dùng bữa, mấy ngày ta đều nhìn mặt hắc đã ngán rồi, không có khẩu vị”.

Hả? Quái lạ, từ bao giờ Tĩnh Nhi om sòm đã trở nên an tĩnh thế?

Hai tay đang chôn trong đồng tuyết dừng lại, sau khi phân tích, đột nhiên có một cái áo khoác dày đen tuyền bao lấy thân thể nhỏ gầy khép chặt lại.

Sau đó có một mùi hương vây lấy nàng.

Nàng nín thở, nàng nhận ra đây là mùi Long tiên hương lẫn với bạch xạ hương, khí phách mà cường hãn giống hệt như chủ nhân của mùi hương này.....

Nàng giật mình, mắt đẹp nâng lên nhìn vào một đôi mắt phượng như khảm ngọc xinh đẹp, không hiểu sao trong đầu nàng lại thoáng hiện ra đôi mắt của tên thị vệ áo xanh kia.

“Chủ tử chịu rét ở chỗ này, cung nhân không đến hầu hạ là sao? Tất cả đi đâu rồi?”. Khuôn mặt Nghiêm Tuyern trầm xuống. Ở sau lưng, Thôi Nguyên Bái nháy mắt với một tên tiểu thái giám, tiểu thái giám đó vội chạy đến Ngọc Ninh cung tìm người.

Lạc Quỳnh Anh há miệng nhưng lại không biết nói gì. Những lời nói bất kính kia..... Hẳn đã nghe được hết?

Mắt phượng nhíu lại, thân hình cao lớn của Nghiêm Tuyern cúi xuống kéo đôi tay nàng đang vùi trong tuyết ra, thấy da thịt mềm mại trắng nõn bị đông cứng ửng hồng, sắc mặt càng thêm lạnh.

“Thôi Nguyên Bái”. Nàng kinh ngạc giương mắt nhìn hẳn mở miệng nói.

“Có nô tài”. Thôi Nguyên Bái khom người tiến lên.

“Tất cả người hầu ở Ngọc Ninh cung đều đem đi treo cổ hết”. Mắt phượng rú xuống, giọng nói rất nhạt, một lần là cả trăm mạng người.

Cái gì? Treo cổ? Lạc Quỳnh Anh nghe vậy trong lòng phát run. Không quan tâm mình còn đang giả bộ ngu, đôi tya nhỏ bé còn thấm đầy nước tuyết nắm lấy tay áo hẳn, khuôn mặt trắng bệch như tuyết.

“Chẳng lẽ bệ hạ đói bụng nên làm thế để hạ giận”. Ánh mắt nàng hốt hoảng nhìn hẳn, còn cặp mắt phượng của hẳn không chớp mà nhìn chăm chăm vào đôi tay nhỏ bé đang đỏ lên vì lạnh.

“Đường đường là Hoàng hậu của Kim Lương, đứng ở đây giữa trời lạnh thế này mà cung nhân Ngọc Ninh cung không có ai khuyên can cũng không có người mang áo khoác ra đây. Cung nhân mà lại không làm đúng chức trách, không phục vụ chủ nhân cho tốt thì cung điện không thể giữ lại”.

Nghiêm Tuyển giương mắt nhìn nàng, chỉ một thoáng thôi nhưng tim nàng khê rung động, nàng không dám nhìn thẳng vào cặp mắt nóng bỏng đó.

Hắn.... Hình như không giống với hồi trước. Ánh mắt hắn nhìn nàng như chứa nhiều thứ, con mắt trầm tĩnh sáng như đuốc, ánh nhìn chăm chú khiến nàng hoảng hốt lo lắng.

Ánh mắt đó không giống như ánh mắt chê cười nhìn một kẻ ngu mà ánh mắt đó của hắn rất giống ánh mắt..... muốn bảo vệ một người thân quý.

Thoáng chốc, ngực nàng nóng lên, dậy sóng.

Nghiêm Tuyển vẫn nhìn nàng.

Lạc Quỳnh Anh giật mình nhìn vào cặp mắt phượng kia, tim đập loạn, hai má dần dần nóng lên, đầu nhỏ vội vàng rủ xuống.

“Bệ hạ đừng giận, đó là do ta. Lúc này Tĩnh Nhi có khuyên ta hồi cung nhưng mà ta bị mất một thứ tìm mãi không thấy cho nên ta vẫn chưa về”.

“Nàng đang tìm vật gì?”. Ánh mắt Nghiêm Tuyển vẫn dừng trên mặt nàng nhìn rõ từng biến hóa rất nhỏ. Trong đầu hắn vẫn là hình ảnh đêm hôm đó nàng ngoái đầu lại mỉm cười.

“Là... Khuyên tai”.

Nhìn vẻ mặt nàng hơi mất tự nhiên, hắn đột nhiên nhớ tới ngày đó cũng ở chỗ này, hắn gặp nàng đang quỳ trên tuyết, đôi tay đông lạnh vùi vào tuyết tìm kiếm.

“Là khuyên tai gì mà nàng lại không để ý đến tay sẽ bị lạnh, quyết tâm tìm cho bằng được?”. Trong lời nói của Nghiêm Tuyển nồng nặc mùi dấm,

Lạc Quỳnh Anh nghe thấy rất kinh ngạc.

Hắn, hẳn sao vậy? Hẳn chỉ dùng bữa với kẻ ngu ngốc này vài ngày, không thể yêu được? Tại sao hẳn lại ăn dấm?

Nàng đè nén suy nghĩ đang trào ra, vội vàng nói: “Khuyên tai này là khuyên tai mà mẫu phi năn nỉ thái giám lãnh cung tìm thợ làm tặng cho ta vào lễ cập kê. Khuyên tai đó ta rất yêu quý, là vật bất ly thân của ta”.

Sắc mặt của Nghiêm Tuyên hòa hoãn lại, không sợ hãi mà kéo hai tay của nàng vào lồng ngực cho ấm. Thấy thế gương mặt của nàng bừng lên như một đóa hoa tươi.

“Nhìn nàng này, mấy ngón tay cũng đông cứng cả rồi, nàng không cần đôi tay này nữa hay sao mà còn làm?”. Hẳn nghiêm nghị khiến trách làm nàng có cảm giác khó hiểu, trong tim có một ngọn lửa nhỏ bùng lên.

Hắn đang.... quan tâm nàng sao?

Đôi mắt đẹp cứ nhìn hẳn, nàng lắng nghe nhịp tim của mình, nhảy rất nhanh như được thoát khỏi nhà tù giam cầm.

Vậy mà một lúc sau, hành động của Nghiêm Tuyên còn làm nàng kinh ngạc hơn.

“Bệ hạ, không được, cẩn thận long thể!”. Không cần nàng lên tiếng, Thôi Nguyên Bái đứng một bên thấy Nghiêm Tuyên đưa tay vào đồng tuyết dò xét thì mặt mày biến sắc, nóng lòng khuyên hẳn.

Lạc Quỳnh Anh đứng ngu không lên tiếng.

Dường như là sợ nàng không đủ sợ kinh ngạc, một sự tình xảy ra làm nàng ngạc nhiên. Khuyên tai mà nàng tìm khắp nơi không thấy thì Nghiêm Tuyên lại tìm thấy.

Hắn nghiêng mắt nhìn nàng, khoe miệng nhếch lên, khuôn mặt khi cười thật xinh đẹp, bàn tay thon dài đưa ra trước mặt nàng sau đó lật lòng bàn tay lên, trên lòng bàn tay là hai chiếc khuyên tai bạch ngọc được trạm trở thành quỳnh hoa.

Nàng không hề nói dối.

Đây đúng là khuyên tai bạch ngọc mẫu phi tặng cho nàng vào lễ cập kê.

“Quỳnh Hoa là một loài hoa thuần khiết hiếm thấy, báu vật xinh đẹp. Cô gái cực kì thông minh như con mới có thể xứng để mang đôi khuyên tai quỳnh hoa này”.

Mẫu phi tự tay đeo đôi khuyên tai quỳnh hoa cho nàng, ánh mắt trìu mến.

“Quỳnh Anh, chắc chắn sẽ có một ngày con rời khỏi lãnh cung, tìm được nơi con thuộc về, nhưng con phải rất cẩn thận, sự thông minh của con không được cho người khác biết, để bảo đảm sự an toàn cho bản thân con phải giấu sự thông minh của con đi. Nếu như không thực sự cần thiết thì không được để lộ con là người thông minh trước mặt nam tử”.

Đến nay những lời dặn dò đó của mẫu phi vẫn còn vang bên tai nàng, một câu nàng cũng không dám quên. Sau đó khi nàng gặp được Nghiêm Tuyên, nàng mới hiểu được vì sao khi đó mẫu phi lại dặn nàng như vậy.

Lông mi dài khẽ run như cánh bướm vỗ cánh muốn bay, Lạc Quỳnh Anh rũ cổ xuống, trong tim dậy sóng.

Đôi tay nhỏ bé ửng hồng muốn nhận lấy đôi khuyên tai, thì bỗng chốc lại bị Nghiêm Tuyên nắm chặt lại.

“Trẫm giúp nàng tìm khuyên tai, nàng muốn báo đáp trẫm như thế nào?”. Mắt phượng nhếch lên, cười biếng nhác, một câu nói như thế được hẳn nói ra làm người ta đỏ mặt.

“Bệ hạ muốn ta báo đáp như thế nào?”. Nàng cân nhắc câu nói, cố ý giả bộ ngu ngốc nhưng trong lòng rất lo sợ.

Nghiêm Tuyền cười nhưng không đáp, cầm khuyên tai suy nghĩ một lúc, môi mỏng khẽ nâng lên nụ cười hình cung, tự tay đeo khuyên tai lên cho nàng.

“Quỳnh hoa hợp với quỳnh anh, quả thật rất đẹp”. Mắt phượng liếc nhanh nhìn cô, ngón tay thon dài khẽ vuốt qua vành tai của cô, sờ nhẹ vào đóa quỳnh hoa bạch ngọc.

Cảm xúc âm ấm lạnh lạnh này chạy thẳng vào tim nàng.

“Bệ, bệ hạ?”. Một người ngu không thể hiểu được tình yêu nam nữ, cũng không thể hiểu thế nào là mập mờ. Nàng là một kẻ ngu, kẻ ngu, kẻ ngu, phải làm một kẻ ngu.

“Nghiêm Tuyền”. Hẳn nhịu mày cười một tiếng hào hoa phong nhã: “Nàng là thê tử của trẫm, nàng nên gọi tên của trẫm”.

“Nhưng...”. Không hợp lễ nghi, những lời này vừa muốn nói ra thì lý trí đã ngăn nàng lại. Nàng là một kẻ ngu không biết lễ nghi, nếu nàng nói những lời này thì sợ rằng hẳn sẽ nghi ngờ nàng.

Răng trắng khẽ cắn môi dưới, trong mắt Lạc Quỳnh Anh lóe một tia kỳ cục, sợ Nghiêm Tuyền nghi ngờ nên vội vàng cười khúc khích vui mừng nói: “Trong cung chỉ có ta có thể gọi bệ hạ như vậy, hay quá”.

Nghiêm Tuyền thu hết những cử chỉ lời nói trái lương tâm của nàng vào đáy mắt, hẳn cười giảo hoạt.

Nếu nàng thích giả bộ làm kẻ ngu thì hẳn cũng không vạch trần nàng. Ở cùng với một kẻ ngu thông minh hẳn cũng có biện pháp ứng phó, ví dụ như kẻ ngu thì không thể nào có một lý do đường hoàng để cự tuyệt những yêu cầu của hẳn.

Nụ cười trên môi càng sâu sắc, Nghiêm Tuyên cúi mặt xuống, nhẹ nhàng nói: “Nàng gọi sai rồi, không phải bệ hạ, là Nghiêm Tuyên, gọi thử cho trẫm nghe”. Gò má Lạc Quỳnh Anh phỉếm hồng, đè nén sự ngượng ngùng, cười ngốc: “Nghiêm Tuyên”.

Hắn biết rõ nàng là bất đắc dĩ không thể không mở miệng nhưng khi hẳn nghe được giọng nói mềm mại nhẹ nhàng kêu thì lòng ngực khẽ động, ánh mắt không thể rời khỏi nàng.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mặt Nghiêm Tuyền cúi xuống, có một suy nghĩ xuất hiện mạnh mẽ trong đầu hẳn, ngón tay dài xoa cái cằm mịn như tơ của nàng, cúi người hôn lên.

Lạc Quỳnh Anh choáng váng, hai mắt trợn to, liếc qua thấy Thôi Nguyên Bái lui đến một góc xa, hai tay của nàng còn bị hẳn nắm trong lòng bàn tay, không thể động đậy.

Từng giọt từng giọt, một tắc lại một tắc, đầu tiên là môi mỏng chạm khẽ, rồi sau đó xâm nhập, đầu lưỡi thăm dò cạy mở làn môi nàng đang mím chặt.

Cảm xúc nóng ấm kỳ quái dịu dàng ngấm vào, nàng đỏ mặt, mắt trừng đăm đăm, hai tay bị hẳn nắm khép lại thành quyền.

Đầu lưỡi nóng bỏng lướt qua hàm răng của nàng làm nàng không kháng cự nữa, mắt phượng nhếch lên mừng rỡ.

Hẳn sinh trưởng trong gia đình đế vương, hai mươi tuổi hẳn đã đăng cơ làm hoàng đế. Cho tới bây giờ hẳn chỉ đặt toàn bộ suy nghĩ lên sự nghiệp thống trị của mình, hẳn cũng tin rằng nữ nhân chỉ để thị tẩm chứ không thể dùng vào việc gì khác.

Còn nữa, cô gái có thể lọt vào mắt của hẳn cũng rất ít. Nữ nhân trong hậu cung hay ghen ty, giáo hoạt, nhiều nghi ngờ, khẩu phật tâm xà.

Mặc dù các nàng ấy đều ái mộ hẳn nhưng sau lưng vẫn cất giấu dã tâm nắm giữ quyền thế, vì vậy hẳn ít đến hậu cung và cũng chưa từng chuyên sủng người nào.

Nhưng tư vị hôn nàng, như mật ngọt ngào làm hẳn chỉ muốn trầm luân trong đó, không muốn tỉnh nữa....

Nghiêm Tuyền ôm sát thân thể thơm mềm vào trong ngực, gò má hơi chếch, tham lam hôn sâu hơn, nuốt cả những tiếng hừ hừ của nàng vào trog miệng.

Nhìn đôi mắt nàng từ ngạc nhiên đến mơ hồ đại ra, mặt đẹp ửng hồng, hẳn vui vẻ khước miệng giương lên. Hẳn nóng bỏng nhấm nháp hoặc là khê cắn cánh môi mềm mại.

Mùi hương nam tử mát lạnh bá đạo tràn đầy giữa môi và răng, lưng nàng cứng ngắc, sau gáy tê dại, môi lưỡi cũng trơn mềm.

Một tiếng ưm tinh tế bật ra từ trong cổ họng của nàng, mềm mại đáng yêu ngọt ngào như thế làm nàng xấu hổ nhắm chặt hai mắt chỉ sợ sẽ nhìn thấy ánh mắt đặc ý của hẳn.

Nàng... bị làm sao vậy? Thân thể dường như có một cỗ nhiệt, tim tê tê dại dại, đầu ngón tay bấu vào lòng bàn tay của hẳn muốn hẳn vuốt ve.

Không! Nàng điên rồi phải không? Nàng không phải là phi tần của hẳn, nàng đang làm cái gì, hẳn đang làm cái gì? Hẳn thật sự thích một kẻ vừa ngu vừa đần?

Lạc Quỳnh Anh không quan tâm hẳn có nghi ngờ nàng hay không, dùng sức giằng ra quay mặt đi, không để cho hai môi mỏng của hẳn tiếp tục trêu chọc nàng.

Không ngờ Nghiêm Tuyền chỉ cười một tiếng rồi hôn lên vành tai của nàng, hôn lên quỳnh hoa bạch ngọc, tiếng cười trầm thấp bay vào trong tai trêu chọc lòng nàng.

“Sao? Không thích trẫm hôn nàng như thế? Nhưng làm sao bây giờ? Nàng là Hoàng hậu của trẫm, là vợ của trẫm, nàng muốn trốn cũng sẽ không trốn thoát được, trẫm sẽ không để cho nàng có cơ hội đó”.

Lạc Quỳnh Anh nín thở, cảm thấy môi hân mát vành tai trắng nõn của nàng, hai má đỏ như hai đóa hoa lửa, tim đập rối loạn.

Những lời này của hân... không giống như đang nói cho kẻ ngu nghe, chẳng lẽ hân đã phát hiện ra cái gì?

Trong lòng Lạc Quỳnh Anh hoảng hốt, còn chưa chú ý thì bên hông bị người ta ôm chặt, thân thể cứng ngắc bị Nghiêm Tuyền ôm vào.

“Nghiêm Tuyền.....”. Trong lúc hoảng hốt nàng hô lên tên của hân, ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt đẹp của nam nhân đang cười cực kì sung sướng.

“Quần áo nàng ướt cả rồi, trẫm ôm nàng về Ngọc Ninh cung”. Cánh tay sắt ôm chặt lấy nàng, Nghiêm Tuyền ôm thân thể thơm mềm sát vào lồng ngực, mắt phượng mị hoặc quynh rũ nàng.

Tim nàng như có một vật gì đó gõ nhẹ xuống, nàng vội vàng quay mặt đi, không nhìn tới cặp mắt.... như muốn câu đi hồn nàng.

Trong bóng đêm mờ mịt, trên mặt hồ một mảnh đen kịt, ngẫu nhiên có một lá cây khô chậm chậm rơi xuống tạo nên những gợn sóng lăn tăn.

Lạc Quỳnh Anh ngồi bên trong nhà thủy tạ, thân thể nghiêng sang một bên, một cánh tay đặt lên lan can, một tay ra sức lau cánh môi: “Cái tên tiểu nhân vô sỉ!”.

Nghiêm Tuyền đã dịch dung bước vào trong thủy tạ thì nghe thấy nàng thấp giọng mắng, môi mỏng dưới lớp mặt nạ da người giương lên.

Tối nay nàng khoác trên người một cái áo khoác màu hồng cánh sen thêu bướm trắng vờn hoa, vạt áo bị gió đêm thổi vén lên, cài trâm ngọc, mái tóc đen dài tung bay theo gió.

Nghiêm Tuyền im lặng tựa vào thành lan can ngọc nhìn Lạc Quỳnh Anh.

Từ sau khi lập hậu tới nay, hãn đối với hoàng hậu ngu không hề quan tâm nên cung nhân mới không làm tròn trách nhiệm nuôi nàng thành mảnh mai nhỏ gầy như thế này, thân hình chỉ hơn đứa bé mới lớn một chút.

Lạc Quỳnh Anh vẫn chìm trong suy nghĩ không hề phát hiện Nghiêm Tuyền đang đứng ở lối vào thủy tạ. Nàng giơ tay lên xoa cánh môi một hồi sau đó lấy sáo ngọc đeo bên hông nhẹ nhàng thổi.

Bài “Phượng Loan song vũ” uyển chuyển hàm xúc vang lên trong thủy tạ u tĩnh. Nghiêm Tuyền nâng khóe miệng, ánh mắt ló ra một tia giả hoạt.

Hãn hiểu nàng đang dùng tiếng sáo để dẫn phương hướng cho Hoa Phương, để nó có thể bay tới, không đưa nhầm lá thư cho thủ hạ của hãn.

Quả nhiên một lúc sau, trên bầu trời đêm một con chim cánh hồng mỏ trắng rũ hai vánh đậu vào nhà thủy tạ.

Nghiêm Tuyền tren mặt đeo mặt nạ da người, mặc trang phục thị vệ áo xanh, cố ý đi vào đúng lúc này: “Con chim này thật tốt”.

Lạc Quỳnh Anh thấy tiếng nói thì chấn động, thân thể vừa mới cúi thấp muốn gỡ lá thư trên chân của Hoa Phương thấy có bóng người tới gần vội vàng thu tay về.

“Hình như trên chân của nó có cái gì?”. Nghiêm Tuyền thấy đáy mắt nàng hốt hoảng cố ý làm bộ đưa tay muốn lấy lá thư.

Trong lòng Lạc Quỳnh Anh cả kinh, đôi tay ôm lấy Hoa Phương, thân thể chuyển hướng, để cho Hoa Phương bay đi, miệng thì gấp gáp rối loạn nói: “Không thể chạm vào, không thể chạm vào! Ta nghe nói loài chim này sẽ mang đến bất hạnh, rất đáng sợ, người đừng có đụng vào!”.

Nghiêm Tuyền cười thầm trong bụng, trên mặt cố tỏ vẻ kinh ngạc: “Đã như thế thì tại sao người còn chạm vào nó?”.

Lạc Quỳnh Anh vội vàng biện minh: “Là ta không tốt, không nên thổi sáo vào ban đêm mới gọi nó đến, ta lo lắng nó gây bất hạnh cho người chứ sao”.

“Hóa ra là như vậy”. Nghiêm Tuyền rõ ràng cười một tiếng, ánh mắt lơ đãng khẽ liếc, Ảnh vệ ở phía sau liền hiểu ý chỉ của hắn.

Ảnh vệ lặng lẽ không tiếng động bay vào trong rừng cây, lấy cung bạc giấy kỹ ra lắp lại chiêu cũ, bắn rơi Hoa Phương bay khỏi thủy tạ một đoạn, nhanh nhẹn tiến lên tháo thư tín sau đó lại lui về chỗ tối.

Đúng lúc Lạc Quỳnh Anh quai người đi nên không phát hiện được, toàn bộ tâm trí đều đặt vào bóng dáng màu xanh đột nhiên xuất hiện: “Tại sao người lại tự tiện ra khỏi lãnh cung? Người không sợ bị người khác bắt gặp sao?”. Nàng thấy hắn không nghi ngờ thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nơi này gần với lãnh cung, vào đêm rất vắng lặng, trừ những người rất can đảm ra thì sẽ không có ai đến”.

“Đúng là như thế, ta thích nơi này an tĩnh thanh u, mặc dù thỉnh thoảng có những âm thanh kỳ lạ nhưng cũng không cản trở nhã hứng muốn tới nơi này của ta.

“Như vậy có thể thấy người can đảm hơn so với người thường rất nhiều”. Nàng còn có thể nghĩ ra kế giả bộ ngu, lừa dối hẳn một quãng thời gian dài như thế, có thể thấy lá gan của nàng lớn hơn người thường rất nhiều.

“Người cũng không kém. Người vô tình gặp ta hai lần, hai lần ta đều khoác áo trắng người cũng không coi ta như nữ quý khóc đêm, còn dám đi vào thủy tạ nói chuyện với ta, có thể thấy được người cũng can đảm hơn người”.

Nghiêm Tuyên đến gần, dưới ánh trăng hẳn thấy cánh môi nàng sưng đỏ, bộ ngực hẳn căng thẳng.

Nhưng mà giờ phút này hẳn là Tần Duyệt với diện mạo xấu xí không thể tùy ý đụng vào nàng, chỉ có thể nén xuống khát vọng muốn vuốt ve nơi mềm mại của nàng.

Thấy trong đáy mắt hẳn nổi lên tia sáng khác thường, lúc này Lạc Quỳnh Anh mới nổi lên sự phòng bị, vội vàng rũ cổ trắng, lo lắng thấp thỏm nói: “Tối nay ta còn có việc không thể ở lâu, người cứ ở nơi này”.

Nàng cúi mặt xuống, vội vàng muốn đi qua hẳn, nhưng trong một khắc đi qua người hẳn, cổ tay bị hẳn nắm được.

Nàng cứng đờ người, một cảm giác quen thuộc len vào trong tim, nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía hẳn.

Rõ ràng nàng biết đó là hai người khác nhau nhưng khi Tần Duyệt nắm tay nàng thì suy nghĩ đầu tiên trong đầu nàng là nhớ đến Nghiêm Tuyên.

“Ánh trăng tối nay đẹp như này, tại sao không ở lại ngắm cùng ta?”. Nghiêm Tuyên không muốn để nàng đi, chỉ cần lấy mặt nạ xuống thì nàng sẽ không dùng diện mạo chân thật nói chuyện cùng hẳn.

Mặc dù hẳn có thể vạch trần nguy trang của nàng, dùng uy nghiêm của Đế vương bắt nàng không thể giả ngu nhưng nếu làm như thế thì có thể nàng sẽ chán ghét hẳn.

Chỉ ít hẳn nhận ra được khi nàng giả dạng thành kẻ ngu cũng không chán ghét Nghiêm Tuyền mà là nàng phải che giấu bản thân mình, không muốn ánh mắt của Nghiêm Tuyền đặt trên người mình.

Không biết tại sao trong đầu nàng lại hiện lên hình ảnh Nghiêm Tuyền cười xinh đẹp, Lạc Quỳnh Anh hồi hồn, vội vàng rút tay đang bị hẳn nắm như bị lửa đốt.

“Không, người cứ thường thức đi, ta không có tâm tình”. Dứt lời nàng rút tay về trong áo khoác, chân bước càng nhanh đi về phía trước.

Lần này Nghiêm Tuyền không cản nàng chỉ nghiêng mắt nhìn nàng rời đi.

Đến khi bóng dáng màu trắng biến mất hoàn toàn ở cuối đường mòn, Ảnh vệ mới từ chỗ tối đi ra, trình lên thư tín.

Nghiêm Tuyền nhận lấy mở tờ giấy lụa ra, cúi xuống xem cụ thể.

Gần đây có khỏe không?

Trong lòng ta rất nhớ khanh. Hy vọng khanh đừng quên hiệp ước ngày đó, ta cũng sẽ giữ lời, hoàn thành tâm nguyện của khanh.

Nhìn thấy cuối thư đề lạc khoản là “Thừa Nghê”, mắt phượng chột lạnh lẽo, tuấn dung phủ sương lạnh. Nghiêm Tuyền mím chặt môi mỏng, xé nát thư tín rơi đầy đất.

Cảnh Thừa Nghê, giọng điệu thật thân mật, nói với nàng như với thê tử, có thể dễ dàng nhận ra tình ý với nàng.

Còn nàng thì sao? Có phải cũng động tâm với thái tử Đông Kỳ cho nên mới giả bộ ngu dốt làm hấn chán ghét nàng.

Trên thư tín Cảnh Thừa Nghiêu có viết sẽ hoàn thành tâm nguyện của nàng, đến tột cùng là tâm nguyện gì?

Đối với ta mà nói, có nhiều vinh hoa phú quý hơn nữa cũng không so được với bầu trời rộng lớn..... Nếu như không phải Nghiêm Tuyển tiến đánh Hoa Lệ quốc, lại phải cưới con gái Hoàng thất của Hoa Lệ quốc để trấn an lòng dân thì ta đã sớm chạy trốn tới những mảnh đất mênh mông, trải qua những ngày tháng tự do, cần gì phải ở trong nhà tu vàng son này?

Lời nói thì thâm đậm đó của nàng chợt hiện lên trong đầu hấn.

Hấn trở về Tử Thần cung, dùng một tay kéo mặt nạ da người xuống vứt trên ngự án, cởi áo xanh thị vệ hấn chỉ mặc bộ chiếc áo gấm mỏng, khuôn mặt trà đầy lửa giận.

Hấn hiểu ra được rằng, tâm nguyện của nàng là rời khỏi hoàng cung!

Nàng là hoàng hậu của hấn, là vợ của hấn, kể cả nàng âm thầm đối đầu với hấn, cố ý giả bộ ngu để lừa hấn làm cho hấn chán ghét nàng coi thường nàng thì hấn vẫn có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Nhưng mà nàng lại muốn rời khỏi hấn đến bên người một nam nhân khác!

Không, không thể, không có khả năng!

Nếu như hấn vẫn đối đãi với nàng như một kẻ ngu thì cũng không sao. Nhưng mà hấn lại phát hiện được diện mạo thật của nàng, sự thông minh của nàng, nét xinh đẹp của nàng, sự dịu dàng động lòng người của nàng, vẻ mặt khát vọng tự do của nàng, lúc nàng nói đến thân thể đau thương, cho

dù là nàng giả bộ ngu cười ngây ngô, mỗi lời nói mỗi hành động cố ý chọc giận hắn, tất cả đều đóng chặt trong tim hắn.

Rốt cuộc thì nàng và Cảnh Thừa Nghiêu có quan hệ sâu đến mức nào? Chẳng lẽ trước khi nàng vào Kim Lương đã có tình cảm với hắn?

Sự ghen tỵ trong lòng hắn che đi lý trí, che mất sự tỉnh táo.

Hắn không thể nhẫn nhịn được nữa! Mắt phượng phần nộ nheo lại, Nghiêm Tuyền đứng dậy đột ngột, đùng vào cung nữ đang dâng trà nóng làm đổ chén trà.

“Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!”. Cung tỳ thấy nước trà bắn hết lên cằm bào của Nghiêm Tuyền sợ hãi quỳ rạp xuống đất.

Nghiêm Tuyền cũng không thèm nhìn một cái, lạnh lùng bước đi.

Một làn khói trắng bay ra từ trong bếp lò màu vàng, Lạc Quỳnh Anh cho cung nhân lui xuống, nàng cởi áo khoác chỉ mặc một cái áo trong gấm bạch đơn bạc, rút chiếc trâm ngọc trai ở sau đầu xuống để cho tóc dài rủ xuống như suối.

Bỗng nhiên nghe thấy ngoài điện có tiếng bước chân lộn xộn, tâm nàng vừa động muốn lấy áo khoác trên bình phong thì đã thấy có một bóng dáng cao lớn đi vào trong điện.

Nghiêm Tuyền? Tại sao hắn lại tới tâm điện của nàng vào lúc này? Lạc Quỳnh Anh kinh ngạc tới mức quên giả bộ ngu.

“Sao nàng thấy trẫm tới đây lại kinh ngạc thế?”. Nghiêm Tuyền đi thẳng tới trước mặt nàng, mái tóc đen dài tung bay phía sau, mắt phượng tức giận híp lại, trên môi là nụ cười trào phúng.

“Bệ hạ....”.

Nghiêm Tuyên cười lạnh: “Nàng gọi sai rồi, không phải là bệ hạ mà là Nghiêm Tuyên”.

Hắn làm sao thế? Không biết bị ai đập vào đuôi, trong mắt và trên mặt đều đầy lửa giận. Mặc dù nàng rất hoang mang nhưng nàng biết rõ không nên trêu chọc vào con thú đang cuồng nộ, vội vàng cười hì hì, giả bộ ngu ngốc không hiểu hắn đang nổi cơn thịnh nộ.

“Xin lỗi, nhất thời ta quên mất”. Nàng cười cong cong mắt, lấy lòng nói: “Tại sao người còn chưa ngủ? Chẳng lẽ ban đêm người đói bụng nên tới đây tìm ta cùng dùng bữa?”

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lại giả bộ ngu? Trước mặt hắn thì nàng sẽ ngay lập tức giả bộ ngu dốt, còn thông minh thì lại thể hiện trước mặt một nam nhân khác.

Nghiêm Tuyền giận quá hóa cười, cả người tỏa ra lửa giận bùng bùng đi về phía trước, trong lòng Lạc Quỳnh Anh sợ hãi, chân cứ bước về phía sau, lảo đảo ngã một cái ngồi trên giường.

Nghiêm Tuyền cũng lùi mà tiếp tục tiến tới, kéo một tay của nàng nắm chặt trong lòng bàn tay của hắn, tâm ý hoảng loạn, nàng vùng vẫy.

Dù sao từ nhỏ nàng đã sống trong lãnh cung, đối với chuyện nam nữ không phải là nàng không biết, nhưng rốt cuộc chưa bao giờ nàng ở gần một nam tử như vậy, dù có thông minh hơn nữa thì cũng khó mà chống đỡ.

“Kẻ ngu cũng sẽ sợ sao?”. Nghiêm Tuyền cười lạnh, lửa trong đáy mắt có thể thiêu cháy cả một tòa thành.

Nghe vậy ngực Lạc Quỳnh Anh cứng lại, nụ cười trên mặt cũng cứng, cảm thấy uất ức, nhỏ giọng nói: “Người đừng làm ta sợ, ta sẽ sợ.....”. Sẽ không, hắn không thể nào phát hiện, tuyệt đối không thể.

Nghiêm Tuyền nhíu mày kiểm, nụ cười càng châm chọc: “Hoàng hậu gan dạ sáng suốt hơn người. Đêm khuya yên tĩnh cũng có thể trầm tư suy nghĩ một mình ở nhà thủy tạ, còn có thể trò chuyện rất vui với thị vệ lãnh cung, không sợ họa sát thân mà thông đồng với địch phản quốc, nàng còn có thể sợ cái gì?”.

Trong lòng huyệt một cái, lãnh lẽo tràn vào trong người, Lạc Quỳnh Anh không còn cười nữa mà mắt đẹp trong trẻo nhìn thẳng hẳn: “Tần Duyệt là người mà người phái tới để dò xét ta sao?”.

Nghiêm Tuyên lạnh nhạt nói: “Trẫm muốn dò xét Hoàng hậu của trẫm mà còn phải nhờ người khác sao?”.

Lạc Quỳnh Anh ngẩn ra, lúc này mới hiểu rõ.

Là hẳn..... Hẳn chính là Tần Duyệt! Không ngờ người kiêu căng ngạo mạn như hẳn lại cải trang thành một nam tử khác để tiếp cận nàng! Trong đầu như lóe ra cái gì, ánh mắt nàng sáng lên, nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ vẻ hiểu ra.

“Tần Duyệt.... Bắt nguyệt, bắt Linh Nguyệt! Từ đầu người đã biết ta là ai?”.

“Nếu như không biết người là ai thì làm sao trẫm lại phí công cải trang thành Tần Duyệt để thăm dò người?”.

Nàng nhớ tới những lời nói mà mình đã nói với Tần Duyệt, đồng tình thương hại với cảnh ngộ bi thảm của Tần Duyệt, Lạc Quỳnh Anh vừa giận lại vừa thẹn.

“Nếu như người đã biết ta là Linh Nguyệt sao không vạch trần ta?”.
Nàng phần nộ trợn mắt, vì tức giận mà ngực phập phồng.

Mấy ngày nay, ban ngày hẳn lấy thân phân Nghiêm Tuyên trêu nàng, mỗi ngày đều dùng bữa với nàng, sau lưng nàng thì giấu cột bộ dạng ngu xuẩn của nàng. Đến đêm hẳn lại giả trang thành Tần Duyệt xấu xí, dò xét nàng, dò hỏi nàng, thật đáng hận!

Nghiêm Tuyên nheo mắt phượng: “Từ khi nàng vào cung tới nay, nàng đùa bỡn trẫm như kẻ ngu, trẫm chỉ muốn gậy ông đập lưng ông!”.

Chẳng lẽ hãn cố ý đối tối với nàng, ôm nàng, hôn nàng, tất cả đều vì trả thù sự lừa gạt của nàng?

Nghĩ đến đó má Lạc Quỳnh Anh nóng lên, ngực đau đớn như bị xé rách, nàng cắn môi, khó chịu mắng: “Người hèn hạ, vô sỉ!”.

“Nàng nói trăm nghe một chút xem trăm hèn hạ như thế nào, vô sỉ như thế nào?”. Khuôn mặt tuần mỹ cười lạnh lại có chút đùa giỡn.

“Vì muốn dò xét ta mà chiếm tiện nghi của ta, đây không phải là hèn hạ vô sỉ thì là cái gì?”. Cái tên yêu nghiệt đáng hận này!

Nghiêm Tuyền cười nhạt một tiếng: “Nàng là hoàng hậu của trăm, trăm muốn làm thế nào với nàng chẳng được, người trong thiên hạ ai có thể nói gì!”.

Lạc Quỳnh Anh cắn chặt môi dưới, cảm giác chịu nhục, đáy mắt hiện lên hơi nước nhưng nàng không muốn yếu thế, nhất là... Khi nàng hiểu ra được tất cả những cử chỉ thân mật của hãn cũng chỉ là có ý đồ, không phải xuất phát từ trong tâm hãn, trong lòng nàng nổi lên sự chua xót.

“Bởi vì người muốn ngăn dân chúng của Hoa Lệ quốc nổi loạn nên mới lập ta làm Hậu, giữa chúng ta không ai miễn cưỡng ai, không ai can thiệp vào chuyện của ai, không hỏi han nhau”.

Lòng ngực Nghiêm Tuyền lại bốc lên ngọn lửa khi nhớ tới giọng điệu thân mật trong thư tín của Cảnh Thừa Nghiêu, mắt phượng xinh đẹp phủ đầy sương lạnh: “Trăm kém Cảnh Thừa Nghiêu ở chỗ nào?”.

Lạc Quỳnh Anh kinh ngạc, há mồm muốn nói rồi lại ngạc nhiên không nói được gì. Hãn... hãn có ý gì?

Nghiêm Tuyền cười lạnh: “Rốt cuộc nàng và Cảnh Thừa Nghiêu có quan hệ thế nào? Đã từng hứa chung thân? Thề non hẹn biển? Nàng vì hãn

nên mới âm thầm đối địch với trẫm, cố gắng giả bộ ngu trước mặt trẫm có phải không?”.

Giọng điệu của hần.... chua quá, chẳng lẽ hần đang ghen? Lạc Quỳnh Anh kinh ngạc.

Nghiêm Tuyên thấy nàng không nói gì lại nghĩ rằng nàng ngầm thừa nhận, lồng ngực như bị ai đánh, không thể chịu được mùi vị của ghen ghét.

“Trẫm muốn nàng hiểu, đời này kiếp này, nàng là nữ nhân của trẫm, ngoại trừ việc đợi trẫm ở trong hoàng thành, nằm trên giường trẫm thì nàng đừng nghĩ sẽ đi được đâu!”.

“Không....”. Cánh môi mềm mại vừa khẽ nhếch đang muốn nói rõ ràng thì đã bị tuấn nhanh phần nộ che lại, ngăn chặn toàn bộ tiếng nói của nàng.

Môi lưỡi nóng bỏng, như một ngọn lửa, như một trận cuồng phong, như mưa rào quét qua cái miệng nhỏ nhắn thủy nộn, muốn đốt lên ngọn lửa tình.

Hơi thở dồn dập, nhịp tim cuồng loạn, suy nghĩ rối rắm, tất cả đều làm Lạc Quỳnh Anh cảm thấy bối rối.

Nghiêm Tuyên cũng không cho nàng cơ hội suy nghĩ hay phản kháng, thân hình cường tráng cúi thấp xuống, ép nàng vào trong giường, cấm bảo trên người hai người lẫn lộn, không biết ai với ai.

Ý loạn, tình mê.

“A!”. Đột nhiên có một tiếng thét kinh hãi, cắt đứt phần kiều diễm này.

Mắt phượng xoay chuyển lạnh lẽo, cung tỳ đang muốn dâng trà lại không cẩn thận gặp được Đế hậu đang ân ái: “Cút ra ngoài!”.

Tĩnh Nhi ngã quỵ xuống sợ run lấy bầy, ly trà sứ men xanh vỡ đầy đất: “Hoàng thượng bớt giận, nô tỳ sẽ cút ra ngoài....”.

“Cút!”.

Tĩnh Nhi vội vàng ra khỏi tấm điện ngay cả những mảnh vỡ cũng không dọn dẹp, sau đó tìm Thôi Nguyên Bái tranh thủ khép cửa Phượng điện lại.

Bên trong tấm điện vắng lặng, gò má Lạc Quỳnh Anh ửng đỏ, ánh mắt như nước, yêu kiều thờ hờn hển, đôi tay nắm chặt áo gấm phía dưới.

Dung mạo nàng quyến rũ, toàn thân mềm mại yêu kiều, đâu có giống một đứa trẻ?

Thấy cảnh xuân mê người trước mắt, Nghiêm Tuyền cảm thấy máu nóng toàn thân dồn xuống thân dưới, da thịt dưới cằm bào đổ mồ hôi.

Từ khi hấn còn là Thái tử thì trong cung đã thường xuyên an bài những cung nữ xinh đẹp hoặc là thị thiếp để thị tẩm, vì muốn lôi kéo những triều thần hấn cũng lần lượt lập vài trác phi nhưng chưa bao giờ để ý đến người nào.

Trên giường hấn cũng không phải là người học nghề, cũng chưa từng lưu luyến qua nữ nhân nào, cho dù đôi lúc hấn có dục vọng mạnh mẽ thì cũng không chủ động triệu hạnh phi tần nào, phần lớn là Thôi Nguyên Bái tự an bài.

Vậy mà nàng không chủ động cầu hoan, cũng không hề cố ý bày ra tư thế kiều mị chỉ nhìn hấn bằng cặp mắt mờ mịt kia đã làm cả người hấn nóng lên.

Mắt phượng trầm xuống, Nghiêm Tuyên chuyển người, trong lòng Lạc Quỳnh Anh hoảng hốt, liều mạng tránh vào trong giường, đát mắt nổi lên hơi nước, lại cố trấn định đàm phán với hắn.

“Ta biết người đang tức giận ta âm thầm đối địch với người, người muốn đánh muốn phạt thế nào ta cũng đều mặc người xử trí, nhưng người không thể dùng cái biện pháp.... vô sỉ này để trả thù ta”.

Nghiêm Tuyên nghe vậy thì nói: “Trả thù? Nàng nghĩ rằng trẫm đối đãi với nàng như vậy là muốn trả thù nàng?”.

Lạc Quỳnh Anh thấp thỏm nhìn hắn: “Chẳng lẽ không đúng?”.

Hắn thừa nhận hắn không hiểu nữ nhân cho lắm, cũng chưa từng phí tâm suy nghĩ vì ai. Nàng là người đầu tiên làm hắn nhớ nhưng, là người đầu tiên để hắn bỏ chí hướng của Đế vương chủ động tiếp cận một nữ nhân.

Tuy hắn đối với nàng không tốt lắm, hơn hai năm hắn không quan tâm, coi thường vị hoàng hậu này, nhưng mà tất cả do nàng dùng kế nên không thể oán hắn.

Bây giờ trong lòng hắn có nàng, muốn đối tốt với nàng, muốn yêu thương nàng, nhưng nàng lại không thích..... Không, cho tới bây giờ nàng vẫn không hề thích.

Từ lúc đầu nàng đã giúp Cảnh Thừa Nghiêu, lòng của nàng đã sớm thuộc về Cảnh Thừa Nghiêu, trong đầu cũng chỉ muốn ở cùng Cảnh Thừa Nghiêu.

Sắc mặt của Nghiêm Tuyên càng ngày càng thâm trầm, mắt phượng sắc lạnh như lưỡi dao làm toàn thân nàng phát run.

“Được, rất tốt, nếu nàng nghĩ đây là trả thù thì cứ nghĩ vậy đi, dù sao thì nàng vẫn là Hoàng hậu của trẫm, cho đến chết nàng chỉ có thể ở bên

cạnh trâm”.

Nghiêm Tuyên là Đế Vương một phương nên tính tình rất cao ngạo, không thể hạ mình nói với nàng trong lòng hấn có nàng, tức giận và đố kỵ càng làm mờ đi lý trí và sự tinh táo của hấn.

Hấn giương tay kéo nàng vào trong ngực, siết chặt cầm của nàng, buộc nàng phải ngửa khuôn mặt tái nhợt lên đón lấy ánh mặt lạnh lùng của hấn.

Hơi thở nóng bỏng quét qua gò má, ánh mắt nàng ánh lên lo sợ và nghi ngờ, hàm răng trắng tinh cắn chặt môi dưới, thần thái yếu ớt làm tim hấn như nhũn ra, trong cơ thể càng kêu gào mãng liệt.

“Nghiêm Tuyên, buông ta ra....”.

“Trâm không buông”.

Con người nghiêm nghị, đột nhiên hấn cúi xuống mút đôi môi mỏng của nàng, mặc sức nhấm nháp ngọt ngào của nàng.

Nàng ra sức giãy giụa, bất lực chống cự, lại bị hấn bắt hai cổ tay bắt chéo ra sau lưng, chỉ có thể dùng cặp mắt đẹp trừng hấn.

Cặp mắt phượng nhìn thẳng vào nàng, trong đáy mắt lửa nóng hừng hực, dường như muốn đốt cháy cả người nàng, trên môi cũng thế, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào quấy cái lưỡi mềm của nàng.

Cái lưỡi bị mút tê dại càng tiết ra nhiều dịch ngọt, cánh môi bị hấn dụ dỗ dần thấm ướt, một cổ khí nóng chạy thẳng lên óc, ý thức như bị sương mù bao phủ.

Thấy thân thể của nàng mềm xuống, hấn thả lỏng hai tay của nàng, véo nhẹ cằm nàng, một tay dò xét vào trong cổ áo vuốt ve làn da mềm trắng

nôn như tuyết.

Nụ hôn của hắn cũng mạnh mẽ đi vào, đầu lưỡi dịu dàng khẽ hôn qua môi của nàng rồi đến khóe miệng, sau đó hôn lên gò má đỏ thắm, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Bàn tay có những vết chai lằn tới ngực của nàng, đẩy áo ngực màu đỏ, hơi thô lỗ nắm vùng tuyết nộn đầy đà.

Khi đầu ngón tay ấm áp khẽ ấn đỉnh ngạo mai, sống lưng nàng cứng đờ, mắt đẹp kinh ngạc tròn to, tư bị bị khuấy nhục chảy vào trong tim.

Không! Nàng đang làm cái gì? Nàng sao có thể để mặc hắn nhục nhã nàng! Rõ ràng hắn không thương nàng nhưng lại ôm nàng, hôn nàng, thậm chí là....

Không chịu được cảm thụ lạnh lẽo như tuyết tràn vào toàn thân. Nàng nhớ đến các vị phi tần bị bỏ trong lãnh cung, ngày khóc đêm gào để mong đợi một lần nữa Đế Vương rủ lòng thương xót, thậm chí có người chỉ được cưng chiều trong một đêm đã bị ném vào lãnh cung không ai quan tâm.

Trên đời này khó cầu nhất không phải là địa vị cao cao tại thượng, không phải là được hưởng một đời vinh hoa phú quý vô tận mà là một đời một người yêu.

Quyền lực tột đỉnh, vinh hoa phú quý, gia đình Đế Vương làm sao có thể một đời một kiếp?

Nắm tay nhau mà chết, ở bên nhau đến già. Cho dù là gia đình tầm thường cũng khó có thể thực hiện được nói gì đến gia đình Đế Vương vô tình.

Nàng đã hứa không gả vào gia đình Đế Vương nhưng không ngờ số mệnh lại trêu ngươi, Hoa Lệ quốc bị Nghiêm Tuyển diệt, một Đế cơ bị

quên lãng trong lãnh cung bị coi như một con cờ từ tòa thành tan hoang đưa vào trong một cung điện cao quý xa lạ.

Khi Nghiêm Tuyền hôn đến đôi mày tinh tế thì trên môi chợt thấy đầu lưỡi mẫn mẫn, hẳn dừng lại lui người nhìn.

Người trong ngực nước mắt đầm mặt.

Thấy đôi mắt nàng đầm nước mắt, chớp mũi ửng hồng, nhỏ giọng nghẹn ngào, Nghiêm Tuyền thấy như có một dòng nước lạnh dội vào lòng, dù có tức giận hơn nữa cũng áp xuống đáy lòng.

“Đừng khóc”. Hẳn chưa từng dỗ nữ nhân, không nhịn được tức giận, khàn giọng nói lạnh lùng: “Nếu như nàng giận ta như vậy thì xử tử ta đi”. Nàng cắn môi, khuôn mặt khuất nhục, lông mi dài khẽ run dính đầy nước mắt, làm cho người ta cảm thấy yêu thương.

Trong nháy mắt sắc mặt Nghiêm Tuyền trầm xuống, nắm chặt lấy cổ tay đang run rẩy của nàng, tức giận hỏi: “Nàng thà chết cũng không làm vợ của trẫm sao?”.

Mắt đẹp đầy nước mắt, nàng quật cường nói: “Ta vẫn muốn phu quân của ta một đời chỉ có thể yêu một người là ta, người chỉ là hận ta cho nên muốn nhất thời vui sướng nên mới đến nhục nhã ta, đã như thế thì ta thà chết còn hơn”.

“Nhất thời vui sướng?”. Nghiêm Tuyền bật cười lạnh lùng, bàn tay vuốt ve má nàng dịu dàng như thế làm tim nàng căng lên.

“Ta không muốn bị một người không yêu mình đung vào nên người bỏ qua cho ta đi”. Giọng nói của nàng run run, hoảng hốt rũ mắt, nước mắt làm tầm mắt mơ hồ nhưng không xóa được suy nghĩ yêu thương đối với hẳn.

Đến giờ phút này nàng mới giật mình, nàng không hoàn toàn thờ ơ với hắn... Nụ hôn của hắn, sự vuốt ve của hắn, cái ôm của hắn, tất cả đều làm tim nàng rung lên.

Hắn tài hoa tuấn tú, khí phách không ai bì kịp, là một người tài trí có thể xưng bá, hắn là Đế Vương trẻ tuổi nhất đương thời. Trong thiên hạ có biết bao cô gái tha thiết mong ngóng có một ngày hắn sẽ nhìn đến mình.

Mà nàng... rốt cuộc cũng chỉ là một người phàm trần thôi, mỗi ngày đều gặp nhau, mỗi lần giao thủ, đã rơi vào trong đó.

Yêu phải một Đế Vương, chính là lúc cõi lòng tan nát.

Có lẽ ngay từ đầu nàng giả bộ làm một kẻ ngu, làm cho hắn chán ghét nàng cũng vì sợ nàng sẽ yêu thương hắn.

Tim nàng cứng lại, nàng cắn chặt môi dưới, thấp giọng nói: “Người chỉ coi ta như một quân cờ, không phải là thật lòng muốn ta... Bỏ qua cho ta đi, người muốn chém muốn giết muốn róc thịt hay thế nào cũng được, nhưng mà đừng lãng nhục ta như vậy”

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Phút chốc, một cảm giác dịu dàng mơ trớn khước mắt nàng, nàng chấn động, giương mắt và phát hiện hần đang hôn những giọt nước mắt của nàng.

“Ta không thật lòng với nàng? Thì ra trong mắt nàng ta là kẻ lỗ mãng lãng nhăng như thế sao?”. Hần mút những giọt nước mắt trên má nàng, bàn tay nhẹ nhàng nâng gò má, một cánh tay ôm chặt lấy eo nàng.

“Quỳnh Anh ơi Quỳnh Anh, cho dù nàng có thông minh hơn nữa thì vẫn không đoán được tâm ý của nam nhân với nữ nhân. Chỉ vì những suy đoán bừa bãi của nàng mà nàng đã xử tội ta sao, ta phải phạt nàng như thế nào đây?”.

Nàng kinh ngạc ngừng khóc, giương đôi mắt xinh đẹp kinh ngạc nhìn hần.

Hần hơi nhếch môi mỉm cười xinh đẹp, bàn tay thon dài như ngọc khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, giống như đang vuốt ve một tờ lụa thượng hạng.

“Nếu như nàng thật sự là một kẻ ngu thì cả đời trăm cũng sẽ không động đến nàng, thế nhưng nàng lại để trăm nhìn được bộ dạng chân thật nhất của nàng khiến trăm cả ngày chỉ nhớ đến nàng”.

Hôn nhẹ nhàng, phớt qua như lông vũ, rơi vào khước mắt, bao trùm đầy mắt của hần là sự yêu thương như muốn bao phủ cả người nàng.

Nàng nín thở, tim đập như sấm, thân thể giống như đường bị hòa tan, mỗi một nơi hần hân xuống, cả người càng lúc càng mềm.

Hãy thừa nhận đi, người âm thầm đấu với hần không hần là vì muốn rời đi mà là tận sâu trong đáy lòng không muốn giống như những cô gái khác, khâm phục và ngưỡng mộ sự anh dũng và tài trí của hần.

Trong lòng có một giọng nói nhẹ nhàng.

Vì vậy thân thể cứng ngắt dần dần mềm nhũn. Tâm cũng trầm luân.

Khi đôi môi mỏng nóng rực của hần hôn dọc theo chiếc cằm rồi đến cổ ngọc trắng như tuyết, lướt nhẹ qua xương quai xanh, nàng nhắm mắt, cả người run rẩy đón nhận mọi thứ.

Cứ như vậy, trầm luân thôi.....

Một tiếng vang lên từ đáy lòng, bao phủ và che mờ lý trí của nàng.

“Hoàng hậu của trẫm, Quỳnh Anh của trẫm, đời này kiếp này nàng chỉ có thể là người của ta”.

Nàng tinh tế phát ra tiếng “ừm” rất nhẹ, đôi mắt đẹp khép hờ, gò má đỏ hồng như hoa, chiếc áo cởi nửa người, tư thái kiêu mị, tất cả đều làm hần điên cuồng.

Lần đầu tiên hần sinh ra khát vọng như vậy với một nữ nhân ngoại trừ giang sơn, đúng là tư chi dục cuồng [1].

Nghiêm Tuyển mút chặt mật quả mềm mại, lòng bàn tay nắm chắc bên kia, đầu ngón tay vân vê túm lấy quả mòn đỏ tươi, bên tai truyền đến tiếng than nhẹ của nàng.

Hần không kiên nhẫn kéo áo đơn và áo ngực của nàng xuống, hần chôn vào trong cảnh đẹp non mềm này, miệng thay phiên cắn mút nơi mềm

mại đẩy đà của nàng.

“Ừm.....”. Đôi tay nàng vặn chặt ga giường, khóe mắt xuất hiện nước mắt.

“Nàng là của trẫm, vĩnh viễn đều là của trẫm”. Thân hình to lớn áp xuống người nàng, hằn dùmng cách xấu hổ nhất yêu thương đôi vũ trắng xinh đẹp của nàng, cắn nuốt hai khóa đỏ căng cứng đứng thẳng.

Nàng cắn răng mím môi không để mình hừ hừ những âm thanh yêu kiều. Nàng không thể tin được nam nhân tự cao tự đại này mà trên giường lại có thể nhiệt tình như thế.

“Không được.....”. Nhìn thấy khuôn mặt của hắn một đường đi xuống, bàn tay to lột chiếc quần lót tơ lụa thêu hoa điệp, nàng cảm thấy xấu hổ, duyên dáng kêu lên.

Mắt phương yêu mị giương lên, trước ánh mắt trừng trừng của nàng, hắn hôn xuống nơi mềm mại nhất, ngón tay khẽ vuốt lên quả hạch.

Một lần lại một lần làm toàn thân nàng run rẩy, như có một làn sóng ập đến toàn thân, đánh bay toàn bộ lý trí còn lại của nàng.

.....

Gần như lúc ý thức của nàng biến mất, thường đạt đến tư vị dục tiên dục tử.

Linh hồn nàng như trôi nổi, trước mắt nàng là một mảnh sương mù, nước mắt treo ở hốc mắt. Nàng chưa từng nghĩ chuyện tình xấu hổ như thế, nàng sẽ trầm luân như thế.

Nghiêm Tuyên chuyển người, bàn tay khẽ xoa nắn đỉnh vú trắng, khuôn mặt cúi xuống hôn lên đôi môi hồng nhuận của nàng, những câu

ngâm nga của nàng đều bị hăn nuốt hết.

Suốt đêm hăn dùng đôi môi và đôi tay càn rỡ không ngừng hôn và vuốt ve nàng, để nàng một lần lại một lần nếm tư vị động tình, còn mình thì chịu khổ để hạ thân trường đau.

“Quỳnh Anh... Quỳnh Anh của trẫm”. Hăn thấy người phía dưới mệt mỏi nhắm mắt thì nỉ non bên tai nàng sau đó kéo một bàn tay thon đặt lên hạ thân của mình.

Ý thức của Lạc Quỳnh Anh đã mất, nàng mê man nửa tỉnh nửa ngủ, cảm thấy tay của nàng bị hăn đè chặt lại, lòng bàn tay nắm lấy một món đồ vừa nóng vừa cứng. Nàng bị động, mặc cho hăn cầm bàn tay của nàng dày vò xoa nắn.

Không biết đã qua bao lâu, nàng chỉ cảm thấy lòng bàn tay ê ẩm, muốn nâng mí mắt nặng trĩu lên nhìn, bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp thở gấp, mặc dù đã cách một lớp vải nhưng vẫn cảm thấy một mảnh ẩm ướt.

Lồng ngực nóng bỏng dán vào lưng nàng, khuôn mặt của hăn vùi vào gáy nàng, chạm khẽ vào da thịt mềm mại, đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng.

Hai người cùng ngủ.

Nắng sớm phủ lên mái ngói lưu ly của Hoàng thành, trên giường gỗ kim phượng, màn lụa mỏng che đi cảnh xuân bên trong.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một giọng nói kính trọng: “Bệ hạ, Tả tướng đại nhân có việc cầu kiến”.

Lúc đầu Lạc Quỳnh Anh còn tưởng mình nghe nhầm, Thôi Nguyên Bái muốn tìm chủ tử tại sao lại tìm ở Ngọc Ninh cung của nàng. Không ngờ

nàng vừa mở mắt thì thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Nghiêm Tuyên hiện trước mặt nàng.

Nàng mở tròn mắt, giật mình nhìn khuôn mặt lúc ngủ khác hẳn sự trầm ổn lúc thường của Nghiêm Tuyên.

Hắn ngủ rất ngon, cặp mắt phượng bị che lại bởi hai hàng lông mi dài đậm.

Hai cánh môi trơn đỏ hơi mím, cằm của hắn hơi nhọn. Rõ ràng là dáng của một mỹ nhân mà hắn lại là một nam tử. Nhìn cả hậu cung này chưa chắc đã có người có sắc đẹp vượt qua tên yêu nghiệt này.

“Trẫm nhìn có được không?”. Bỗng dưng môi mỏng giương lên, bật ra một tiếng cười đùa giỡn.

Nghe thấy vậy tim Lạc Quỳnh Anh run lên, hai gò má nóng lên. Đáng ghét, tên yêu nghiệt này tỉnh từ lâu mà còn giả bộ ngủ.

Nghiêm Tuyên mở mắt ra, đôi mắt phượng cũng cười, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào người nằm đó: “Dám nhìn thẳng người trẫm như thế này cũng chỉ có mình nàng”.

Lạc Quỳnh Anh khẽ cắn môi: “Ta mới chỉ nhìn thôi mà, có phải người ngồi trên ngôi vị hoàng đế thì mặt sẽ dày hơn người bình thường không”.

Nghiêm Tuyên cười cười, ánh mắt lơ đãng nóng rực nhìn từ khuôn mặt thanh tú mỹ lệ dời xuống bờ vai trần trắng như tuyết, còn có....

“A!”. Lạc Quỳnh Anh thấy ánh mắt của hắn vội vàng kéo chặn bọc chặt lấy thân thể của nàng chỉ lộ ra gương mặt, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào hắn.

Tiểu nhân hèn hạ vô sỉ!

Nghiêm Tuyền một tay chống đầu, mái tóc dài thả xõa, mắt phượng tà ngạo, môi mọng đỏ thắm khẽ nhếch, bộ dáng yêu mị.

Thấy ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào mình, cả người nàng đỏ lên, trong đầu hiện lên những việc thẹn thùng mà hắn đã làm với nàng vào tối qua, khốn quẫn ngón chân cuộn cuộn lên.

Hắn thấy nàng muốn che giấu vẻ thẹn thùng của mình thì cười trầm thấp, khuôn mặt như gió xuân ấm áp, dung mạo tuấn mỹ như vẽ.

Nàng trấn định hắng giọng, hơi cúi nói: “Người không nghe thấy Thôi Nguyên Bái nói gì à? Tả tướng có chuyện quan trọng tìm người kìa”.

“Thật à? Tại sao trầm không nghe thấy?”. Hắn rũ mắt liếc nhìn vẻ thẹn thùng của nàng.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, người còn phải vào triều mà”.

“Trầm không thượng triều một ngày thì sao? Ai có thể nói trầm”.

“Hôn quân”. Nàng nhẹ giọng mắng, sắc đỏ tràn khắp khuôn mặt.

Nghiêm Tuyền cười to, ngón tay dài xoa lên gò má nàng, định cúi người hôn lên đôi mắt nàng thì bên ngoài lại vang lên giọng nói của Thôi Nguyên Bái: “Bệ hạ, Tả tướng đại nhân muốn bẩm báo chuyện Bành thái úy mưu phản”.

Nụ cười của Nghiêm Tuyền bị rút đi, hắn lật người ngồi dậy, đáy mắt không còn nét cười mà thay vào đó là sự sắc bén.

“Bành Thái úy có ý đồ mưu phản? Chuyện xảy ra khi nào?”. Hắn không hề kiêng dè có địch nhân ở bên mà lạnh lùng hỏi.

“Bẩm bệ hạ, Tả tướng đại nhân không tiết lộ quá nhiều, trời vừa sáng ngài ấy đã đợi trong thư phòng”.

“Nói cho Tả tướng biết một lát nữa trẫm sẽ qua”.

Hắn ra lệnh và cũng xuống giường, bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi đưa lưng về phía nàng. Bờ vai rộng, tấm lưng dày như cây tùng đứng thẳng, chéch dưới ánh sáng nhìn hẳn như một pho tượng được mạ vàng. Lạc Quỳnh Anh nhìn theo bóng lưng của hắn, tim khẽ nhói đau.

Xem ra Thừa Nghiêu không kiềm chế được, chuẩn bị ra tay... Nhưng mà Bành Thái úy rất không đúng lúc, tiết lộ tin tức đúng thời khắc quan trọng.

“Cảnh Thừa Nghiêu muốn nhiễu loạn nội chính Kim Lương, ép trẫm lui binh?”. Đột nhiên, Nghiêm Tuyên lên tiếng, mắt phượng liếc trên người nàng.

Hôm nay hai nước đang giao chiến, tình thế vô cùng nhạy cảm, đúng lúc này người có quân quyền cao nhất lại mưu đồ tạo phản, hẳn rất hoài nghi điều này.

“Ta không rõ ràng lắm”. Lạc Quỳnh Anh cúi đầu, trả lời.

“Bành Thái úy đã theo trẫm mấy năm không thể nói phản sẽ phản. Chẳng lẽ nàng đã hiến kế gì cho Cảnh Thừa Nghiêu ra tay với Bành thái úy?”.

“Ta chỉ là một hoàng hậu ngu độn trong hậu cung, cái gì cũng không biết”.

“Điều này thì nàng nói đúng tâm tư trẫm rồi”. Nghiêm Tuyên cười, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương: “Trẫm muốn nàng đợi ở Ngọc Ninh cung, làm Hoàng hậu của trẫm. Những chuyện khác người đừng có quản đến nữa, cái tên Linh Nguyệt quân sư tốt nhất đừng có xuất hiện nữa”.

Lạc Quỳnh Anh ngấn người đưa mắt nhìn bóng lưng hần rời đi, tim đập nhanh.

Hần có ý gì? Hần giả vờ không biết nàng chính là Linh Nguyệt quân sư, coi như tất cả đều không xảy ra. Ngay cả chuyện nàng nhiều lần hiến kế cho địch quốc cũng coi như không xảy ra?

Hần lại muốn giữ một nữ nhân phản quốc thông đồng với địch ở bên người, hần bị sắc làm mờ trí rồi sao?

Lạc Quỳnh Anh trợn mắt nhìn đỉnh giường hoa mỹ, đôi tay nắm chặt lại, suy nghĩ rối loạn.

Không, mặc dù bây giờ hần muốn nàng, trong lòng có nàng nhưng đó cũng chỉ là thích sự mới mẻ mà thôi.

Yêu, chỉ ngấn ngủi như mây khói, gió thổi liền tan.

Nàng không thể vì một đêm trầm luân mà chôn cất một đời của mình.

Ngâm Phong Linh Nguyệt, núi cao biển rộng, vô cầu vô thức, tiêu dao tự tại, đó mới là nơi nàng thuộc về.

Nàng không muốn sống trong hậu cung ngày tranh đêm đấu, bị những bức tường đỏ lạnh lẽo giam giữ, càng không muốn có kết cục giống mẫu phi.

Cuộc sống lãnh cung buồn bã, lạnh lẽo như thế nào thì từ nhỏ nàng đã được chứng kiến. Nàng tình nguyện lưu lạc chân trời không nguyện bị giam giữ.

Với lại đối với quốc gia ngày xưa nàng cũng không hề quyến luyến. Nhưng rốt cuộc, chính hần đã diệt nước của nàng, hại mẫu phi nàng bị biếm làm Quan nô bây giờ không biết đang lưu lạc ở đâu.

Nghĩ đến mẫu phi trong lòng nàng đau nhói, cảm giác xấu hổ ập đến.

Đúng thế, đến lúc nào rồi mà nàng còn bị tên yêu nghiệt Nghiêm Tuyền này mê hoặc chứ. Nàng và Cảnh Thừa Nghiêu đã có ước định rồi, vì mẫu phi, nàng không thể rối loạn lúc mẫu chốt được.

Nhắm mắt lại, Lạc Quỳnh Anh cắn chặt môi dưới, cố gắng xóa đôi mắt phượng ngự trị trong lòng nàng, không thể để cho những hành vi mắc cỡ đêm qua làm dao động tâm trí nàng được.

Bất kể thế nào, nàng cũng phải rời khỏi đây, ngôi vị Hoàng hậu đắt giá này ai muốn ngồi vào thì ngồi, nàng chẳng lạ gì nó rồi.

Thái Úy đứng đầu quan võ, chấp chưởng quân quyền, đứng hàng nhất phẩm. Ban đầu Nghiêm Tuyền bổ nhiệm Bành Tông Huy giữ chức vụ Thái úy vì coi trọng lòng trung thành và sự chính trực của hắn. Không ngờ sau khi hắn đăng cơ thì người đầu tiên tạo phản lại chính là hắn ta.

“Bệ hạ, theo mật báo, đêm qua trong phủ Thái úy có vài thương nhân đến, sau đó những thương nhân đó đều được chứng minh là những quân sĩ, nhân sĩ Đông Kỳ”.

Nghiêm Tuyền một tay đặt trên ngự án, một tay khẽ vuốt trán, mắt phượng khép hờ, trên mặt không vui không buồn, chỉ lẳng lặng nghe.

Tả tướng Tống Duy Thanh mặc quan bào màu tím, vừa được ban ngôi, một năm một mười nói rõ ràng: “Sau đó, thám báo còn phát hiện trong phủ của Bành Tông Huy có rất nhiều cô gái, đều là những ca kỹ xuất thân từ Đông Kỳ”.

Nghiêm Tuyền giương môi cười lạnh.

Đã là người nhất định sẽ có nhược điểm, xem ra Cảnh Thừa Nghiêu đã quan sát tỉ mỉ Bành Tông Huy, biết rõ nhược điểm của hắn, ra tay từ chỗ

này nhất định có kết quả.

Một khi nhược điểm bị nhìn thấu thì người này giống như một con rối, chỉ cần thêm chút xúc tác nhỏ, có thể mặc người chém giết.

“Truyền lệnh xuống, trăm lệnh cho Ngự sử nhanh chóng lập tội chứng của Bành Tông Huy, lập tức dâng thư vạch tội. Tiếp tục cho thám báo trông chừng phủ Thái úy, có bất kì tin tức nào lập tức báo cho trăm”.

“Vi thần tuân chỉ”. Tống Thanh Duy đứng dậy thở dài.

Đến khi Tả tướng ra khỏi Ngự thư phòng, Nghiêm Tuyền lạnh lùng nói với Thôi Nguyên Bái: “Truyền lệnh gọi Hữu tướng và Binh bộ thượng thư vào cung gặp trăm”.

“Nô tài tuân chỉ”. Thôi Nguyên Bái thấy tâm tình Nghiêm Tuyền không tốt, không dám nói nhiều, khom người lui ra. Nghiêm Tuyền nâng cốc trà sâm đã lạnh, tổng mắt có một tia sáng lạnh, trên môi là nụ cười châm chọc.

“Thái úy mưu phản, Tả tướng muốn ở giữa ngư ông đắc lợi... Tống Duy Thanh, người nghĩ rằng trăm không nhìn ra được cái tâm tư nhỏ nhỏ của người sao?”.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Nếu như không phải Tả tướng có công phụ tá tiên hoàng, Tống gia từng có một Trấn Quốc tướng quân vì Kim Lương ổn định vô số phản loạn nên tiên hoàng trọng dụng Tống gia.

Tống Thanh Duy là quan nhất phẩm, bên ngoài nhìn như trung thành vì nước nhưng cũng ngầm nuôi binh dưỡng tướng, tham dự quân chính, đưa thế lực Tống gia vào Ngự sử đài, muốn đem ảnh hưởng thế lực Tống gia khuếch trương lớn nhất.

Nhưng mà Nghiêm Tuyên ngại vì hẳn cũng chưa có chứng cứ hẳn ta vợ vét quyền thế để cho bách quan tin phục, vì thế còn chưa trị Tả tướng, tạm thời tha cho hẳn.

Nhưng mà hôm nay, Bành Tông Huy là một người trung thành lại ý đồ mưu phản trước Tả tướng, chắc hẳn đã động đến dã tâm ẩn núp đã lâu của Tả tướng.

Mà dã tâm của Tả tướng là đưa con trai của mình lên ngôi vị hoàng đế, cải hoán triều đại Kim Lương, thiên hạ là của nhà họ Tống.

Có lẽ bây giờ là thời điểm hẳn nên thanh lý môn hộ rồi.

Giương môi cười một tiếng, Nghiêm Tuyên nhấp một ngụm trà, trong đầu lại hiện lên hình ảnh nhuyễn ngọc ôn hương trên giường sáng nay.

Động dậy làm Thái úy Kim Lương tạo phản, chuyện này nàng có tham gia vào không? Chẳng lẽ tâm của nàng với Cảnh Thừa Nghiêu lại chắc như

vậy?

Nghĩ đến điều này, bàn tay cầm ly trà sứ nắm chặt lại, mắt phượng lại lạnh lẽo thêm vài phần.

Mặc kệ là Cảnh Thừa Nghiêu hay là bất cứ nam nhân nào. Hẳn sẽ không tặng nàng cho bất cứ kẻ nào cả!

Ở trên triều có quan nhất phẩm muốn mưu đồ tạo phản, trong hậu cung cũng sóng ngầm mãnh liệt.

Ngày xưa, không ai đặt Hoàng hậu ngu trong mắt, cửa Ngọc Ninh cung vắng lặng thưa thớt, không ai hỏi thăm.

Nhưng vị Hoàng đế ngày thường không qua đêm ở hậu cung lại ngủ qua đêm ở Ngọc Ninh cung là chuyện bất ngờ.

Không đến một ngày, chuyện này được lan truyền khắp hậu cung làm cho tất cả phi tần đều bàng hoàng.

Cộng thêm gần đây Nghiêm Tuyên thường cùng dùng bữa với Diêu Chiêu nghi mới nhập cung có hai tháng. Những phi tần bị lạnh nhạt từ lâu rất ghen ghét.

“Nương nương, Thi tiếp dư cầu kiến”.

Lạc Quỳnh Anh ngồi trong vườn, trong tay cầm một con rối ngồi chơi, thấy Tĩnh nhi bẫm báo thì đầu lông mày khé nhíu lại.

Không ngờ nàng phí công giả bộ ngu vẫn không tránh được sự tranh đấu của hậu cung, tất cả đều là phúc của cái tên Nghiêm Tuyên kia!

Giận dữ trong bụng, trên mặt Lạc Quỳnh Anh vẫn là lốt ngây thơ, cười ngốc: “Thi tiếp dư là ai? Có phải là vị tỷ tỷ ngồi bên cạnh ta trong bữa tiệc lần trước?”.

Tĩnh nhi suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Không phải, ngồi bên cạnh nương nương là Diêu Chiêu nghi, phụ thân là Hữu tướng đại nhân”.

Hữu tướng? Vì ngăn âm mưu của Tả tướng cho nên Nghiêm Tuyền phải nắm được quân cờ Hữu tướng, nên hẳn mới liên tục gọi Diêu Chiêu nghi dùng bữa?

Chuyện như vậy trước kia đã thấy rất nhiều ở nước Hoa Lệ, nhưng nàng chưa từng nghĩ sẽ xảy ra với mình.

Lạc Quỳnh Anh trợn mắt, cố ý bỏ qua sự đau nhói trong lòng.

Đau? Tại sao cô lại đau? Nàng vẫn coi hẳn như địch thủ, hôm nay hẳn đã vạch trần nguy trang của nàng, nàng chỉ hi vọng hẳn sẽ cố ý lánh xa nàng, thích sủng ái phi tử nào của hẳn thì kệ, tốt nhất là ít đến trêu chọc nàng.

“Nương nương?”. Tĩnh nhi sửng sốt khi thấy mặt của Hoàng hậu ngốc đột nhiên nghiêm túc nặng nề.

“Ta đói rồi, lấy cho ta ít bánh ngọt đến”. Lạc Quỳnh Anh ngẩng mặt lên, bộ dạng tham ăn.

Có phải là nhìn nhầm không? Tĩnh nhi buồn bực nghĩ. “Thì tiếp dư...”.

“Không gặp không gặp! Ta đói dẹp bụng rồi, sức đâu mà gặp khách”. Nàng lăm bằm, mặt tức giận ném con rối trên mặt đất.

Thấy tiêu tố tông nổi giận, Tĩnh nhi đâu dám hỏi tiếp vội vàng lui ra thu xếp. Lần trước dưới cơn nóng giận suýt nữa thì Hoàng đế hạ lệnh chém hết cung nhân trong Ngọc Ninh cung, không biết sau này kẻ ngu ngốc này có được bệ hạ cưng chiều hay không nhưng Hoàng đế ngủ qua đêm ở Ngọc Ninh cung là có thể thấy kẻ ngu ngốc này có phân lượng không nhỏ trong lòng Hoàng thượng.

Sau khi thu xếp Thi tiếp dư và cho Lạc Quỳnh Anh ăn Bách hoa cao thì Tĩnh nhi lui ra. Lạc Quỳnh Anh chống cằm, ngồi suy nghĩ. An tĩnh chưa được mấy giây, Tĩnh nhi ngượng ngịu đến gần.

“Nương nương, Dương chiêu nghi tới thỉnh an người”.

“Ừ, ta ăn no rồi, có thể tiếp khách rồi, để nàng vào”.

Lạc Quỳnh Anh vuốt vuốt bụng, tay chỉ chỉ miệng, đúng động tác của một người ngu ngốc.

Sau đó nâng ly trà lên nhấp một ngụm.

Một mỹ nhân dung mạo như phù dung, tư thái nhẹ nhàng, mặc bộ trường bào màu trắng, sau gáy cài một cây trâm mã não, tươi cười đi vào.

Lạc Quỳnh Anh sắc nước, lấy tay che ở môi, ho khan vài tiếng.

Diêu chiêu nghi này đúng là một mỹ nhân, nhưng mà... vẫn kém hơn yêu nghiệt kia nhiều.

“Nô tỳ bái kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc”. Diêu Kỳ nhẹ nhàng cúi người, giọng nói yêu kiều ngọt ngào nhưng nàng nghe chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Trước đây nàng ở trong lãnh cung đã gặp không ít mỹ nhân tuyệt sắc, vô số người dung mạo như thiên tiên nhưng bên trong nội tâm đều là những nữ tử lòng dạ rắn rết. Không biết nữ tử trước mắt là hạng người gì?

Nếu như Diêu chiêu nghi tới Ngọc Ninh cung để tìm hiểu khả năng của Hoàng hậu ngu thì tốt, nàng cũng không muốn tranh đấu ân sủng, chỉ muốn chờ đến ngày rời cung.

Nhưng nếu nàng ta đến gây chuyện thì Lạc Quỳnh Anh nàng... Không, nên nói là Linh Nguyệt có thù tất báo, chắc chắn không để cho kẻ nào khi

dễ mình.

“Tỷ tỷ bình thân”. Lạc Quỳnh Anh cười tùm tùm nói, chỉ chỉ bàn đá bên kia. “Ban thường ghé ngồi”.

“Nô tỳ vừa vào cung không lâu, vẫn muốn tìm cơ hội thỉnh an nương nương, nhưng mấy ngày gần đây bệ hạ đều cho gọi nên vẫn chưa thỉnh an nương nương được”. Diêu Chiêu nghi ngồi xuống, nũng nịu xin lỗi, cười nói, cung tỳ theo bên cạnh cũng cười một dạng.

Xem ra, Diêu chiêu nghi này đến để gây hấn.

Mắt Lạc Quỳnh Anh lóe lên, nhếch miệng nói: “Tỷ tỷ thật đáng thương, dùng bữa với Nghiêm Tuyên chẳng có gì vui cả, nhất định là tỷ tỷ sẽ không ăn được gì nhiều đúng không? Ở đây có bánh bao, dưa với quả, còn có cả bách hoa cao ta thích ăn nhất, cho người hết đó”. Ăn no, thì yên lặng mà cút xa xa một chút.

Diêu Kỳ biến sắc, cả kinh nói: “Nương nương sao có thể gọi thẳng tên bệ hạ như thế, đó là bất kính”.

Lạc Quỳnh Anh cười nói: “Ta cũng đâu muốn gọi như vậy nhưng bệ hạ kiên trì muốn ta gọi hẳn là Nghiêm Tuyên, ta cũng đâu còn cách nào khác, phải theo hẳn thôi”.

Nghe thấy vậy, ánh mắt đặc ý của Diêu Kỳ giảm đi mấy phần, kiêng kị thêm mấy phần: “Thì ra là như thế, là do nô tỳ không đúng, không nghĩ rằng bệ hạ và nương nương ân ái như thế, bệ hạ nhân nhượng cho nương nương rất nhiều”.

“Thật thế à? Ta lại cảm thấy Nghiêm Tuyên bám dính ta cả ngày lẫn đêm rất phiền, thật may là bây giờ hẳn ta đây dưa với tỷ tỷ làm cho ta được thanh nhàn”. Lạc Quỳnh Anh cười ngu một cái.

Nụ cười trên mặt Diêu Kỳ càng gượng gạo: “Nhìn khắp hậu cung cũng chỉ có nương nương dám... bỏ rơi bệ hạ”.

Không điếc không mù có thể thấy kẻ ngu này không quan trọng việc tranh thủ tình cảm, đến đây khoe khoang với nàng ấy chỉ làm mình mất mặt thôi.

“Tới đây, đừng nói đến hấn ta nữa, ăn điểm tâm đi, Ngự Thiện Phòng làm điểm tâm ngày càng ngon, một mình ta có thể ăn cả một bàn đó”.

Lạc Quỳnh Anh cầm một viên bánh tròn tròn, cười hì hì rồi bỏ vào miệng, Diêu Kỳ chỉ có thể cười theo, ánh mắt hậm hực.

Bên ngoài Ngọc Ninh cung chợt có một tiếng động lớn, sau đó nghe thấy tiếng thái giám xướng lên. Còn có thể là ai ngoài hoàng đế bệ hạ giá lâm.

Lạc Quỳnh Anh nhắc mắt lên nhìn thân hình cao thẳng, mắt phượng mê người đi vào vườn. Diêu Kỳ đã đứng lên nhẹ nhàng khom người, còn nàng vẫn ngồi trên ghế đá, ánh mắt không sợ hãi.

“Bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế”. Diêu Kỳ ngọt ngào thấp giọng nói.

“Bình thân”. Nghiêm Tuyển cười, tiến lên kéo Diêu Kỳ, một màn như vậy như châm vào mắt nàng.

Hình ảnh quen thuộc như vậy, hôm đó ở vườn hoang, hấn cũng từng nắm tay của nàng như vậy, cùng nhau đi trên đường mòn dưới ánh trăng mờ lung.

Lạc Quỳnh Anh mở to mắt, bàn tay nắm lại, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay trắng nõn khê đau, giống như cảm giác đau đớn lúc này trong lòng nàng.

“Trẫm đến xem Hoàng hậu, không ngờ chiêu nghi cũng đang ở đây”. Nghiêm Tuyền thấy Lạc Quỳnh Anh không hành lễ cũng không để ý, ngồi xuống thấy những món điểm tâm đang đặt trên bàn.

Hắn phát hiện nàng rất yêu những món điểm tâm ngọt nên ra lệnh cho Thôi Nguyên Bái tìm những đầu bếp am hiểu làm những món điểm tâm ngọt đưa vào Ngự Thiện phòng. Có lẽ rất hợp khẩu vị của nàng.

Mắt phượng giương lên nhìn khuôn mặt mang theo vẻ xa cách thì cười khổ. Hình như vị hoàng đế là hắn còn không bằng một bàn điểm tâm tinh xảo, không chiếm được tâm của nàng.

Diêu Kỳ sáp lại gần Nghiêm Tuyền, mềm mại nói: “Nô tỳ đang sợ hôm nay không được gặp bệ hạ thì bệ hạ xuất hiện. Bệ hạ với nô tỳ tâm ý tương thông”. (Ốc: Không biết xấu hổ!!!)

“Chiêu Nghi đúng là có lòng với trẫm, mới nửa ngày không gặp mà đã nhớ trẫm như vậy rồi!”. Nghiêm Tuyền mỉm cười nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Lạc Quỳnh Anh.

Trong lòng nàng có ghen ghét không khi nhìn thấy hắn và nữ nhân khác như vậy?

Dường như hiểu được suy nghĩ của hắn, Lạc Quỳnh Anh cười một cái: “Vừa rồi trong miệng tỷ tỷ nói đều là bệ hạ làm cho ta nghe cũng thấy mệt, có thể thấy được là tỷ tỷ rất nhớ nhung ngài”.

Kẻ ngu này lại giúp nàng một tay trước mặt bệ hạ? Trong lòng Diêu Kỳ kinh ngạc, còn sắc mặt của Nghiêm Tuyền thì trầm xuống.

Nàng cười với Diêu Kỳ, đi qua trước người của Nghiêm Tuyền thì bất thành linh bị hắn kéo cổ tay.

Cổ tay bị nắm chặt, nàng bị đau mà nhúu mày, xoay mặt nhẹ nhàng cười, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của Nghiêm Tuyên: “Bệ hạ nắm tay ta đau”.

“Trẫm đã cho phép nàng đi sao?”. Chẳng lẽ trong lòng nàng không hề có hấn?

“Nếu như ta không rời đi thì làm sao bệ hạ có thể nói chuyện riêng tư với tỷ tỷ, bệ hạ thật kỳ lạ”. Nàng cười hì hì không để ý đến lạnh lẽo ở đáy mắt hấn.

“Trẫm muốn nàng ở lại”. Nắm chặt lấy cổ tay nhỏ gầy của nàng, ánh mắt sắc như dao.

“Nhưng mà ta lại không muốn đó”. Cổ trắng hơi nghiêng, nàng cười ngốc nói.

Thấy không khí giăng co, Diêu Kỳ vội vàng nhún người hành lễ: “Nô tỳ không quấy nhiễu bệ hạ và nương nương, nô tỳ cáo lui”.

“Khoan đã tỷ tỷ, người hãy ở lại nói chuyện với bệ hạ, ta mệt rồi muốn đi nghỉ”. Lạc Quỳnh Anh gọi với Diêu Kỳ đang vội vã đi.

Diêu Kỳ đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, mặt đáng thương nhìn Nghiêm Tuyên: “Bệ hạ.....”.

“Hoàng hậu quả nhiên là một người khoan dung độ lượng, trẫm đến Ngọc Ninh cung mà cũng để phi tần khác phục vụ trẫm, chẳng lẽ trong lòng Hoàng hậu không thấy khó chịu?”.

“Khó chịu? Tại sao phải khó chịu? Có nhiều người bên cạnh bệ hạ không phải là rất tốt sao? Chẳng lẽ suốt ngày bệ hạ nhìn thấy gương mặt ta mà không thấy chán à?”.

Nghiêm Tuyên thấy nàng vô tư nở nụ cười, cố ý giả bộ ngu không hiểu hẳn nói gì thì mím chặt môi mỏng, ngực đau nhói.

Cứ tưởng rằng trong lòng nàng có hẳn nếu không đêm đó sẽ không động tình với hẳn, dù sao thì nàng cũng không hoàn toàn thờ ơ... nhưng mà xem ra, tất cả chỉ do hẳn tưởng tượng mà thôi.

Đúng là tính cách của nàng, nếu như thật sự trong lòng có đối phương thì nhất định không tiếp nhận người đó dây dưa với nữ tử khác.

Đêm đó nàng cũng nói với hẳn thà chết cũng không để bị một nam tử nàng không thương cường chiếm. Nhìn nàng có vẻ nhu nhược nhưng thực ra tính cách rất mạnh mẽ.

Nàng đang nói cho hẳn biết nàng vô tâm với hẳn, không quan tâm hẳn ân ái cùng nữ nhân khác và cũng không quyến luyến sự cứng chiều của hẳn.

Người tôn quý như hẳn lần đầu tiên quan tâm như thế đến một nữ nhân, thậm chí vì nước mắt của nàng mà cố nén khát vọng của mình, không muốn chiếm đoạt nàng.

Nhưng từ đầu đến cuối, nàng không hiềm lạ, không quan tâm khi hẳn làm những thứ này.

Nghiêm Tuyên rũ mắt xuống, chậm rãi buông cổ tay trắng, nụ cười lạnh lẽo: “Thật sao? Xem ra trẫm đã cưới được một hoàng hậu lòng dạ rộng rãi rồi”.

Cổ tay vừa được thả lỏng, tim của Lạc Quỳnh Anh cũng rũ xuống, khóe miệng cứng ngắc, đáy mắt có một cảm giác nóng rực.

Không, không có gì mà phải khổ sở cả, nếu không phải tình cờ gặp hôm tuyết đó, nếu không phải bị hẳn khám phá ra lớp ngụy trang từ đó bị

hắn bám lấy thì hai người, chỉ là hai người xa lạ trong hàng ngàn người mà thôi.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đưa mọi chuyện về ban đầu, trở lại là hai phe đối địch, như vậy mới đúng.

“Bệ hạ bớt giận, nô tỳ thay nương nương xin tội với bệ hạ”. Thấy vẻ mặt Nghiêm Tuyên âm trầm, Diêu Kỳ vội vàng mềm giọng nói.

Nghiêm Tuyên cười lạnh: “Trẫm không tức giận, trẫm có một hoàng hậu sáng suốt như thế nên tâm tình trẫm rất tốt, không hề tức giận”.

“Bệ hạ...”. Nhìn gương mặt tuấn mỹ vô song tràn đầy sương lạnh, ánh mắt giận dữ thì Diêu Kỳ sợ hãi vì chưa từng thấy hăn như vậy bao giờ.

“Nếu như Hoàng hậu đã nói như vậy thì Diêu chiêu nghi bồi trẫm về Tử Thần cung”. Nghiêm Tuyên quay sang nói với Diêu Kỳ, khuôn mặt không thay đổi.

Diêu Kỳ mừng thầm trong bụng, thẹn thùng cúi người: “Có thể hầu hạ bệ hạ là phúc của nô tỳ”.

Lạc Quỳnh Anh nhìn Nghiêm Tuyên kéo tay Diêu Kỳ thân mật ra khỏi Ngọc Ninh cung thì trái tim lạnh lẽo.

“Nương nương, bình thường người hồ đồ đã đành, Diêu chiêu nghi đến cửa gây chuyện mà người còn chấp tay nhường bệ hạ cho người ta?”. Rốt cuộc Tĩnh Nhi cũng là người hầu hạ trong Ngọc Ninh cung, thấy thế thì hỏi. Lạc Quỳnh Anh lại cười nói: “Bệ hạ đi cùng tỳ tỳ, không có người quấy nhiễu ta, tốt quá”.

Haiz, kẻ ngu vẫn là kẻ ngu, ân sủng của Đế vương cũng có thể nhường cho người khác được, Tĩnh nhi lắc đầu nghĩ thầm.

“Ta mệt rồi, muốn vào trong nghỉ ngơi một lát, đừng cho người nào vào ầm ỹ”. Lạc Quỳnh Anh vừa ngáp vừa dặn dò.

Tĩnh nhi há miệng nhỏ giọng nói thì thầm: “Hừ, ngày hôm nay khiến Hoàng thượng tức giận bỏ đi, về sau làm sao có thể có ai lại đến Ngọc Ninh cung nữa? Đúng là kẻ ngu”.

Lạc Quỳnh Anh đi đến cửa vừa vắn nghe được hết lời nàng ta nói, nàng cười tự giễu rồi đi vào tắm điện, khép lại cánh cửa, ngồi trên trường tháp xoa xoa cái trán.

“Nghiêm Tuyền, sau lần này thì người nên hiểu ta vĩnh viễn không thể giống như những nữ nhân kia tranh giành tình cảm của người, cả ngày lẫn đêm ở trong hậu cung đợi người sủng hạnh... Càng không thể cả đời làm một kẻ ngu ở trong Ngọc Ninh cung, là một con cờ trấn an di dân của người”.

Khi nghĩ đến hình ảnh Nghiêm Tuyền nắm tay Diêu Kỳ đi cùng nhau, tim của nàng lại cứng lại. Nàng nhắm mắt lại, ép buộc chính mình phải quên đi cảnh tượng đó.

Tình yêu của Đế vương vừa ngăn ngui vừa buồn bã, một khi đã yêu là sẽ vạn kiếp bất phục.

Ngoài cửa sổ bóng đêm mênh mông, trong tắm điện chỉ để lại vài chiếc đèn cung đình, còn lại đều tối đen.

Lạc Quỳnh Anh nằm nghiêng trên chiếc giường, mu bàn tay đặt lên trán, phải một lúc mới đi vào giấc ngủ.

Nhắm mắt ngủ một lúc chợt thấy sau lưng có một luồng khí nóng thổi vào, bên hông bị thứ gì đó kiềm chặt, nàng mơ hồ rồi mở mắt ra, vừa nhìn thì thấy một bàn tay trắng như ngọc đang đặt trên bụng nàng. Phía sau lưng truyền đến mùi bạch xạ hương, phút chốc nàng chỉ nghĩ thấy mùi hương của người nọ.

Nàng há mồm muốn kêu nhưng suy nghĩ lại, nuốt những lời định nói xuống, mặc cho hân ôm chặt.

Trong bóng đêm nàng có thể cảm thấy môi của hân dán lên gáy nàng, chơi đùa, khẽ hôn qua mái tóc.

Đáng ra nàng nên ngăn hân lại, đẩy hân ra... Nhưng trong khoảnh khắc nàng lại không làm được.

Bàn tay đặt trên bụng từ từ đi lên, cách lớp quần áo mỏng vân vê đỉnh nhạy cảm, môi mỏng mang theo nhiệt độ hôn lên gáy nàng.

Nàng thở gấp, hai gò má nóng lên, thân thể mới trải qua một lần được hưởng tư vị tình dục khi được hân vuốt ve thì nổi lên phản ứng.

“Không”. Nàng hồi hồn, dùng sức kéo bàn tay che ở ngực.

Sau một cái chớp mắt, nàng bị người đó đè lên, hơi thở nam nhân ập đến, cái miệng nhỏ muốn nói đều bị hân nuốt vào.

Cái lưỡi bá đạo chui vào trong miệng nàng, liếm láp khắp nơi trong khoang miệng buộc nàng phải đáp lại nụ hôn của hân.

“Ừm... Không!”. Mắt đẹp giận trừng trừng, nàng dùng sức nghiêng mặt khiến nụ hôn rơi trên gò má.

Hân không để ý đến sự chống cự của nàng, cánh tay như đúc bằng sắt vòng chặt lấy vòng eo mảnh khảnh, mút hôn gò má mềm mại trắng mịn,

gặm hôn làn da như tuyết của nàng.

“Nghiêm Tuyền, buông ta ra!”. Nàng dùng sức đẩy hẳn, tức giận kêu lên.

“Trẫm không buông!”. Hẳn chôn đầu vào cổ nàng, hít sâu một hơi, ôm cái thân thể mềm mại đã khiến hẳn phiền não cả một ngày vào trong ngực.

“Ta không muốn người đụng vào ta”. Trong đầu nàng lại hiện lên cảnh hẳn kéo tay Diêu Kỳ, cả trái tim đau đớn làm nàng không thở nổi.

“Nàng là Hoàng hậu của trẫm, trẫm muốn đụng sẽ đụng, nàng không được phép nói không”. Hẳn chỉ cần nghĩ đến nàng trẫm phương ngàn kế muốn giao hẳn cho nữ nhân khác là không khống chế được tức giận nổ ra.

“Người đường đường là một Đế vương, sao lại làm khó một cô gái yếu đuối như ta?”.

“Cô gái yếu đuối?”. Hẳn hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nói: “Chỉ với mưu lược của nàng khiến đại quân Kim Lương đánh mãi không được, vốn là cuộc chiến mà trẫm nắm chắc phần thắng trong tay thế mà nàng làm cho trẫm phải hao tâm tổn trí suy nghĩ. Đại quân Kim Lương bị Linh Nguyệt quân sư khiêu khích nhiều lần, tổn thất vô số. Nàng còn nói mình là một cô gái yếu đuối?”.

“Ta chỉ có chút tài mọn thôi, người chân chính cầm quân đánh giặc không phải ta, thành bại như thế nào đâu phải do ta”.

Nghe nàng nói vậy, mắt Nghiêm Tuyền sắc lại, trong lồng ngực hừng hực lửa ghen.

Những lời nói này của nàng rõ ràng đem công lao của mình đổ lên đầu chủ soái của đại quân Đông Kỳ, mà người đó chính là Cảnh Thừa Nghê.

Kể từ khi phơi bày nguy trang của nàng, hãn liền phái Ảnh vệ thời thời khắc khắc ở Ngọc Ninh cung. Có lẽ nàng cũng đoán được nên những ngày gần đây chưa hề bước đến thủy tạ.

Lần cuối cùng, vào đêm trăng tròn đó nàng lấy sáo gọi Hoa phương đã bị hãn biết nên chắc chắn sẽ không mạo hiểm nữa.

Như vậy thì chắc chắn liên hệ giữa nàng và Cảnh Thừa Nghêu đã bị cắt đứt, bên người nàng lại không có người tin tưởng phó thác được, lại càng không thể tìm người đưa tin đến Đông Kỳ.

Như thế mà nàng vẫn nhớ đến Cảnh Thừa Nghêu! Đáng giận!

Nghiêm Tuyền tức giận, bàn tay nắm chặt lấy cổ tay trắng của nàng, lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc thì nàng và Cảnh Thừa Nghêu có quan hệ như thế nào?”.

Lạc Quỳnh Anh cũng lạnh lùng nói: “Không liên quan đến người”.

Nghiêm Tuyền nhíu chặt chân mày, lực đạo tăng lên như muốn bẻ gãy cổ tay nàng: “Nàng sợ trẫm sẽ đối phó với hãn ta nên mới không nói?”.

“Buồn cười, người là Đế vương một phương, có vô số thành trì, tương lai còn có thể nhất thống thiên hạ, cần gì vì một nữ tử mà cố ý đối phó với thái tử của một quốc gia nhỏ bé?”.

“Nàng muốn khích tướng cũng vô dụng thôi”. Hãn cười lạnh. “Nếu như trẫm đã muốn đối phó với người nào, dù chỉ là một tôm tép nhỏ bé không đáng kể thì cũng không bao giờ nương tay”.

“Người không sợ người trong thiên hạ cười người ỷ mạnh hiếp yếu?”.

“Từ trước đến nay, thắng làm vua thua làm giặc, có ngày mạnh nhưng cũng có ngày yếu. Cho tới bây giờ mạnh và yếu cũng chưa có định nghĩa,

muốn hoàn thành nghiệp Đế vương tuyệt đối không thể mềm yếu được”. Nghe thấy hần nói thế, nàng run rẩy.

Nàng vẫn biết hần lãnh khốc, trên triều chính cũng cực kỳ nghiêm khắc. Tuy hần còn trẻ nhưng những cựu thần quan nhất phẩm cũng không ai dám gây chuyện với hần.

Năm đó khi tranh giành đế vị của Kim Lương, hần còn là một thái tử đã khiến các vương gia tự giết lẫn nhau, tru sát huynh đệ mà không cần tự mình ra tay.

Tuy là tàn nhẫn nhưng những việc tương tự ở gia đình đế vương nàng cũng thấy nhiều rồi. Dõi mắt nhìn khắp nơi, không ai có thể suy nghĩ sâu xa, cơ trí tinh táo và cũng tàn nhẫn được như hần.

Một ngày nào đó, hần cũng sẽ đối xử như vậy với nàng sao?

“Nàng đang run sao?”. Nghiêm Tuyển ôm chặt thân thể thơm tho, cảm thấy nàng đang run rẩy.

“Ta sợ, tất nhiên sẽ run”. Giả bộ ngu trước mặt hần là vô dụng, nàng cũng không cần phải giấu giếm cảm thụ của mình.

“Nàng sợ?”. Hần cười khẽ, tiếng cười xen chút trào phúng. “Trước mặt trẫm nàng giả thành kẻ ngu, lén lút đối địch với trẫm, chẳng lẽ chưa hề sợ hãi sao?”.

“Cái này không giống nhau, lúc đó người không biết ta là Linh Nguyệt”.

“Nếu như nàng thật sự sợ trẫm thì sẽ không đẩy trẫm cho Diêu Kỳ, cũng không ở trước mặt trẫm mà nhớ đến một nam nhân khác”.

Hình như hẳn rất để ý đến mối quan hệ của nàng và Thừa Nghiêu... Nhưng để ý thì như thế nào? Nhiều nhất chỉ là tâm khí cao ngạo của Đế vương không cho phép Hoàng hậu của hẳn có quan hệ mập mờ với người khác mà thôi.

Nhưng mà quan hệ của nàng và Thừa Nghiêu... Thôi, chuyện này cũng không liên quan đến hẳn, với lại còn chuyện tung tích của mẫu phi, nàng không thể giải thích rõ nguyên do cho hẳn được.

Cứ mặc hẳn hiểu lầm thôi, có lẽ như vậy thì hẳn sẽ không còn bám lấy nàng nữa, có lẽ hẳn sẽ... chán ghét nàng.

“Thay vì ở cùng một Hoàng hậu đối địch với người, không dịu dàng không biết cách làm người vui, sao người không ở cùng với những cô gái hâm mộ người, yêu người, như thế không phải là tất cả đều vui vẻ sao?”.

“Tất cả đều vui vẻ?”. Khuôn mặt hẳn càng lạnh lẽo, hẳn cười lạnh càng làm nàng sợ hãi: “Nàng nghĩ trăm là ai? Một dã thú phát tình, chỉ cần là nữ nhân đều tùy ý tặng tị ả?”.

“Không phải người thích Diêu chiêu nghi sao? So với ta thì nàng ta đúng là một mỹ nhân tuyệt sắc”. Lạc Quỳnh Anh cố bình tĩnh nói, không muốn hẳn biết được nàng đang ghen ghét.

“Lạc Quỳnh Anh, trăm không muốn nghe từ miệng nàng tên của những nữ nhân khác”. Mắt như mũi dao, hẳn thấp giọng cảnh cáo nàng.

“Diêu Kỳ không khiến người thoải mái sao? Nếu không thì còn người khác mà? Mỹ nữ trong hậu cung nhiều như mây, không ai kém ai cả mà, có phải không?”. Nàng cười tủm tỉm nói.

Nghiêm Tuyển bóp chặt eo nàng, tức giận sôi trào trong lồng ngực muốn nổ ra ngoài.

Đột nhiên Nghiêm Tuyền rút tay lại, bỏ nàng ra, tức giận bỏ đi.

Lạc Quỳnh Anh run rẩy một lúc, bả vai căng thẳng buông lỏng, trong lòng có một lỗ thủng mất mát bao vây lấy nàng.

Nửa tháng sau không cần Ngự sử đài tìm kiếm tội chứng, Bành Thái úy đã khởi binh tạo phản.

Nghiêm Tuyền đã đề phòng từ lâu, phái nội ứng lên vào phủ Thái úy lấy tình báo, đồng thời triệu hồi tướng ở chiến trường Đông Kỳ mang hổ phù về, thống lĩnh Kim Lương quốc không chịu nghe lời của Bành Thái úy.

Ở ngoài không an tĩnh thì ở trong hậu cung cũng hoang mang. Sắp tới là tiến hành quỳnh lâm yến cho các tân khoa Tiến sĩ. Mọi người đều nghĩ vì nội chính nên Nghiêm Tuyền sẽ không tiến hành nhưng ở trên Kim điện Nghiêm Tuyền lại tuyên bố tất cả đều tiến hành bình thường.

“Nương nương, người đừng trốn, nô tỳ phải giúp ngài trang điểm, đừng trễ nải giờ yến hội”. Tĩnh nhi và một cung tỳ khác quỳ xuống, khuôn mặt khổ sở nhìn Lạc Quỳnh Anh.

Lạc Quỳnh Anh mặc bộ Phi Sắc Điệp Vân mà vài ngày trước Thượng cung đưa tới, tay áo dài, vạt áo thêu Kim ngân tuyến, quần đỏ thẫm, đai lưng thêu Phượng bay Điệp vũ, các loại mã não đẹp đẽ, đúng là xinh đẹp chói mắt.

Nhưng nàng lại nằm ngủ gật, mái tóc xõa dài. Đừng nói là trang điểm, ngay cả búi tóc cũng không kết.

Trước đó Nghiêm Tuyền cực kỳ ghét Hoàng hậu ngu này nên các cung yến không bao giờ nàng tham gia, vị trí Hoàng hậu trống không, và cũng chưa bao giờ thấy Đế Hậu ngồi cùng bàn.

Sáng sớm Tử Thần cung đưa thánh chỉ tới, nói đêm nay nàng phải xuất hiện ở Quỳnh Lâm yến. Nàng chỉ cảm thấy buồn cười, hẳn biết rõ trước mặt mọi người nàng sẽ giả ngu, cần gì phải gọi nàng đến?

Nàng càng ngày càng không hiểu được suy nghĩ của Nghiêm Tuyên.

“Nương nương, người đừng nháo nữa, đến muộn yến tiệc thì đầu của nô tỳ sẽ không giữ được mất”. Tĩnh Nhi cầm trang sức đến, Lạc Quỳnh Anh lại cố tránh đi.

“Ta không muốn đi”. Nàng nhắm mắt giả vờ ngủ, không nhìn mặt của Tĩnh nhi.

“Nương nương, nếu người không đi thì Diêu Chiêu nghi sẽ rất hả hê”. Cung tỳ Lộ nhi lên tiếng.

Nghe Lộ Nhi nói dạo này trong cung Diêu Kỳ rất kiêu căng ngạo mạn, Lạc Quỳnh Anh giật giật khóe mắt, hỏi ngây thơ: “Tại sao ta không đi thì Diêu tỳ tỳ lại hả hê”.

Tĩnh nhi còn chưa lên tiếng thì Lộ nhi mới vào Ngọc Ninh cung vài ngày, hừ một tiếng: “Nương nương lại không biết rồi, Diêu chiêu nghi ý vào mình được lòng Hoàng thượng mấy ngày gần đây, ăn mặc như Nhất phẩm Quý phi, nghi thức đi đứng trong cung còn lớn hơn cả Hoàng hậu, rõ ràng là lòng dạ Tư Mã Chiêu [1]”.

[1] Lòng dạ Tư Mã Chiêu: Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mậu nhìn thấy đại tướng quân Tư mã Chiêu nắm hết quyền bính, làm việc hống hách bá đạo thì nhịn không được. Một hôm, ông ta cho triệu tập Vương Kinh và ba vị đại thần khác vào trong cung, rất tức giận, nói:

- “Dã tâm của Tư mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta. Hôm nay, ta và các người đi thảo phạt hắn”.

Các đại thần đều khuyên ông ta nên nhẫn nại, không nên lao vào đại họa, nhưng Tào Mậu không nghe bèn đi tập hợp cấm vệ quân và lính hầu cùng thái giám lại, và đánh từ trong cung ra. Nào ngờ, có người đi báo tin này cho Tư mã Chiêu, kết quả, Tào Mậu bị đâm ngay ngực rơi xuống ngựa mà chết, mà dã tâm làm phản của Tư mã Chiêu càng thêm rõ ràng.

(Tam quốc chí)

“Lòng dạ Tư Mã Chiêu, nghĩa là làm sao?”. Lạc Quỳnh Anh cố ý ngu dốt hỏi.

“Dĩ nhiên là Diêu chiêu nghi muốn làm Hoàng hậu rồi”. Lộ Nhi còn nhỏ không suy nghĩ liền thốt lên.

“Lộ nhi”. Tĩnh nhi biết trong cung tai vách mạch rừng, vội vàng ngắt lời Lộ nhi.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Đau, đau, đau”. Lộ nhi kêu đau.

“Những lời của người mà truyền ra thì làm sao mà yên được hả?”.
Tĩnh nhi trợn mắt lườm nàng một cái.

“A, nhưng mà muội không nói bậy. Trong hậu cung mọi người đều biết, nếu như Cam Lộ cung mà được thế thì Ngọc Ninh cung chúng ta gặp nạn là chắc, mấy ngày gần đây hoàng thượng lại không đến Ngọc Ninh Cung. Bây giờ hoàng thượng hạ chỉ muốn nương nương đến yến hội, nương nương phải nhân cơ hội này tuyên cáo với tất cả mọi người biết, nương nương mới là chủ nhân chân chính của hậu cung”.

Nhìn Lộ nhi kích động nói, Lạc Quỳnh Anh bật cười hì hì.

Lộ nhi kỳ quái hỏi: “Nương nương cười cái gì? Nô tỳ nói sai gì sao?”.

Tĩnh nhi véo má nàng ta: “Nếu như người còn muốn sống thì quản tốt cái miệng của người cho ta”.

Lộ Nhi lộ vẻ mặt đau khổ bĩu môi, không dám nói gì mà đi xuống. Haiz, cứ tưởng làm cung tỳ của hoàng hậu thì có thể uy phong cỡ nào, ai ngờ đến Ngọc Ninh cung mới biết, hoàng hậu vừa ngu vừa đần, quy củ trong cung cũng không hiểu được, phải có cung nhân nhắc nhở mới biết.

“Đến đây chải đầu cho ta”. Lạc Quỳnh Anh bước xuống, ngồi xuống trước chiếc gương mạ vàng. Đầu tiên Tĩnh nhi kinh ngạc sau đó nhún vai một cái.

Cũng đúng thôi, tính của kẻ ngu này vẫn là lúc nắng lúc mưa, chắc là do ít hiểu biết, không có một chút nào phong phạm của gia đình Đế vương.

Dù sao, kẻ ngu này cũng chấp nhận chửi đầu, mạng của bọn họ có thể được bảo toàn rồi.

Xe ngựa đã chờ ở ngoài Ngọc Ninh cung, Tĩnh nhi và Lộ nhi chuẩn bị cho Lạc Quỳnh Anh trầm thượng nhiều đóa kim hoa, theo phong cách mảnh mai, đầu vấn trụ mã kế.

Lông mày kẻ đen, da trắng thẳng tuyết, cánh môi đỏ thắm như một đóa xuân hoa.

Khi Lạc Quỳnh Anh bước xuống xe ngựa, bước vào Quỳnh lâm yến thì toàn bộ quan viên choáng váng chứ đừng nói gì đến những tân khoa tiến sĩ, tất cả đều trợn to mắt nín thở nhìn bóng người uyển chuyển đang bước trên đại điện kia.

Quỳnh lâm yến đã tiến hành được một nửa, Nghiêm Tuyên nghiêng người dựa vào ghế rồng, tay cầm ly bạch ngọc lưu ly, đôi mắt phượng nhìn chăm chăm vào Lạc Quỳnh Anh đến muện.

Diêu Chiêu Nghi mặt trắng bệch, hai tay nắm chặt lấy tay ghế. Vừa rồi nàng ta uy phong đi theo sau Nghiêm Tuyên vào cung điện, bây giờ đều bị Lạc Quỳnh Anh vượt lên.

Tất cả mọi con mắt trong buổi dạ yến đều nhìn vào bóng dáng màu đỏ như tiên tử, cả bữa tiệc đều im lặng, ngay cả vũ công và nhạc công cũng ngừng lại. Tất cả đều yên tĩnh.

Lạc Quỳnh Anh tất nhiên hiểu được mọi người đang nhìn chăm chăm vào nàng, phản ứng của mọi người nằm ngoài dự đoán của nàng. Nhưng mà khi nàng thấy mặt mày Diêu Kỳ trắng bệch, nàng đột nhiên cảm thấy hôm nay ăn mặc khoa trương như thế này cũng không thừa.

Nhưng mà không chỉ Diêu chiêu nghi, mà sắc mặt của người khác cũng không được đẹp lắm, đột nhiên nàng thấy tâm tình thật tốt.

Lạc Quỳnh Anh bước đi nhẹ nhàng, làn váy đỏ thắm kéo dài sau lưng, đi đến trước mặt Nghiêm Tuyên dưới cái nhìn chăm chú của mọi người. Nàng cười thản nhiên với Hoàng đế bệ hạ mặt âm trầm.

“Ta đã đến muộn, mong bệ hạ tha lỗi”. Khắp nơi bàn tán xôn xao sau khi nàng nói một câu không hợp lễ nghi.

Nghiêm Tuyên vẫn không nhúc nhích khi nghe mọi người trong điện bàn tán, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

Hắn biết rõ, nếu hắn không hạ chỉ bắt nàng đến dự cung yến chắc chắn nàng sẽ không xuất hiện ở đây nhưng nếu như làm trái với ý của nàng thì nhất định nàng sẽ có cách đáp trả.

Bây giờ nàng đang muốn, ngay trước mặt triều thần và các tân khoa giả trang thành một người ngu, vất hết mặt mũi của hắn đi.

“Bệ hạ đang tức giận sao? Hay là không cao hứng khi nhìn thấy ta?”. Lạc Quỳnh Anh tiết kiệm cả lễ quân thần, cứ đứng thẳng trước mặt Nghiêm Tuyên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Nương nương, trước mặt bệ hạ không được càn rỡ”. Thôi Nguyên Bái vội vàng lên tiếng khuyên can khi nghe thấy tiếng bàn tán truyền ra.

“Bệ hạ giận sao? Vậy thì ta đi cũng được, không quấy rầy bệ hạ và người khác dùng bữa”. Lạc Quỳnh Anh chép miệng, ánh mắt nhìn như ngây thơ nhưng trong đó là sự khiêu khích.

“Đợi đã”. Mắt cũng lườm mở ra, Nghiêm Tuyên cất tiếng nói, trong điện tất cả đều im lặng.

Lạc Quỳnh Anh không thể làm gì khác hơn là quay người lại, giả vờ ngu ngơ ngoạo đầu: “Bệ hạ đang gọi ta sao?”.

“Hoàng hậu tới chậm, không hiểu quy củ, trăm phật nàng tối nay phải ngồi cả tối ở cạnh trẫm, rót rượu cho trẫm”. Khóe miệng Nghiêm Tuyên khẽ nhếch lên, coi nàng như người hầu.

Người này... rất đáng ghét. Nói nàng không hiểu quy củ, nhưng hẳn là Đế vương của một nước vậy mà trước mặt những thần tử trong triều công khai tán tỉnh Hoàng hậu. Rốt cuộc thì người nào không biết lễ nghi hơn?

Lạc Quỳnh Anh oán thầm trong bụng, bên ngoài thì cười ngây ngô, đi về phía Nghiêm Tuyên yêu nghiệt dưới ánh mắt ghen tỵ và ao ước của Diêu Kỳ.

Thôi Nguyên Bái sai người đem chiếc ghế đến bên cạnh Nghiêm Tuyên. Từ trước đến nay, trong các bữa tiệc của Hoàng thất, có thể được ngồi bên cạnh Hoàng thượng thì đó là vinh dự vô hạn, cho dù là Hoàng hậu cũng ít khi được ngồi.

Lạc Quỳnh Anh nuốt xuống sự buồn bực, ngồi vào chỗ của nàng. Nghiêm Tuyên đưa cái ly bạch ngọc đến trước mặt Lạc Quỳnh Anh, mắt phượng tà mị, con ngươi xinh đẹp.

Lạc Quỳnh Anh mở to mắt, cố tình không cẩn thận kéo tay áo hất qua bình rượu, một bình “Quân Mạc tiểu” nho nhỏ trị giá ngàn vàng, mười năm mới cất 1 lần, lại mười năm sau mới có thể lấy ra.

Nàng cố tình vẩy qua vẩy lại đến khi rượu trong bình sủi đổ ra ngoài, cố tình kêu to một tiếng: “A! Bệ hạ, xin lỗi, tay chân ta vẫn vụng về như vậy!”.

Rượu dính vào tay áo, Nghiêm Tuyên liếc về phía nàng một cái, nhưng mà ánh mắt nhìn vào nàng lại có chút diễu cợt.

“Nếu như chuyện nhỏ này Hoàng hậu cũng không làm được thì đành để cho người khác vậy. Diêu Chiêu nghi, nàng qua đây rót rượu cho trẫm”.

Nghe vậy, tim Lạc Quỳnh Anh hẫng một nhịp.

Gương mặt Diêu Kỳ mừng rỡ, đứng dậy đến bên cạnh Nghiêm Tuyền, cầm một bình “Quân Mạc Tiếu” khác mà Thôi Nguyên Bái đưa, khéo léo rót đầy rượu vào ly.

Nghiêm tuyền mỉm cười nhận cái ly, uống một hớp rồi nói: “Ban thưởng ghế ngôi!”

Diêu Kỳ vừa mừng vừa sợ, thẹn thùng, mím môi cười một tiếng, giọng nói mềm mại đáng yêu: “Nô tì tạ bệ hạ ân sủng”.

Lạc Quỳnh Anh bị gạt sang một bên nhìn bọn họ nói chuyện, cử chỉ thân mật, tâm như bị dao nhọn đâm chọc vào.

Đau không muốn sống.

Nàng vội vàng mở to mắt nhìn khắp nơi, bất ngờ lại gặp được một ánh mắt quen thuộc.

Đó là một nam tử tuấn tú, dịu dàng nho nhã, không làm cho người ta cảm thấy bức bách. Nếu Nghiêm Tuyền là một nam nhân báo đạo ngạo mạn thì nam tử này lại nhẹ nhàng giống như gió xuân.

Thấy rõ diện mạo của nam tử này, Lạc Quỳnh Anh ngẩn ra. Thạch Quân Hoàn? Tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi này? Đây là Kim Lương quốc, không phải Hoa Lệ quốc.

Nàng biết.

Thạch Quân Hòa đến đây vì nàng.

Nhất định là hắn đã dùng cách gì đó, che giấu thân phận di dân tham gia lần khoa cử này. Hắn là người thông minh, muốn lấy cái vị Tiến sĩ không khó! Nhưng mà hắn mạo hiểm vào cung để làm gì?

“Ánh mắt Hoàng hậu thật tốt, vừa nhìn đã nhìn trúng Tân khoa Trạng Nguyên”. Không biết Nghiêm Tuyền đã nhìn bọn họ nhìn nhau bao lâu, lạnh lùng cất giọng.

Lạc Quỳnh Anh vội vàng cúi đầu, trong lòng sợ hãi. Thạch Quân Hòa là trạng nguyên lần này? Tại sao hắn không che giấu tài năng của hắn, hắn không sợ bị phát hiện là di dân sao?

Thấy ánh mắt Thạch Quân Hòa nhìn thẳng vào Lạc Quỳnh Anh không hề kiêng kị, tâm Nghiêm Tuyền nóng lên, bàn tay nắm chặt lại.

Một lúc sau, Lạc Quỳnh Anh ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, thân thể ta không thoải mái, xin cáo lui trước”.

Nghiêm Tuyền lạnh lùng nhìn nàng, lúc sau mới nói: “Đi đi”.

Lạc Quỳnh Anh đứng dậy, cười ngu một tiếng: “Tạ bệ hạ”.

Nếu như Thạch Quân Hòa xuất hiện vì nàng thì nàng không nên xuất hiện trước mặt hắn, nếu như Nghiêm Tuyền biết được thân phận của hắn thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nghĩ vậy thì nàng bước càng nhanh, phía dưới làn váy quá dài, Lạc Quỳnh Anh lão đảo ngã xuống.

Một cánh tay kịp thời đưa ra đỡ nàng, nàng kinh ngạc ngược mắt lên nhìn thì thấy Thạch Quân Hòa cũng rời buổi yến tiệc theo nàng.

Lúc này hai người đang đứng trên bậc lên xuống ngoài cửa điện. Bởi vì Bành Thái úy mới làm phản nên hai bên là hai hàng cấm vệ quân, nhất

cử nhất động của bọn họ đều rơi vào trong mắt người khác.

“Nương nương cẩn thận”. Thạch Quân Hòa thu tay lại, nhìn nàng tha thiết.

“Cảm ơn người”. Lạc Quỳnh Anh cười ngốc, xoay người muốn đi về cung.

“Nương nương”. Đi được một đoạn thì Thạch Quân Hòa đuổi theo.

“Người không phải là người ngu ngốc. Tại sao biết trong núi có hổ mà còn đi vào trong ngọn núi đó?”. Lạc Quỳnh Anh dừng trước một gốc cây hòe, trong vườn không có ánh sáng, có lẽ trong đại điển sẽ không nhìn được.

“Nàng cũng không phải người ngu, tại sao lúc Kim Lương đánh tan quân Hoa Lệ, nàng có thể thoát khỏi hoàng thành thì nàng lại lưu lại, bị coi như một quân cờ, trở thành Hoàng hậu của Kim Lương?”.

Thạch Quân Hòa đến trước mặt nàng kéo cổ tay, giọng nói ghen ghét.

Lạc Quỳnh Anh cảm thấy buồn cười, nàng và Thạch Quân Hòa chỉ là bằng hữu mà nàng quen được khi lần đầu xuất cung. Từ trước đến nay nàng vẫn luôn thưởng thức những người thông minh nên vẫn quan hệ rất tốt với hắn, không hề có tình yêu nam nữ nhưng không ngờ hắn lại có suy nghĩ khác với nàng.

“Quân Hòa, rốt cuộc thì người muốn gì vậy?”. Lạc Quỳnh Anh không trả lời mà hỏi lại.

Thạch Quân Hòa cười khỏ, giọng nói khàn khàn: “Ta không ngu dốt thì cũng là ngu si, toàn tâm toàn ý thích một người, chỉ muốn có được một ánh mắt nàng nhìn ta. Nàng đã từng nói, sẽ không đặt một nam nhân nào trong lòng. Nếu thật sự phải lấy chồng thì nàng sẽ lấy một nam tử si tình

nguyện ý bảo vệ người. Vậy mà nàng không tin ta một đời sẽ chỉ yêu một mình nàng. Ta hao tâm tổn sức vào hoàng cung Kim Lương, nàng có tin ta và theo ta không?”.

Từ nhỏ sống trong lãnh cung đã thấy nhiều phi tần bị gạt bỏ một cách vô tình nên từ lâu nàng đã không tin trên thế gian còn có một đời một tình yêu.

Có lẽ dòng máu đế vương chảy trong người nàng, nàng cũng là một cô gái lạnh nhạt trời sinh.

Thấy nàng im lặng không nói gì, Thạch Quân Hòa kích động kéo tay nàng đặt trước ngực: “Lòng ta có thiên địa chứng giám, Thạch Quân Hòa, đời này kiếp này chỉ yêu một mình nàng”.

Lạc Quỳnh Anh ngẩn người một lúc sau rút tay lại, chưa kịp nói gì thì bên hông bị người ta ôm chặt, chưa chuyển mắt thì thấy sắc mặt Thạch Quân Hòa tái xanh.

Trong chớp mắt không khí bị đè nén, cảm giác bức bách bảo phủ. Không cần quay đầu nàng cũng biết là ai tới.

Nàng xoay mặt nhìn thẳng vào đôi mắt phượng đang nổi bão, trong lòng đau đớn, có lẽ những lời mà Thạch Quân Hòa vừa nói hẳn cũng đã nghe thấy.

Đôi môi mỏng nhếch thành nụ cười, Nghiêm Tuyên nhìn một tay của nàng đang bị Thạch Quân Hòa nắm lấy, giọng giễu cợt nói: “Xem ra Tân khoa trạng nguyên rất ngưỡng mộ hoàng hậu của trẫm”.

Dưới cái nhìn sắc nhọn của Nghiêm Tuyên, Thạch Quân Hòa không thể không buông lòng tay nàng ra, rũ đầu nói: “Bệ hạ thứ tội”.

Lạc Quỳnh Anh không thấy thái giám và cấm vệ quân đi theo Nghiêm Tuyền thì nàng hiểu, hẳn đã phát hiện sự khác thường giữa nàng và Thạch Quân Hòa nên cố ý cho những người khác lui, một mình đi vào đây.

Hắn muốn làm gì? Điều tra xem nàng và Thạch Quân Hòa có gian tình hay không sao?

Đúng là buồn cười! Vừa rồi hẳn và Diêu Kỳ nói nói cười cười, cử chỉ mập mờ, bây giờ nàng chỉ nói chuyện với người quen cũ thì bị gán tội danh tư thông? Tại sao?

Nàng không cần biết hẳn là hoàng đế hay là người phương nào, đối với nàng mà nói, nếu đối phương không chung tình với nàng thì không việc gì nàng phải giữ vững tình cảm và sự chung trinh của mình.

Lạc Quỳnh Anh cười nói: “Bệ hạ, Tân khoa Trạng Nguyên lần này văn chương hơn người, ta cũng chỉ hỏi hẳn thi từ một chút không ngờ những câu Trạng nguyên nói làm ta rất bội phục”.

Đáy mắt Nghiêm Tuyền càng lạnh lùng: “Thật sao? Tân khoa Trạng nguyên đã ngâm bài thơ gì? Nếu người không ngại thì ngâm lại một lần để trẫm biết một chút về tài văn chương của người”.

Thạch Quân Hòa dò xét nhìn Lạc Quỳnh Anh. Hẳn không hiểu, dường như Nghiêm Tuyền vừa xuất hiện thì nàng dường như đã thay đổi.

Một khắc trước nàng còn rất bình tĩnh nhưng ánh mắt đó, thần thái đó, rõ ràng là muốn gây hấn. Chẳng lẽ nàng...

Trong đầu thoáng qua vô số suy nghĩ, sắc mặt Thạch Quân Hòa tái đi.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Giật mình tỉnh lại nghe giọng nói mềm mại của Lạc Quỳnh Anh vang lên: “Giai nhân xảo tiểu trị giá thiên kim, đương nhật ngẫu tình thâm. Kỷ hồi âm tán, đặng tàn hương noãn, hảo sự tấn uyên khâm. Như kim vạn thủy thiên sơn trở, hồn yếu tra, tín trầm trầm. Tiểu lâu phong nguyệt, lưỡng xử nhất bàn tâm [1]”.

[1] Bài thơ này là Lạc Quỳnh Anh nói về mong muốn của nàng. Dịch nôm na nghĩa: “Nụ cười mỹ nhân đáng giá ngàn vàng, chợt nhìn thấy lâm vào tình sâu. Vài lần rượu, đặng tàn thơm ngát, cuối cùng chuyện tốt cho đôi uyên ương. Bây giờ muôn nghìn cách trở, hồn cách xa vạn dặm, bức thư trầm lặng. Tiểu lâu phong nguyệt, hai tâm chia hai nơi”.

Hay cho một “lưỡng xử nhất bàn tâm”! Trong đầu Nghiêm Tuyền tràn ngập lửa ghen, nghe thấy câu đó thì càng cháy mạnh.

Ngoài Cảnh Thừa Nghiêu ra nàng còn có người khác?!

“Bệ hạ thấy thế nào?”. Lạc Quỳnh Anh cười ngọt ngào, coi như không nhìn thấy vẻ mặt của Nghiêm Tuyền.

Nghiêm Tuyền nheo mắt không nói câu nào mà kéo tay Lạc Quỳnh Anh xoay người bước đi. Thôi Nguyên Bái đứng cách đó đang chờ đợi Nghiêm Tuyền ra lệnh.

Lạc Quỳnh Anh nhin đau, nghe rõ giọng nói lạnh lẽo của Nghiêm Tuyền vang trong Quỳnh Lâm uyển [2]: “Chuẩn bị liễn, trở về Tử Thần cung”.

[2] Quỳnh Lâm uyển: vườn trong Quỳnh Lâm điện.

“Bệ hạ, ngự yến....”. Thôi Nguyên Bái chần chừ.

“Trẫm nói rồi, về Tử Thần cung”. Mắt Nghiêm Tuyền sáng như đuốc như muốn đốt cháy hai mắt của nàng, nàng lại ra vẻ không để ý vẫn cười cười.

Xuống phượng liễn, nàng bị Nghiêm Tuyền kéo thẳng vào Tử Thần cung, ánh đèn hai bên sáng quắc, cảnh vật xung quanh hoa lệ, Lạc Quỳnh Anh giương mắt nhìn thêm vài lần.

Kể ra cũng buồn cười, từ khi nàng làm hoàng hậu của Kim Lương thì đây là lần đầu tiên nàng vào chỗ ở của Hoàng đế.

Tử Thần cung có diện tích khá lớn, phân ra thành bốn điện, bên trái Thiên điện là Ngự Thư phòng, tiếp đó là nơi Hoàng đế nghỉ ngơi ngắm cảnh Dao Hoa điện. Bên phải Thiên Điện là Tàng thư các của Đế Vương, tiếp theo là...

Tâm điện.

Lạc Quỳnh Anh lão đảo bị Nghiêm Tuyền kéo vào Tâm điện. Thôi Nguyên Bái đã đoán được Thánh ý [3], cung nhân chỉ đi đến Tàng thư các cũng không dám theo tới.

[3] thánh ý: ý của vua

“Buông ta ra!”. Lạc Quỳnh Anh không muốn bị hấn kéo vào tâm điện, trong bụng cảm thấy sợ hãi, dùng sức giật cánh tay đang bị hấn nắm chặt.

Ai ngờ đột nhiên Nghiêm Tuyền dừng lại xoay người ép nàng trên cánh cửa. Lưng nàng đụng mạnh vào cánh cửa, kim trâm sau gáy bị đụng,

một đóa kim hoa khẽ rơi xuống trên tà váy đỏ thẫm, vàng và hồng lẫn vào nhau, ánh mắt hỗn loạn.

Nàng bị đau, mở mắt ra thì thấy gương mặt lạnh lùng âm trầm như bị cuồng phong che phủ, tiếng rên rỉ mềm mại của nàng bị hăn nuốt vào.

Mắt phượng như băng, Nghiêm Tuyên đè hai tay của nàng trên cửa, thân hình như bàn thạch đè nàng, áo bào đen tuyền lẫn lộn với áo khoác đỏ thẫm, xốc xếch, lộ ra sự mập mờ không rõ.

Nàng muốn kêu to lên nhưng môi lưỡi lại bị hăn ngậm chặt không thả, hăn thô lỗ bú mút, trêu chọc, khuấy đảo lưỡi mềm của nàng, từng chút một đánh tan sự chống cự của nàng.

“Nàng là người của trẫm, hoàng hậu của trẫm, đến chết vẫn vậy!”. Hăn cắn mạnh vào môi nàng một cái, đau đớn kèm theo mùi ngai ngái của máu rỉ ra môi, dính vào đầu lưỡi đang dây dưa của họ.

Nàng sợ hãi nhưng hai tay bị hăn kiềm chế không thể chống cự được, gối hai chân lên thì lại bị hăn chặn lại.

“Buông ra.... Nghiêm tuyên, người buông ta ra!”. Nàng quay mặt đi nhưng không tránh được môi lưỡi cuồng tứ của hăn, hăn hôn lên gò má hồng đào của nàng, mút từng miếng, quyết tâm đặt ấn ký thuộc về hăn trên mỗi tấc da thịt của nàng.

“Đầu tiên là Cảnh Thừa Nghiêu, bây giờ là Thạch Quân Hòa, bọn họ không ai so được với trẫm vậy mà nàng lại đối tốt với bọn họ!”.

Tức giận, hăn dùng một tay xé triều phục cao quý trên người nàng, rút trâm hoa trên đầu nàng tiện tay ném nó xuống đất.

Tóc đen như suối tôn lên làn da trắng nõn như tuyết, đôi môi đỏ mọng như là nụ hoa mới nở, đôi mắt ngập tràn hơi nước lo sợ nhìn hăn.

Nàng thế này, đẹp quá mức, đẹp đến nỗi ăn sâu vào lòng hắn.

Ngực của hắn co rút lại, chỉ cần nghĩ đến vừa rồi Thạch Quân Hòa lớn tiếng tỏ tình với nàng là cảm xúc ghen ghét lại kéo đến, che lấp lý trí của hắn.

“Rốt cuộc người trong lòng nàng, là ai?”. Khuôn mặt tuấn mỹ nở một nụ cười lạnh, hắn phát giác, mình đã trúng độc của nàng. Bất luận là ngày hay đêm, thời thời khắc khắc nàng đều hiện lên trong đầu hắn.

“Người không có quyền hỏi”. Mặc dù nhìn hắn đang giận dữ thật đáng sợ nhưng trong đầu nàng lại nhớ đến mấy hôm nay hắn đều gọi Diêu Kỳ đến thị tẩm, ngực nàng đau nhói, trả lời như gây sự.

Nàng vẫn không nguyện ý là một phi tần trong hậu cung, phải chia sẻ phu quân với nữ nhân khác, dù nhiều vinh hoa phú quý hơn nữa cũng không bằng một đời một kiếp chỉ hai người, không bằng trời cao biển rộng của nàng.

Nhưng vì sao... khi nàng nhìn thấy hắn được lòng những nữ nhân khác thì lòng của nàng đào giày xé.

“Trẫm là phu quân của nàng, là ông trời của nàng, trong lòng của nàng chỉ có thể là trẫm”. Nàng đã thành công, Nghiêm Tuyển đã bị nàng chọc giận, đột nhiên cúi người cắn mạnh lên môi nàng.

Bàn tay to ngang tàng kéo vạt áo kim ngân, kéo áo ngực kim lụa, cả một vùng da tuyết trắng hiện lên trước mắt hắn.

Vô số lần trong đêm khuya hắn đã dò vào giường phượng, lần lượt dùng tay, môi thăm dò mỗi một nơi, mỗi một chỗ không bỏ sót chỗ nào, đều lộ ra.

Mỗi một lần như thế, khi nàng bị hãm trong vui sướng mà hấn mang lại, không ngừng tự nhủ với mình, nàng không thích hấn, không hề yêu vị đế vương không ai bì kịp này.

Vậy mà hôm nay, đứng dưới ánh sáng của hai hàng đèn cung đình, nàng tận mắt nhìn thấy hấn cúi đầu, môi mỏng ấm áp ngậm đóa hồng mai, cái lưỡi vòng quanh đỉnh, bú mạnh. Hình ảnh đó làm nàng run rẩy, hai chân khễ run.

“Không... Buông ta ra”. Nàng muốn đẩy khuôn mặt hấn đang chui trước ngực nhưng đôi tay lại bị hấn giơ lên đỉnh đầu, chỉ có thể khễ vạy vẹo eo, chỉ mong có thể thoát được môi lưỡi nóng bỏng kia.

Nàng rên rỉ mềm mại, thở dốc thật thấp như không còn chút sức lực nào đâu có giống đang kháng cự, đây rõ ràng là thúc giục.

“Nàng cũng biết là trăm đã nhịn bao nhiêu lâu? Chỉ vì trăm muốn nàng quên đi bóng dáng của nam tử khác trong lòng nàng, hàng đêm đều chiều nàng. Rõ ràng nàng rất thích, chưa từng từ chối lần nào”.

Nhưng ngôn ngữ càn rỡ kích thích nàng, nàng xấu hổ nhắm mắt lại, trong cơ thể không kiềm chế được dấy lên một cỗ tình triều.

Tất cả kháng cự chỉ là lừa mình dối người.

Mỗi đêm, chỉ cần nghĩ đến Diêu Kỳ đang nằm trên giường hấn là nàng không thể nào ngủ được, như đang chờ gì đó theo bản năng, ngăn người chờ đợi.

Cho đến nửa đêm, nàng cảm thấy một đôi tay nóng rực mơn trớn thân thể mềm mại của nàng, môi mỏng hôn lên mỗi tấc da như tuyết, nàng không hề nghĩ thấy hương thơm nữ nhân trên người hấn thì lòng nàng mới bình yên lại.

Mỗi đêm nàng đều vờ như không biết hẳn lên giường nàng, chơi đùa vờ về thân thể nàng... Dường như giả vờ như không biết chuyện gì có thể không cần nhìn thẳng vào sự thật trong lòng nàng có hẳn.

“Nàng nhìn này, nhị hoa xinh đẹp đã nở rộ vì trâm”. Lưỡi Nghiêm Tuyển dò xét, trêu chọc đỉnh tuyết phong, nơi đó dưới sự tham lam ngậm mút của hẳn từ từ thẳng lên.

Đầu lưỡi nóng rực, êm ái, tới tới lui lui, liếm một chút rồi lượn quanh, sau đó còn liếm phần bầu vú tuyết trắng.

Môi lưỡi hẳn thay phiên đùa giỡn, bầu vú tuyết trắng dính nước bọt sáng bóng, đỉnh vú như hai đóa hồng mai nở trên nền tuyết trắng vênh lên, rơi vào trong miệng của hẳn.

Bú liếm, ngậm mút, từng hành động của hẳn đều làm nàng điên cuồng. Nàng cản chắn môi dưới không để mình hô thành tiếng.

Hẳn biết rõ tính khí ngang bướng của nàng nên càng mút mạnh hơn, lòng bàn tay bưng lấy vú mềm của nàng, ôm cả trái tim đang đập mạnh của nàng.

Bàn tay nắm chặt lấy, đỉnh vú lọt vào giữa 2 ngón tay, vênh lên làm người ta thương yêu, vì vậy hẳn dùng đầu ngón tay khẽ vuốt, vắn chuyển, kéo nhẹ.

Kích thích như vậy làm nàng run run, thân thể như bị nhiều cơn sóng đánh vào, cuối cùng không nhịn được mà rên tỉ ra tiếng.

“Ừm...”. Giọng nói kiều mị như tơ lọt vào tai hẳn.

“Nàng xem kìa, nàng cũng thích trâm đụng vào nàng như vậy”. Mắt phượng nâng lên, ánh mắt thâm thúy, sâu trong đáy mắt là lửa nóng khát

vọng. Hắn nhìn thẳng vào đôi người mơ màng của nàng trên môi nở nụ cười tà.

Hắn kéo vòng cổ ngọc Lưu Ly , cởi bỏ xiêm áo cao quý, trêu chọc thân thể mềm mại, trên người nàng chỉ còn lại quần lót kim lụa che đậy thân thể.

Thân thể bạch ngọc mềm mại, giống như đóa hoa quỳnh đang nở, tinh khiết mê người.

Hắn nhìn nàng, ngọn lửa trong đáy mắt như đốt lên ngọn lửa trên da thịt lạnh lẽo của nàng.

Ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, cả người nàng nhũn ra, hai chân run rẩy nhưng không thể che đậy thân thể hay ngăn không cho hắn dùng ánh mắt cuồng tứ như vậy nhìn nàng.

Ngón tay thon dài xoa xoa cằm nàng, gương mặt xinh đẹp hiếm có hơi ngửa ra sau, đáy mắt hiện lên một tầng hơi nước. Lời nói ngăn cản dừng ở đầu lưỡi, không thể nào nói nên lời.

Nghiêm Tuyền cúi đầu mút cái miệng nhỏ nhắn làm hắn say mê, dây dưa với cái lưỡi của nàng buộc nàng phải đáp lại hắn, không rõ nước bọt là của ai.

Bàn tay xoa nơi tròn trịa mềm nhũ, nàng cảm giác bầu vú càng trướng căng, hoa lô bị đùa giỡn đã cứng rắn đứng thẳng, một sự khát vọng ủa lên đánh tan sự phòng bị trong lòng nàng.

Môi lưỡi tiếp tục đùa giỡn dây dưa phát ra tiếng động mập mờ, hắn cắn nuốt mút tất cả những gì của nàng. Không biết từ lúc nào hai tay nàng đã vòng chặt gáy hắn.

Hắn dừng lại, liếm cánh môi đã sưng đỏ của nàng. Nhìn vẻ mặt say mê của nàng, ngực hắn đập một cái thật mạnh, sau đó hắn ôm thân thể mềm mại đang dựa trên của điện bước nhanh về phía giường rồng màu vàng.

Màn lụa tung bay như ảo mộng, đèn cung đình sáng chói chiếu sáng bốn phía, trên giường có hai thân thể đang dây dưa bị nhiễm ánh sáng màu vàng nhạt.

Lạc Quỳnh Anh nhớ ở bữa tiệc nàng không uống giọt rượu nào vậy mà đầu lưỡi lại lưu mùi “Quân Mạc Tiếu”.

Nghiêm Tuyền cầm mái tóc dài đen mượt, đầu ngón tay nhẹ phẩy mái tóc qua đầu vú làm nàng run rẩy.

“Nàng là nữ nhân đầu tiên nằm trên chiếc giường này, trước kia trăm thị tẩm phi tần đều ở giường của Dao Hoa điện”.

Nàng nghe nhưng im lặng không nói.

Quả thật khi nghe những lời này sự chua xót trong lòng nàng cũng nhạt đi không ít. Nhưng mà dù vậy, vẫn không thay đổi được việc hắn từng rong ruổi trên người nữ nhân khác.

Giống như hiểu nàng đang nghĩ gì, hắn lại nói: “Trăm gọi Diêu Kỳ thị tẩm nhưng chỉ nằm cùng giường với nàng ta, đến bây giờ trăm chưa chạm vào người nàng ta”.

Tim đập nhanh như muốn bay ra khỏi họng, nàng nhẹ nhàng nhìn hắn: “Tại sao?”.

Khuôn mặt gân dờ, mắt phượng trừng lớn, bán tay nắm chặt lấy đôi vú mềm mại, hắn lạnh lùng nói: “Nàng còn hỏi? Nếu không phải trong đầu trăm chỉ có nàng thì làm sao khi Diêu Kỳ cởi y phục, cả người trần truồng

đứng trước mặt trẫm nhưng trẫm vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, bắt nàng ta mặc quần áo vào”.

Niềm vui như sóng lan ra trong lòng.

Nhưng rồi trong lòng nàng lại có giọng nói mâu thuẫn: Hẳn không đụng đến Diêu Kỳ thì sao? Sau này sẽ có vô số nữ nhân tuyệt sắc vào cung, hàng đêm đều mong hẳn đến.

Mà nàng, cuối cùng nàng cũng chỉ là một người trong đó từng năm với hẳn.

Nhưng nàng không thể đè nén được vui thích, cuối cùng cũng bỏ qua phần lý trí còn lại. Nàng rũ mắt, thở khẽ”.

“Yêu ta”. Một câu nói nhàn nhạt, đôi mắt quyến rũ làm hẳn điên cuồng.

Người cuồng ngạo như hẳn bởi vì không chiếm được nàng nên lòng tự trọng của Đế Vương bị tổn thương nghiêm trọng. Nhưng nếu như hẳn có được thân thể của nàng có lẽ hẳn sẽ không hao tâm tổn sức vì nàng nữa.

Khi đôi mắt hẳn chuyển sang người khác thì nàng có thể tỉnh mộng, không mong đợi gì ở hẳn nữa.

Nghiêm Tuyên rũ mắt, ngón tay thon dài lướt qua mặt nàng, sau đó hẳn cúi đầu hôn lên mỗi tấc da thịt trắng mịn của nàng.

.....

Hoa nở hoa tà, chỉ trong nháy mắt sự đau đớn làm nàng rơi nước mắt, cũng trong nháy mắt nàng ở dưới sự yêu thương của hẳn đã trở thành một đóa hoa tuyệt diễm.

Hắn vút đi tôn nghiêm Đế vương, nén lại thú tính trong người chỉ sợ làm nàng đau, chỉ dám nhẹ nhàng ma sát, bàn tay vân vê hoa châu, dùng môi lưỡi múi môi mềm của nàng, dùng sự dịu dàng trấn an nàng.

Nàng đau nhưng cũng rất vui thích.

Cảm giác nơi đó bị xé rách, hẳn cứng rắn chôn sâu trong cơ thể nàng, tất cả đều nói lên nàng đã là người của hắn.

Nước mắt rơi xuống khóe mắt, nàng nhắm mắt đôi môi hé mở, ngâm những tiếng nức nở ngọt ngào.

Đến khi mi tâm của nàng giãn ra, đau đớn dần lui thì người nào đó bắt đầu hoạt động bắt đầu mạnh mẽ chiếm đoạt lấy nàng.

“A....”. Nàng bị sóng triều liên tiếp đánh vào, khẽ cắn môi mềm, lắc lắc vòng eo mảnh khảnh.

“Như vậy đã không chịu được sao? Hoàng hậu của trẫm không vô dụng như vậy”. Môi mỏng dính vào tai nàng, hắn cười khẽ, hạ thân tăng tốc làm nàng thở dốc không ngừng.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Nàng mới biết mùi đời làm sao có thể so sánh với hẳn? Lạc Quỳnh Anh không cam lòng, khuôn mặt đỏ lên, cắn vào môi mỏng đang cười.

Mắt phượng trầm xuống, Nghiêm Tuyển đổi khách thành chủ, nâng gáy nàng lên, mút lấy cái lưỡi mềm ngọt. Hai người cắn xé cánh môi của nhau, không ai nhường ai.

.....

Mồ hôi chảy xuống, chiếc trâm bạch ngọc hình rồng không biết đã rơi xuống từ lúc nào. Mái tóc đen nhánh của hẳn xõa xuống, ánh mắt khát vọng tà tứ, khóe miệng hơi nhếch lên, khuôn mặt tuấn mỹ như tiên lại như ma.

Chiếc màn tơ màu vàng tung bay, giường rồng làm bằng gỗ tử đàn phát ra tiếng vang, hơi thở ồ ồ trầm thấp của nam tử hòa với tiếng nước nở kiêu mị của nữ tử, dâm mỹ như thế.

Sau khi Lạc Quỳnh Anh bị Nghiêm Tuyển muốn nhiều lần, nàng không chịu nổi, chìm đắm trong vui thích rồi ngủ, đến quá nửa đêm mới lật người tỉnh lại.

Cuối cùng nàng vẫn có lòng tham, mãi không thấy đủ. Con người không ngừng muốn nàng đã không thấy trên giường, trong không khí vẫn còn đậm mùi ái tình, làm trái tim nàng đập nhanh hơn, hai má đỏ ửng.

Đèn cung đình trong cung điện đã tắt, không khí bên ngoài cũng yên tĩnh khác thường. Nàng bình tĩnh lại, cảm thấy có gì không đúng, vội vàng

ngồi dậy, chân không xuống giường, nhặt quần áo toán loạn từ đêm qua mặc vào.

“Bên ngoài có người không?”. Nàng khép chặt hai vạt áo mới cao giọng hỏi.

“Tiểu nhân đang chờ phục vụ, nương nương có gì muốn phân phó?”. Sau đó có giọng nói của thái giám không lớn tuổi lắm cung kính trả lời.

“Người có biết bệ hạ đang ở đâu không?”. Tự búi tóc gọn gàng, lại cúi người nhặt cây trâm năm loạn ở cửa điện, nàng tự cười giễu trong lòng.

Quả nhiên là sau khi lấy được thì sẽ chán ghét là vứt bỏ?

Sau khi giày vò nàng đến nửa đêm, thường thức đủ tư vị thì người lại biến mất không thấy đâu. Nhưng điều đó chứng tỏ hãn tổn công trên người nàng chỉ vì muốn thuận phục nàng mà thôi.

“Bẩm nương nương, có chuyện quan trọng cần hoàng thượng giải quyết nên hoàng thượng không thể không rời điện, trước khi người đi còn phân phó tiểu nhân phục vụ nương nương...”. Thái giám nói được một nửa thì thấy cửa điện mở ra, vội vàng khom người cúi đầu hành lễ.

Lạc Quỳnh Anh lạnh nhạt liếc nhìn thái giám này một cái, suy nghĩ xem có nên giả dạng ngu giống như thường ngày không. Cùng lúc đó, có một đội cấm vệ quân đi về phía này.

Ánh mắt chuyển một cái, nhìn vào đôi mắt thâm trầm, nàng giật mình, đầu ngón tay khẽ run.

“Hoàng thượng ra lệnh cho chúng ta hộ tống Hoàng hậu nương nương trở về Ngọc Ninh cung”. Người cầm đầu đội cấm vệ quân là một nam tử trẻ tuổi có vẻ ngoài tuấn tú, thân hình cao lớn.

Thái giám sừng sốt: “Nhưng rõ ràng hoàng thượng đã phân phó tiểu nhân canh giữ ngoài điện. Hơn nữa Hoàng thượng đã hạ lệnh không cho nường nường rời khỏi Thiên điện nửa bước”.

Nam tử khoác áo giáp đen lạnh lùng nói: “Thừa dịp Quỳnh Lâm yến đêm nay, quân phản loạn đã len vào thành. Hiện tại tình hình rất loạn, Hoàng thượng lo lắng cho an nguy của nường nường nên đặc biệt ra lệnh cho chúng ta đến đón người”.

Khuôn mặt thái giám nửa tin nửa ngờ: “Nếu là như thế thì tiểu nhân sẽ cùng mấy vị đưa nường nường về Ngọc Ninh cung”. Đáy mắt nam tử trẻ tuổi chột lóe lên, cấm vệ quân đứng sau lưng hấn tiến lên một bước, dùng cán đao đập vào gáy của tên thái giám. Tên thái giám không kịp la, ngất xỉu ngã xuống đất.

Nam tử trẻ tuổi cười với Lạc Quỳnh Anh: “Chờ lâu như vậy rốt cuộc cũng được gặp nhau, Ngâm Phong”.

“Tại sao huynh lại ở đây?”. Lạc Quỳnh Anh nhìn Cảnh Thừa Nghiêu cải trang thành cấm vệ quân của Kim Lương. Dù nàng là người rất tinh táo nhưng vẫn cảm thấy khiếp sợ.

“Tả tướng Kim Lương có ý mưu phản, đạt thành hiệp nghị với Thái úy kết liên minh đánh đổ Duệ Đế, sau đó đưa con trai Tả tướng xưng đế. Lợi dụng Quỳnh Lâm yến, Tả tướng ra lệnh cho thủ hạ xông vào hoàng thành. Bây giờ ở trên điện đã đại loạn, ta không đến lúc này thì đợi đến khi nào”.

Cảnh Thừa Nghiêu cười nói: “Đúng là một kế hay, trước khi ta và muội mất liên lạc thì muội đã tính trước. Muội đã sớm biết Tả tướng Kim Lương có tâm làm phản nhưng người này lòng nghi ngờ rất nặng, không thể không nói gần nói xa. Sau đó lại dụ Bành Tông Huy làm phản để Tả tướng lộ ra dã tâm của mình. Tả tướng vẫn muốn cho con trai của mình ngồi vào vị trí hoàng đế, chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua cơ hội cực tốt này. Cho dù

Nghiêm Tuyền có tài trí hơn người nhưng phải đối phó cùng lúc với hai phản thần, nhất định hẳn không thể quan tâm đến việc khác.

Đúng vậy, đây chính là kế sách ban đầu của nàng đưa ra, làm rối loạn nội bộ Kim Lương, nhân dịp đại loạn, trong cung có biến nàng sẽ có cơ hội thoát khỏi hoàng thành Kim Lương.

Nói cho cùng mục đích của việc nàng làm Linh Nguyệt quân sư không phải để hoãn sự công kích của đại quân Kim Lương đánh phá Đông Kỳ mà để nàng tranh thủ thời gian rời khỏi cung và cứu được người mà họ muốn cứu.

Nhưng mà nàng lại không nghĩ đến, cái đêm có cơ hội này, nàng và Nghiêm Tuyền lại....

Lạc Quỳnh Anh rũ mắt xuống, che giấu tâm tư đang nhiễu loạn, nàng nhìn về phía Cảnh Thừa Nghê hỏi: “Đã tìm ra vị trí của mẫu phi muội chưa?”.

Vẻ mặt Cảnh Thừa Nghê khẽ biến, nặng nề nói: “Nàng ấy làm ở phủ Thái Sư, huynh đã phái Ảnh vệ tinh nhuệ nhất lên vào, chắc là bây giờ mọi người đang chờ chúng ta tập hợp”.

“Huynh cũng biết là chưa tìm được mẫu phi thì muội sẽ không rời đi”.

“Nếu như không có lòng tin sẽ tìm được nàng thì ta đã không đích thân đến đây một chuyến”.

Nhìn sự kiên định trong mắt Cảnh Thừa Nghê, lòng của Lạc Quỳnh Anh đang treo cao mới cảm thấy an toàn. Trên đời này, trừ nàng ra thì người lo lắng nhất cho an nguy của mẫu phi chính là Cảnh Thừa Nghê.

Nếu như không phải như vậy thì nàng đã không chọn huynh ấy làm đồng minh, hiến kế cho huynh ấy đối phó với Nghiêm Tuyền.

“Nhanh lên, huynh đã sai người canh giữ ở cửa Bắc của hoàng thành, muội mau thay quần áo của thái giám vào rồi đi mau”. Cảnh Thừa Nghiêu nhận quần áo thái giám tùy tùng sau lưng đưa, giao cho Lạc Quỳnh Anh.

Lạc Quỳnh Anh không do dự xoay người vào tấm điện, khép cửa điện lại, cởi bộ đồ hoa lệ xuống thay vào bộ đồ xanh xám mà thái giám vẫn hay dùng, giấu mái tóc đen mềm vào trong mũ.

Khi nàng thay xong trang phục, đang định mở cửa điện thì nàng dừng lại một chút, ngoái đầu nhìn lại toàn bộ tấm điện, màn lụa vàng trên chiếc giường rồng tung bay.

Nàng không hề hối hận khi đã đem mình cho hắn.

Nàng hiểu những lời nói lừa mình dối người nói nhiều hơn nữa cũng chỉ vô dụng. Hình bóng của hắn đã in sâu trong đáy lòng nàng từ lâu, trong đời này không thể chứa thêm ai ngoài hắn.

Nhưng mà, nàng vẫn phải đi, không thể không đi.

Từ ban đầu nàng hóa thân thành Linh Nguyệt quân sư, hao tâm tổn trí, âm thầm đấu với hắn. Hai người đấu qua binh pháp, âm mưu rồi đến bây giờ lòng nàng lại đập nhanh vì hắn, suy nghĩ lại chịu sự dẫn dắt của hắn.

Cuộc sống tự do mà nàng mong ước đang ở trước mắt, chỉ cần bước ra khỏi hoàng thành là nàng có thể trở thành Ngâm Phong.

Nhớ đến khuôn mặt tuấn tú đó tim nàng cảm thấy đau nhói. Nàng lấy tay khẽ xoa trái tim, nhắm mắt lại, đè nén tình yêu đó. Nàng xoay người, đôi tay chống lên cửa điện.

Đây là lần đầu tiên nàng bước vào tấm điện của hắn, cũng là lần duy nhất trong đời.

Đôi mắt đẹp khẽ chuyển một cái, Lạc Quỳnh Anh không do dự đẩy cánh cửa mạ vàng, xoay người rời đi.

Trong sảnh hỗn độn, cái bàn gỗ mun bị thân hình cao lớn đụng vào, kêu vang lên. Lạc Quỳnh Anh cắn chặt môi, hai gò má hồng lên như đóa hoa, da thịt mềm mại trắng nõn ở lưng ma sát với mặt bàn, trong đau đớn lại thấy vui thích.

Nghiêm Tuyên đè trên người nàng, hai tay đỡ hai chân trắng nõn của nàng, áo dài màu xanh và áo ngực bị nằm trên mặt đất, quần lót treo ở một bên chân, nhụy hoa mềm mại nở to.

.....

Nàng nhắm chặt mắt lại, cả người tê dại như bị lửa đốt, ý thức bay về nơi nào đó, suy nghĩ vỡ thành nhiều mảnh.

Nàng cảm thấy hạ thân được lấp đầy bằng chất dịch nóng bỏng, sau đó, nàng choáng váng ngất đi.

Đầu bút chấm mực chậm rãi di chuyển trên giấy, tiếng huyên náo làm Lạc Quỳnh Anh tỉnh giấc.

Nàng lật người ngồi dậy, một tay nâng trán, mái tóc đen như nước ôm lấy khuôn mặt xinh xắn, nhìn càng mảnh mai động lòng người.

Nghiêm Tuyên ngồi trước cái bàn gỗ mun, tay cầm bút lông sói, mắt phượng tà tà liếc người vừa tỉnh.

Khuôn mặt Lạc Quỳnh Anh đỏ lên khi nhớ đến hai người quẫn quít nhục dục lúc trước, đôi mắt mở to, không nhìn hẳn.

“Cảnh Thừa Nghiêu rất lo lắng cho sự an nguy của nàng, từ sớm đã phái sứ thần đến đón nàng”. Giọng Nghiêm Tuyên lạnh lùng, khuôn mặt

không có vẻ gì.

“Người có bằng lòng lui binh hay không?”. Nàng thấp giọng hỏi, không quan tâm mặt đang đỏ lên vì ngượng.

“Trước khi nói cái này, trăm muốn hỏi nàng một việc”.

“Việc gì?”.

“Rốt cuộc, Cảnh Thừa Nghiêu có gì đáng giá để nàng một mực hi sinh vì hắn như vậy?”.

“...”. Nàng rũ mi, im lặng không đáp.

“Nếu như nàng không muốn nói thì thôi”. Hắn cố gắng nén tức giận, lại hỏi: “Nếu như trong lòng trăm không có nàng thì tại sao trăm lại muốn có nàng?”.

“Không phải người cố chấp muốn ta là vì người muốn ta khuất phục người sao?”. Nàng hỏi ngược lại.

Nếu là như thế thì thật tốt biết bao. Nếu là như thế thì tại sao hắn phải đến đây, cần gì hắn phải ngược đãi chính mình, ngoài nàng ra không thể đụng vào phi tần nào khác. Nghiêm Tuyển che hai con người, tự giễu mình.

“Nàng ghét trăm như vậy sao?”.

“... Ta chỉ muốn ta thuộc về trời cao biển rộng”.

“Nàng trả lời trăm, có phải nàng rất chán ghét trăm không?”.

Lạc Quỳnh Anh cúi đầu lặng lẽ, không muốn để cho hắn nhìn thấu tâm tư của nàng.

Nếu như hãn biết nàng yêu hãn, hãn sẽ đặc ý phải không? Nữ tử nguyện ý dâng cả đời cho hãn rất nhiều, không cần thêm nàng nữa.

Cuộc đời này phải hưởng ân sủng của hãn cùng người khác thì thà là một người vợ bị vứt bỏ của Đế vương còn hơn.

“Nàng thật sự yêu Cảnh Thừa Nghêu sâu đậm như vậy?”

“... Vâng”.

“Cạch”, chiếc bút lông sói bị gãy đôi.

Lòng bàn tay Nghiêm Truyền nắm chặt lấy, gân xanh nổi trên mu bàn tay và cánh tay, khuôn mặt lộ vẻ hung ác, ánh mắt tràn đầy lửa giận.

“Nàng đi đi”. Hãn lạnh lẽo nói, mở to mắt. Hãn không muốn lại nhìn thấy nàng, hãn sợ nếu hãn thấy nàng thì sẽ không kìm được tức giận mà làm nàng bị thương. Nếu như thế thì không bằng để nàng đi.

Nghe được sự giận dữ trong giọng nói của hãn, Lạc Quỳnh Anh biết nói nhiều lời cũng vô ích. Nàng bỏ qua sự xấu hổ, đứng dậy mặc quần áo vào.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói kính cẩn của Thôi Nguyên Bái: “Bệ hạ, Đông Kỳ phái sứ thần đến muốn diện kiến bệ hạ”.

“Bảo bọn hãn rút đi, trẫm không muốn gặp bất kì ai cả”. Nghiêm Tuyên thản nhiên nói, đôi mắt nhìn vào bóng người nhỏ nhắn đang mặc chiếc áo choàng xanh.

“Bệ hạ...”.

“Trẫm nói rồi, trẫm không muốn gặp”. Nghiêm Tuyên giận dữ mắng mỏ.

“Bệ hạ, sứ thần lần này là Thái tử của Đông Kỳ”. Thôi Nguyên Bái vội vàng nói.

Bóng xanh đột nhiên cứng đờ, ngẩng đầu nhìn thấy trên mặt Nghiêm Tuyên có hàn ý thì run sợ, tim cứng lại, vội vàng đẩy cửa ra.

Vừa mở cửa phòng thì nàng thấy Thôi Nguyên Bái vội vàng cúi người lùi về sau mấy bước. Thôi Nguyên Bái nheo mắt nhìn bóng người áo xanh, trong lòng đầy nghi ngờ nhưng không dám lỗ mãng.

Ánh mắt Nghiêm Tuyên lạnh lẽo nhìn theo bóng lưng Lạc Quỳnh Anh, hay tay nắm chặt thành hai quả đấm, lạnh giọng nói: “Đưa sứ thần Đông Kỳ đến trước mặt Cảnh Thừa Nghêu để hắn nhìn rõ một chút, trăm không hề giết sứ thần của hắn”.

Thôi Nguyên Bái do dự một lúc, lại nói: “Bẩm bệ hạ, Thái tử Đông Kỳ thỉnh cầu được gặp mặt của bệ hạ”.

Cảnh Thừa Nghêu muốn gặp Nghiêm Tuyên? Hắn muốn tìm chết à? Lạc Quỳnh Anh nhíu mày, không đợi Thôi Nguyên Bái dẫn đường đã vội vàng bước đi.

Thấy thế Nghiêm tuyên tức giận đánh tan trường án, mực bắn tung tóe trên đất. Thôi Nguyên Bái vội vàng quỳ xuống, không dám thở mạnh một tiếng.

“Đi, đi, đưa Cảnh Thừa Nghêu đến gặp trăm”. Nghiêm tuyên cười lạnh.

“Bệ hạ bớt giận, nô tài đi ngay”. Thôi Nguyên Bái lập tức đứng dậy.

Một lúc sau, một nam tử mặc trường bào trắng, khuôn mặt dịu dàng tao nhã chậm rãi bước vào tầm mắt Nghiêm Tuyên.

Khóe môi Nghiêm Tuyên hơi nhếch, ngay cả khi trên đã toán loạn nhưng vẫn không ảnh hưởng đến khí thế ngạo nghễ của hắn. Nếu cặp mắt phượng kia là mũi dao, có lẽ đã xẻ Cảnh Thừa Nghê thành trăm mảnh.

Đó là một nam nhân đối mặt với kẻ địch sẽ cướp người yêu trong lòng, mới tỏ ra địch ý như vậy. Cảnh Thừa Nghê hiểu được việc này, cười nói: “Trăm nghe không bằng một thấy, Duệ Đế quả là người khiến ta phải khâm phục”.

“Người không sợ trăm sẽ giết chết người sao?”.

“Lần này ta đến với thân phận sứ thần. Hai nước giao chiến không chém sứ thần, đây là luật lệ ngàn đời. Duệ Đế là mình quân khiến người ta kính sợ khâm phục, không thể không biết được điều này”.

Nghe lời này, Nghiêm Tuyên chỉ cười lạnh không nói.

“Ta đưa Hoàng hậu của Kim Lương đi chắc trong lòng Duệ Đế rất tức giận ta, chỉ hận không thể giết ta để xóa đi mối hận trong lòng”. Cảnh Thừa Nghê lại cười cười nói.

“Nếu biết thì sao người còn đến?”. Nghiêm Tuyên nheo mắt, nhìn khuôn mặt tươi cười chói mắt. sát khí trong đáy mắt càng đậm.

“Ta tới đây chỉ vì muốn hỏi Duệ Đế một vấn đề?”.

“Trăm cho phép người hỏi!”.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 14

“Duệ Đế thân chinh vì muốn đoạt Đông Kỳ hay là vì muốn đoạt lại Quỳnh Anh?”. Cảnh Thừa Nghê cười hỏi.

“Cần rõ”. Mắt phượng lạnh lẽo, Nghiêm Tuyền quát lên: “Tên của Hoàng hậu của trẫm mà người có thể gọi thẳng sao?”.

“Chắc Duệ Đế rất rõ ràng quan hệ của ta và Quỳnh Anh không phải là bình thường”. Cảnh Thừa Nghê rũ mắt, che ánh cười trong đáy mắt.

Quỳnh Anh, mọi đừng trách huynh nhiều chuyện. Nếu như không phải do mẫu phi mọi lo lắng thì huynh cũng không đến để thử tâm của Nghiêm Tuyền.

Sắc mặt Nghiêm Tuyền âm trầm, ánh mắt dọa người, nhìn kỹ giống như một pho tượng ở điện Tu La.

“Duệ Đế cũng biết, lúc trước khi Quỳnh Anh là Hoàng hậu ở hoàng cung Kim Lương đã là Linh Nguyệt quân sư, lúc nào cũng giúp ta hiến kế, giúp ta ổn định cuộc chiến tranh”.

“Đủ rồi, rốt cuộc người muốn nói gì?”.

“Xin hỏi Duệ Đế, rốt cuộc người nghĩ như thế nào về Quỳnh Anh? Người buồn vì nàng khi dễ người hay là hận nàng phản bội người? Muốn tóm nàng lại để làm nhục trút hận hay mà nghĩ đưa nàng về để nhận ân sủng của Đế vương?”.

“Những việc này là việc của trẫm và nàng, không cần người xen vào”.

“Duệ Đế đừng quên, lòng của Quỳnh Anh hướng về ta, thà cùng ta trở về Đông Kỳ còn hơn là làm Hoàng hậu Kim Lương. Như vậy chuyện của Quỳnh Anh sẽ là chuyện của ta, sao ta có thể không xen vào?”.

Khốn kiếp! Lời này của Cảnh Thừa Nghêu rõ ràng điều võ dương oai với hần!

Nghiêm Tuyên giận dữ: “Cảnh Thừa Nghêu, người không sợ ngày mai trẫm động binh diệt Đông Kỳ?”.

Cảnh Thừa Nghêu cười nói: “Không phải lần này Duệ Đế thân chinh vì muốn tiêu diệt Đông Kỳ, đưa Đông Kỳ vào bản đồ của Kim Lương hay sao? Vậy thì bất luận ta nói gì làm cái gì thì đâu có khác được?”.

Nghiêm Tuyên cười lạnh: “Nếu như không phải nàng đang ở chỗ người thì trẫm sẽ không ngồi đây nghe người nói linh tinh”.

Nghe vậy trong mắt Cảnh Thừa Nghêu xẹt qua một tia sáng. Vậy thì Duệ Đế thân chinh không phải vì đế nghiệp mà vì mỹ nhân.

“Xin hỏi Duệ Đế, làm sao thì người mới bằng lòng bỏ qua cho Đông Kỳ?”. Cảnh Thừa Nghêu lại hỏi.

“Tuyệt đối không có khả năng”. Nghiêm Tuyên lộ ra sát ý tàn nhẫn khát máu.

“Thật sao? Đã vậy thì ta cáo từ!”. Cảnh Thừa Nghêu ôm quyền, xoay người rời đi, tư thái tiêu sái tự nhiên làm Nghiêm tuyên cũng ngạc nhiên.

Rốt cuộc lần này Cảnh Thừa Nghêu đến có mục đích gì? Không được gì cũng cam tâm rời đi? Chẳng lẽ là muốn khoe với hần là hần ta có được Quỳnh Anh.

Lắt phượng lạnh lẽo, sát ý nổi lên trong lòng Nghiêm Tuyền: “Thôi Nguyên Bái”.

Thôi Nguyên Bái đang đứng ngoài đẩy cửa vào phòng, khom người nói: “Nô tài ở đây”.

“Truyền lệnh xuống, các chủ tướng đến tiền tính, trăm muốn thương nghị để ngày mai đánh quân vào Đông Kỳ”.

Bất luận như thế nào hẳn cũng muốn tự tay chặt cái đầu của Cảnh Thừa Nghê để trút ghen hận trong lòng!

Trong thiên điện của hoàng thành Đông Kỳ, Lạc Quỳnh Anh ôm gối ngồi trên giường gỗ hoa lê bên cửa sổ, đôi mắt đẹp đờ đẫn. Ngoài cửa sổ những hạt mưa tí tách lâu như thế, nàng cũng không cảm giác được.

Một bóng người yêu kiều, tướng mạo rất đẹp. Nữ tử đến gần bên giường, khẽ lay bờ vai của nàng. Toàn thân nàng chấn động dường như vừa hồi hồn.

Nàng mở mắt nhìn người nọ đang mỉm cười, cũng cười theo: “Đã trở thế này sao mẫu phi chưa đi nghỉ?”.

Ngu Ngưng Lan sờ sờ gò má hơi lạnh do gió thổi của nàng, nói: “Quỳnh Anh, tại sao con không chịu nói cho mẫu phi nghe ở hoàng cung Kim Lương đã trải qua những ngày như thế nào?”.

Lạc Quỳnh Anh hạ hai mắt, nhàn nhạt nói: “Bởi vì không có gì để nói nên con không nói với mẫu phi”.

“Thật không có gì để nói sao, chung quy vẫn có cái để con nói chứ? Ví dụ như Duệ Đế Kim Lương coi con như quân cờ để áp chế di dân của Hoa Lệ, lại để cho con thành Hoàng hậu lãnh cung, con bị trên dưới Kim Lương quốc khinh miệt”.

Đầu tiên Lạc Quỳnh Anh thấy lạ nhưng sau đó mới nhớ, mẫu phi làm quan tỳ trong phủ Thái sư, chuyện của hoàng cung Kim Lương vẫn có thể biết được”.

Nhìn tha thiết trong mắt mẫu phi Lạc Quỳnh Anh hiểu được, nhất định mẫu phi đã biết gì đó nếu không thì người sẽ không mở miệng hỏi nàng.

Từ nhỏ nàng ở cùng mẫu phi trong lãnh cung, không giống với những hoàng tử công chúa khác xa cách với mẹ đẻ, nàng và mẫu phi không phải chịu lễ tiết rườm rà gò bó trong cung nên tình cảm rất tốt, giống như tỷ muội cái gì cũng tâm sự với nhau.

“Mẫu phi đừng lo lắng nhiều, con với Nghiêm Tuyên không có gì cả”. Nàng biết mẫu phi muốn tìm hiểu cái gì nhưng nàng không muốn nói.

“Con còn nhớ mẫu phi đã nói cái gì với con không?”. Ngu Ngưng Lan cười khẽ.

Lạc Quỳnh Anh ngẩng đầu lên, im lặng không nói gì.

“Mặc dù khi đó con còn rất nhỏ nhưng mẫu phi nhớ rất rõ con đã từng nói với mẫu phi, cảm giác ở trong lãnh cung thật sự rất buồn khổ. Nếu như có thể lựa chọn thì con thà sống ở ngoài như một người ăn xin còn hơn là sống tù túng ở lãnh cung, không được tự do”.

“Quỳnh Anh, con còn thông minh hơn những huynh đệ khác của con, nếu như con là nam nhi chắc chắn có thể xưng đế vậy mà trời cao lại để con làm phận nữ nhi. Đời này con phải tìm được một nam tử có khả năng trấn áp được con, để cho con khâm phục khấu phục thì con mới có được hạnh phúc”.

“Nhưng mà con sợ là sẽ làm cho mẫu phi thất vọng....”. Nàng biết bây giờ mẫu phi rất lo cho nàng, Lạc Quỳnh Anh lộ vẻ thẹn thùng. “Con đã quyết định sẽ đi du vân tứ hải không muốn phải chịu gò bó nữa”.

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong đầu nàng lại hiện lên hình bóng người nọ... Nàng rĩ mắt, nàng không muốn bất kì ai thấy sự nhớ nhung trong đáy mắt nàng.

Ngu Ngưng Lan cười nhe, đưa tay khẽ vuốt đỉnh đầu của nàng, dịu dàng nói: “Mẫu phi không cầu gì chỉ cần con vui vẻ. Mẫu phi biết con chán ghét những ngày tháng sống trong hoàng cung nhưng mẫu phi nhắc cho con, nếu như tâm của con không tự do thì cho dù con sống giữa bầu trời rộng lớn, thì con có tự do hay không?”.

Tất nhiên nàng hiểu được lời ngụ ý của mẫu phi.

Hơn nữa, nhất định Cảnh Thừa Nghiêu đã nói chuyện nàng đi gặp Nghiêm Tuyền cho mẫu phi.

Nói thẳng ra, nàng cải trang thành sứ thần đi gặp Nghiêm Tuyền, ngoài mặt nói muốn xin hãn lui binh, nhưng thực ra... là bản thân nàng muốn gặp hãn.

Từ sau khi nàng rời khỏi Kim Lương, ngực nàng như bị đá đè, không thở nổi, mỗi đêm nằm ngủ nàng sẽ nằm mơ thấy hãn.

Lòng của nàng là một con chim bị giam cầm khát khao muốn bay nhưng sau đó con chim lại yêu người cầm tù nó.

Ngu Ngưng Lan nhìn con gái đang cúi đầu suy nghĩ, gọi một nha hoàn thân cận bưng một cái khay đến, trên khay là bát thuốc đen đặc.

Lạc Quỳnh Anh nhăn mày nhìn chén thuốc: “Cái gì thế?”.

Ngu Ngưng Lan nâng bát thuốc lên thổi thổi rồi đưa về phía nàng, cười nói: “Đây là canh bổ mẫu phi tự mình nấu cho con. Ở trong phủ Thái sư mẫu phi chịu không ít khổ nhưng cũng học được không ít việc”.

Ánh mắt LẠc Quỳnh Anh buồn bã, yêu thương nhìn mẫu phi: “Mẫu phi, con xin lỗi, là Quỳnh Anh bất hiếu không cứu mẫu phi sớm, để người phải chịu khổ”.

“Đứa nhỏ ngốc, sao lại là lỗi của con được, đừng tự trách”. Ngu Nưng Lan dịu dàng mỉm cười đưa chén thuốc cho nàng. “Canh này dù đắng nhưng rất bổ con đừng có chê, con mau uống đi cho nóng”.

“Do mẫu phi khổ tâm sao con có thể chê được”. Khóe miệng LẠc Quỳnh Anh nhếch lên, nâng chén thuốc, nín thở nhìn mùi thuốc cay nồng uống một hơi cạn sạch.

Đặt chén canh về khay của nha hoàn, LẠc Quỳnh Anh muốn mỉm cười với mẫu phi nhưng trước mắt đột nhiên mơ hồ, cảm giác choáng váng ập đến.

Nàng vịn lấy cạnh giường, trực giác cảm thấy có gì đó lạ nhưng canh này do mẫu phi tự mình nấu cho nàng, sao có thể...

“Quỳnh Anh, con đừng sợ, mẫu phi tuyệt đối sẽ không hại con”.

Bên tai truyền đến tiếng mẫu phi nói nhỏ, tim nàng đập nhanh muốn đứng dậy nhưng không có sức, tầm mắt mơ hồ như sương mù giăng.

“Con làm sao... mẫu phi... con...”. Cả người LẠc Quỳnh Anh nhũn ra nằm sấp trên bàn trà, ý thức mơ hồ chỉ loáng thoáng thấy ánh mắt của mẫu phi nhìn nàng xin lỗi.

Sau đó mí mắt sụp xuống, nàng chìm vào đêm tối.

Tảng sáng, đại quân do Duệ Đế Kim Lương tự mình lãnh binh dẫn đầu đánh vào đế kinh của Đông Kỳ.

Nhưng mà rất kỳ lạ, đế kinh không ai trấn thủ, cửa hoàng thành rộng mở giống như đang chờ đợi quân Kim Lương đến.

“Bệ hạ, có lẽ thái tử Đông Kỳ rất sợ nên đã quyết định đầu hàng”. Tướng lĩnh theo sát vui vẻ nói.

Ánh nắng chiếu trên chiến giáp hoàng kim của Nghiêm Tuyền, rực rỡ chói mắt, khuôn mặt tuấn mã lạnh lùng, ánh mắt rét lạnh làm người ta phát run.

Hắn dõi mắt về phía xa, không nói gì, tướng lĩnh sau lưng thu hồi sự vui vẻ không dám xem thường thiếu cảnh giác.

Dù sao thì nước Đông Kỳ cũng kém xa so với Kim Lương xưng bá một phương nên hoàng thành Đông Kỳ cũng không lớn lắm, ước chừng nửa hoàng thành Kim Lương vẫn lớn hơn.

Cửa cung rộng mở, thêm đá bị mặt trời chiếu sáng chói lọi. Nghiêm Tuyền ngồi trên con tuấn mã cao lớn màu đen, vung roi ngựa trong tay đi thẳng về phía trước.

“Bệ hạ cẩn thận”. Tướng lĩnh phí sau vội vàng giục ngựa đuổi theo.

Nghiêm Tuyền cười ngựa chạy một đoạn nhìn thấy trên cả một đoạn đường dài không có gì cả. Một loạt tử sĩ dàn hàng hai bên, Cảnh Thừa Nghêu mặc áo gấm đứng nghiêm ở cuối hàng, mỉm cười nhìn.

“Mặc dù phụ hoàng chưa nhường ngôi cho ta nhưng bởi vì bệnh quần thân nên đã đưa ngọc tỷ cho ta. Nếu như người muốn diệt Đông Kỳ thì chỉ cần chặt đầu ta xuống là có thể thành công”. Cảnh Thừa Nghêu cất giọng nói.

Nghiêm Tuyền nheo mắt, không để ý lời khuyên của tướng lĩnh, tung người xuống ngựa, rút thanh kim đao bên hông, thanh đao răn rỏi khí khái,

đuôi đao đều là hoa văn hình rồng, lóe ra cái lạnh của kim loại.

“Người thật sự cho rằng trẫm không dám xuống tay?”. Nghiêm Tuyền như một pho tượng chiến thần cổ màu vàng, dung nhan tuyệt mỹ, thân hình cao lớn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo như muốn đông lạnh tất cả.

Con mắt Cảnh Thừa Nghê nhìn thẳng Nghiêm Tuyền, cũng đi tới. Tử sĩ hai bên ánh mắt lóe lên nhưng chủ tử đã có lệnh, không dám tự ý hành động, chỉ có thể âm thầm nắm quyền nhịn lại.

Nghiêm Tuyền cười lạnh, như đi ở chỗ không người, hiên ngang mạnh mẽ đến trước mặt Cảnh Thừa Nghê, đặt thanh Kim đao lên cổ của hắn ta.

Cảnh Thừa Nghê mặt không đổi sắc cười nói: “Ta vẫn nghe nói Kim đao của Duệ Đế từng chỉ trong vài ngày chém giết hơn vạn người sát khí nặng làm người người đều sợ. Hôm nay xem ra đúng là như vậy”.

Nghiêm Tuyền thấy thần thái hắn ta nhẹ nhõm không hề sợ hãi thì trong lòng nghi ngờ.

Cảnh Thừa Nghê lại nói: “Người đời đều nói Duệ Đế anh dũng thần trí, nhất định sẽ có một ngày xưng bá thiên hạ, thống nhất giang sơn. Thân là một nước nhỏ, ta cũng biết Duệ Đế muốn lấy Đông Kỳ, mặc dù có quân sư tốt phụ tá hay đại quân tinh nhuệ hơn nữa thì cũng không chống cự được thôi”.

“Người đang tính đầu hàng trẫm sao?”. Nghiêm Tuyền mặt lạnh buồn cười nhìn hắn, bàn tay nắm chặt đuôi đao chưa hề buông lỏng ra.

“Tất nhiên là không”. Ngay cả khi có thanh đao đặt ngang cổ Cảnh Thừa Nghê vẫn không sợ hãi, thong dong mà nói.

“Vậy là cầu xin tha thứ?”.

“Cũng không phải”.

“Cảnh Thừa Nghê, rốt cuộc người đang diễn trò gì?”. Nghiêm Tuyền lạnh giọng cười một tiếng, thần thái ngạo mạn khinh miệt: “Người sắp thành tù nhân của trẫm, toàn bộ sinh tử đều nằm trong tay trẫm, vậy mà còn nói điều kiện với trẫm?”.

Cảnh Thừa Nghê cười cười, nhẹ nhàng nâng tay chỉ về phía đông. Nghiêm tuyền nhìn về phía đó, thấy một bóng người nhỏ gầy xinh đẹp bị treo cao trên thành lầu, đôi tay bị trói sau lưng, mắt đẹp đóng lại, mi tâm nhú chặt, khuôn mặt trắng bệch như tuyết.

Nhất thời ngực bị đau nhói, trong lòng như có gì đổ vỡ, đau như bị đao đâm.

“Cảnh Thừa Nghê, người đang làm cái gì?”. Nghiêm Tuyền tức giận nhưng thái độ tỉnh táo khác thường làm người ta không rét mà run.

“Nhìn thấy không, Lạc Quỳnh Anh chính là lợi thế để ta bàn điều kiện với Duệ Đế”.

“Người trăm phương nghìn kế đưa nàng đi từ hoàng thành Kim Lương, thế nhưng lúc này lại coi nàng như lợi thế để đàm phán với trẫm?”.

“Ta đưa nàng rời khỏi hoàng thành Kim Lương bởi vì ta với nàng từng có cam kết. Từ trước đến giờ ta vẫn là người luôn trọng chữ tín nên không thất tín với nàng. Nhưng mà nay Đông Kỳ quốc đang lâm nguy, nếu như ta mà chết thì cái gì cũng không có? Một nữ tử sao có thể so được với bảo toàn tính mạng và sự sống còn của Đông Kỳ quốc”.

“Cảnh, Thừa, Nghê”. Đột bên bàn tay nắm chặt, Kim Dao cửa vào mấy phần, máu đỏ tràn ra. Nghiêm Tuyền cắn chặt hàm răng ngà, hận không thể chặt Cảnh Thừa Nghê ra làm trăm mảnh.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 15

“Nàng lại là Hoàng hậu Kim Lương nên rất có giá trị, không biết Duệ Đế có nguyện ý trao đổi không?”. Cảnh Thừa Nghiêu nhin đầu, trên mặt vẫn mang theo nụ cười. “Ta khuyên Duệ Đế đừng kích động, nếu không ta vừa chết thì ảnh vệ của ta cũng sẽ chặt đứt dây thừng. Đến lúc đó kết quả thế nào chắc Duệ Đế cũng rất rõ ràng”.

Nàng treo trên thành cao gần trăm thước. Nếu như dây thừng trói trên người nàng mà đứt thì rơi chết không phải nghi ngờ.

Nhìn về phía thành Nghiêm Tuyền run sợ, ngực càng đau rút.

Nàng tin tưởng Cảnh Thừa Nghiêu như vậy mà Cảnh Thừa Nghiêu lại đem nàng thành điều kiện trao đổi. Mặc dù có tinh táo hay thông minh hơn nữa thì chắc chắn nàng sẽ rất khổ sở.

“Sao? Một Hoàng hậu bất trinh lại tư thông với địch phản nước, có đáng giá để Duệ Đế lấy Đông Kỳ làm vật trao đổi không?”. Cảnh Thừa Nghiêu quan sát Nghiêm Tuyền không chớp mắt. Mặc dù năm chức vạn phần, dù biết hãn yêu Quỳnh Anh rất sâu nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng.

Dù sao thì, một nữ nhân và một quốc gia, bên trọng bên khinh, là ai thì cũng sẽ chọn về sau.

Huông chi hãn ta lại là Chiến thần bách chiến bách thắng, trên đời không đặt cái gì vào mắt.

“Điều kiện của người là muốn ta lui binh?”. Nghiêm Tuyên giấu cợt hỏi.

“Không những thế, mà Duệ Đế còn phải thệ ước, không bao giờ xâm phạm Đông Kỳ nữa”. Cảnh Thừa Nghiêu biết kế của mình thật nguy hiểm nhưng nếu hôm đó không phải hăn tự mình dò xét Nghiêm Tuyên thì hăn sẽ không đi nước cờ này.

“Chỉ cần Duệ Đế đồng ý, ta sẽ sai người thả Lạc Quỳnh Anh. Nếu không đồng ý hoặc cố ý xâm phạm đến Đông Kỳ thì cho dù ta có chết thì ngay lập tức Ảnh vệ của ta sẽ chém đứt dây thừng để nàng rơi từ cổng thành xuống mà chết”.

Cảnh Thừa Nghiêu cười với Nghiêm Tuyên khuôn mặt âm u lạnh lẽo, ánh đao màu vàng ánh trên khuôn mặt tuấn mỹ, mắt phượng như ngàn lưỡi dao đâm thẳng vào người hăn.

Nghiêm Tuyên... Rốt cuộc người có thể vì Lạc Quỳnh Anh mà buông tha cho một Đông Kỳ quốc? Trong lòng Nghiêm Tuyên, Lạc Quỳnh Anh có bao nhiêu phân lượng.

Qua trận này, là có thể biết được.

Đầu đau quá, cả người thật nặng nề...

Lạc Quỳnh Anh muốn giơ tay xoa đầu lại phát hiện mình không làm được, mây mù trong đầu dần tan, đột nhiên nàng mở hai mắt.

Lạnh cả người.

Đây là đâu? Nàng liếc nhìn thấy mình đang treo trên không trung, giật mình sợ hãi.

Hai tay nàng bị trói sau lưng, thầy thường thô cuốn chặt lấy hai tay, men theo dây thừng... Nàng giương mắt, mặt tái đi.

Nàng bị treo trên cổng thành cao gần trăm thước.

Ở phía xa, một bóng dáng cao lớn cầm Kim đao hiện trong đáy mắt nàng. Nàng cả kinh gọi hấn, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cách nhau quá xa nên nàng không nghe được Nghiêm Tuyên và Cảnh Thừa Nghê đang nói cái gì?

“Quỳnh Anh đừng sợ”. Một giọng nói êm ái trấn an, Lạc Quỳnh Anh quay về phía đó.

Lạc Quỳnh Anh vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy trên cổng thành, Ngu Ngưng Lan đang đứng bên cạnh Ảnh Vệ, vẻ mặt vừa hối lỗi vừa đau lòng nhìn nàng.

“Mẫu phi? Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao con... có phải chén thuốc đó là nguyên nhân làm con hôn mê?”. Nàng mờ mịt hỏi.

“Quỳnh Anh, đừng trách mẫu phi chỉ có làm thế này mới có thể bảo vệ cả con và Đông Kỳ quốc”. Ngu Ngưng Lan nói: “Đừng sợ, dây thừng này quấn mảnh thép tinh luyện có thể chịu được sức nặng trăm cân, chỉ có đao phủ giỏi nhất mới có thể chém đứt”.

“Không, con không hiểu, tại sao mẫu phi lại làm như vậy? Là ý của Cảnh Thừa Nghê sao?”. Lạc Quỳnh Anh không tin mẫu phi sẽ dùng nàng để uy hiếp Nghiêm Tuyên.

“Không phải ý của Thừa Nghê, là mẫu phi bảo hấn làm như vậy”. Ngu Ngưng Lan nói.

“Tại sao?”. Lạc Quỳnh Anh trừng mắt không tin.

“Đợi lát nữa con sẽ hiểu được tại sao mẫu phi làm như vậy”.

Ngu Ngưng Lan hất đầu về phía đó, Lạc Quỳnh Anh đau lòng cũng nhìn về phía đó thấy ở phía xa Nghiêm Tuyền rút thanh đao đang gác trên cổ Cảnh Thừa Nghê ra. Cảnh Thừa Nghê nhìn về phía này mỉm cười.

Một lúc sau, đại quân Kim Lương chiếm cứ trong hoàng thành Đông Kỳ rút lui, Cảnh Thừa Nghê sai người mang lụa gấm và bút lông sói.

Nghiêm Tuyền thu hồi Kim Đao, nhận lấy bút lông sói, không biết đã viết gì trên lụa gấm, sau đó vứt bút trên đất, vẻ mặt lạnh lùng nói gì đó.

Sau đó... Cảnh Thừa Nghê hài lòng cười một tiếng xoay người lại, dẫn Nghiêm Tuyền vào Hoàng thành.

Lạc Quỳnh Anh nhắm chặt hai mắt, tim run lên.

Bên tai nàng nghe tiếng của mẫu phi thờ dài, dịu dàng nói: “Quỳnh Anh, chỉ khi con lâm vào sống chết, con mới có thể nhìn thấy tình ý của người đó đối với con là như thế nào”.

Đừng như nàng nghĩ, ngàn vạn lần đừng như thế... Nghiêm tuyền tuyệt đối không thể vì nàng mà buông tha sự nghiệp của hãn được.

Hãn trêu tức nàng, buồn nàng, thậm chí là hận nàng, không thể vì nàng, người đã đối nghịch với hãn, làm hãn bị chịu bao nhiêu trận thua mà buông tha giang sơn được.

Hãn là đế vương lãnh khốc vô tình không ai sánh nổi, nàng chỉ là một công chúa mất nước, một quân cờ tùy thời có thể vứt bỏ được, tuyệt đối không có khả năng hãn vì nàng...

“Kéo nàng vào”. Tiếng gió xẹt qua, Lạc Quỳnh Anh cắn môi, nghe Cảnh Thừa Nghê ra lệnh.

Mỗi lần Ảnh vệ kéo dây là dây thừng lại siết chặt, đau làm nàng không thể hô hấp, nước mắt tràn ra khóe mắt.

Do treo lơ lửng trên cao quá lâu nên nàng hơi choáng váng, có một chút buồn nôn. Sau đó lại nghe thấy tiếng Nghiêm Tuyên giận dữ mắng mỏ, nàng nâng mắt lên nhìn hẳn.

Hắn khoác trên mình áo giáp hoàng kim, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh ngạo, khuôn mặt tràn đầy tức giận.

Hắn dùng một tay kéo dây thừng, một tay kéo nàng vào, hai chân còn đứng chưa vững hẳn đã ôm lấy nàng rồi nhẹ nhàng cởi dây thừng quanh thân nàng.

Chóp mũi nàng chua chua, trước mắt mơ hồ, hàm răng cắn cắn chặt lấy môi dưới, rốt cuộc nàng đã hiểu vì sao mẫu phi làm như vậy.

Người này... rất yêu nàng.

Sự nghiệp của hắn sắp thành công nhưng hắn lại bỏ qua chỉ để cứu một người không đáng như nàng.

Nghiêm Tuyên giận dữ cởi dây trói cho nàng, lại thấy cả người nàng phát run, khuôn mặt trắng bệch, môi bị cắn chảy một vết máu, mắt đẹp tràn lệ, ngực hẳn đau nhói.

Nhưng lòng tự ái không cho hắn tỏ ra dịu dàng với nàng. Nghiêm Tuyên đè nén đau lòng đùa cợt nói: “Nàng dùng hết tâm cơ muốn thoát khỏi hoàng cung Kim Lương, không muốn làm Hoàng hậu của trẫm. Hôm nay nam tử trong lòng nàng không để ý đến sống chết của nàng, đem người thành điều kiện trao đổi, trong lòng cảm thấy thế nào? Tức hay hận? Hay là hối hận lúc đầu đã không ngoan ngoãn ở lại Kim Lương?”.

Lạc Quỳnh Anh cúi đầu, ghen ngào, nhẹ nhàng lắc đầu không nói câu nào.

Nghiêm Tuyền lại nghĩ rằng nước mắt của nàng vì bị Cảnh Thừa Nghêu phản bội mà rơi, lại không biết rằng đó đều là vì hấn.

Thấy nàng khóc bờ vai run rẩy, đứng thì không vững thì đau lòng, thồ lổ kéo nàng vào ngực.

Cảnh Thừa Nghêu thấy vậy thì cười một tiếng: “Duệ Đế đúng là có tấm lòng rộng rãi, có thể thứ được cho hoàng hậu tư thông với địch, làm người rất bội phục”.

Trong mắt Nghiêm Tuyền chỉ có người trong ngực, không nói gì. Lạc Quỳnh Anh ngược mắt nhìn Cảnh Thừa Nghêu, nhìn thấy sự áy náy trong mắt hấn thì trong lòng ấm áp.

Nàng biết, Cảnh Thừa Nghêu cố ý cho Nghiêm Tuyền biết hai người bọn họ có quan hệ mập mờ, lại nói những lời này để kích thích Nghiêm Tuyền. Ý muốn nói cho nàng biết rõ Nghiêm Tuyền quan tâm nàng nhiều như thế nào.

“Quỳnh Anh, nàng đừng trách ta độc ác”. Cảnh Thừa Nghêu diễn rất vui, lại còn làm bộ nam nhân phụng lòng cười vô sỉ, giả vờ cười như không cười: “Nếu như không phải Duệ Đế quan tâm nàng như vậy thì sao ta dùng nàng để đổi lấy bách thế an bình (bình yên ngàn đời) của Đông Kỳ quốc”.

Bách thế an bình? Lạc Quỳnh Anh nghe vậy thì ngẩn ra.

Nghiêm Tuyền không chỉ lui binh mà còn kí hiệp ước không bao giờ xâm phạm Đông Kỳ với Cảnh Thừa Nghêu.

Mắt đẹp run lên, lệ rơi đầy mặt, nàng nhìn sắc mặt lạnh lùng của Nghiêm Tuyền. Đôi mắt phượng của hấn chỉ nhìn về nàng.

“Người đời đều biết Duệ Đế đánh đầu thắng đó, anh dũng vô song không gì địch nổi, không nghĩ rằng Hoàng hậu lại là cái xương mềm (điểm yếu) của Duệ Đế”.

“Quỳnh Anh ơi Quỳnh Anh, mặc dù ta không muốn nàng nhưng ít nhất nàng có thể đi theo Duệ Đế về Kim Lương tiếp tục làm Hoàng hậu Kim Lương, vậy chẳng phải tốt hơn là làm Thái tử phi của Đông Kỳ sao? So với ta là kẻ phụ tình thì Duệ Đế đối với nàng là người chân tình. Nếu trách thì chỉ trách tại sao nàng lại quá yêu ta chứ đừng trách ta”.

“Cảnh Thừa Nghiêu, người nói đủ chưa?”. Nghiêm Tuyên lạnh lùng nói, không muốn Cảnh Thừa Nghiêu lại dùng những lời nói đó để làm tổn thương nàng. Hắn ôm sát thân thể mềm mại trong ngực.

Cảnh Thừa Nghiêu nhướn mày: “Nói đủ rồi. Người cũng đã giao đến tay của Duệ Đế, Ảnh vệ của Duệ Đế vẫn theo sau, không cần ta tiễn các người chứ?”.

Nghiêm Tuyên nhìn vào ánh mắt đang run sợ của nàng, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, thần sắc không hiểu.

“Trẫm biết nàng không muốn cùng trẫm trở về Kim Lương nhưng mà nàng cũng thấy rồi Cảnh Thừa Nghiêu không cần nàng, còn lấy nàng làm điều kiện trao đổi. Bây giờ dù nàng có đồng ý hay không thì trẫm đều dẫn nàng về Kim Lương”.

A, nàng hiểu rồi.

Hắn thật sự nghĩ rằng nàng yêu Cảnh Thừa Nghiêu. Mặc dù bị Cảnh Thừa Nghiêu phản bội cũng không muốn trở về Kim Lương... Người thông minh cơ trí như hắn lại bị tình yêu che mắt, không phát hiện đây chỉ là một vở kịch.

Như vậy có thể thấy được lúc trước khi nàng đứng trước mặt hắn nói nàng yêu Cảnh Thừa Nghiêu đã làm tổn thương hắn như thế nào.

Nàng đã phụ hắn, hắn phải hận nàng, ghét nàng, không để ý đến sống chết của nàng mới đúng.

Nghĩ đến đây, nước mắt tràn ra, Lạc Quỳnh Anh khóc thốn thức, trái tim cũng nhói đau vì tình yêu của hắn dành cho nàng.

Tình triều mà nàng đè nén trong tim bỗng chốc tràn đầy ra ngoài.

Lạc Quỳnh Anh kích động, muốn ôm chặt lấy Nghiêu Tuyển, nói cho hắn biết là nàng không hề yêu Cảnh Thừa Nghiêu, người nàng yêu là hắn, nàng nguyện ý cùng hắn trở về Kim Lương.

Bỗng nhiên, gáy nàng bị đập, đôi mắt đẹp trợn to, thấy Nghiêu Tuyển trầm mặt, biết là hắn ra tay đánh nàng.

Nhưng tại sao? Nàng có rất nhiều lời muốn nói với hắn, nàng còn chưa nói cho hắn biết người nàng yêu là hắn...

Ý thức lại chìm vào bóng đêm, Lạc Quỳnh Anh ngã vào bộ ngực ấm áp, tình ý chỉ có thể giữ trong tâm không thể nói ra.

Bây giờ đã là mùa hè, trong vườn, hoa mộc lan và hoa dâm bụt nở rực rỡ như lửa, hương hoa tỏa quanh Ngọc Ninh cung, ngấm vào lòng.

Trên người Lạc Quỳnh Anh mặc bộ áo tơ mỏng, bên dưới là cái váy dệt tơ cùng màu, vẫn búi kiểu tóc trụy mã kế, trâm vẫn là trâm phượng.

Nàng nằm nghiêng trên chiếc giường La Hán, dáng vẻ lười biếng, cả người tỏa ra sự kiêu my.

Cung tỳ vẩy nước quét nhà trong ngoài cung điện thỉnh thoảng sẽ nhìn vào cái bụng của nàng.

Lạc Quỳnh Anh rũ mắt, bàn tay xoa nhẹ lên phần bụng chưa có biến hóa gì, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Hai tháng trước, Nghiêm Tuyền đưa nàng đang bất tỉnh về lại Kim Lương, một thời gian sau ngự y chuẩn ra nàng đang mang thai.

Bởi vì người ta không biết nội tình câu chuyện nên cho rằng, nàng là Hoàng hậu Kim Lương bị địch quốc bắt đi, sau đó trở thành con tin, nhất định đã bị người ta lăng nhục. Đứa bé trong bụng nàng là sau khi bị bọn họ lăng nhục mà có, là nghiệt chủng. Vì vậy địa vị của nàng trong hậu cung càng xuống thấp. Văn võ bá quan liên tục dâng sớ khuyên Nghiêm Tuyền phế hậu.

Vì muốn cứu nàng Nghiêm Tuyền đã lập thệ ước không bao giờ xâm phạm Đông Kỳ làm người đời khiếp sợ. người ta nói nàng là họa thủy mới có thể để cho một Đế Vương như hăn lu mờ suy nghĩ làm ra chuyện hoang đường như vậy.

Nàng là một Hoàng hậu ngu không được lòng dân lại không làm được việc gì lớn. Ở trong mắt người dân Kim Lương nàng không xứng đáng làm Hoàng hậu của bọn họ. Trong lòng bọn họ, Nghiêm Tuyền là đế vương chí cao vô thượng, là người sẽ nhất thống thiên hạ. Không nói đến việc bây giờ nàng còn mang thai nghiệt chủng, càng đáng hận.

Vì vậy, trên dưới Kim Lương đều đối xử với Hoàng hậu như là kẻ địch, là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, cực kì chướng mắt.

Lạc Quỳnh Anh nhắm mắt lại hưởng thụ ánh nắng mặt trời chiếu vào gương mặt. Phía xa truyền đến tiếng cười đùa của các phi tần, nàng chăm chú lắng nghe. Nàng nghe một lúc lâu cũng không nghe được giọng nói trầm thấp đó.

Nàng mở mắt ra, trên mặt thoáng vẻ cô đơn, trong lòng xiết chặt.

Từ sau khi trở lại Kim Lương, Nghiêm Tuyền chưa từng bước vào Ngọc Ninh cung, cũng chưa từng triệu kiến nàng. Hình như hẳn... không muốn gặp nàng.

Nhưng nàng không hiểu tại sao.

Nếu như hẳn không yêu nàng thì sẽ không vì nàng mà tha cho Đông Kỳ quốc. Nhưng nếu như hẳn yêu nàng thì tại sao từ khi đưa nàng về Kim Lương lại không quan tâm đến nàng.

Lạc Quỳnh Anh đứng dậy đi ra Ngọc Ninh cung, men theo tiếng cười đi đến Trích Ngọc các gần Ngọc Ninh cung.

Vào bên trong thì thấy Nghiêm Tuyền dùng tay đỡ cằm ngồi trong mái, mắt phượng khép hờ không biết đang suy nghĩ gì.

Mấy phi tần đứng bên cạnh thấy tâm tình hẳn tốt thì mạnh dạn vây quanh đưa tình, tiếng cười tiếng nói không ngừng vang lên.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cũng may Thôi Nguyên Bái tinh mắt nhìn thấy nàng đang đứng ở cửa Trích Hoa các, sắc mặt hơi biến, vội vàng khom người nói: “Bệ hạ, hoàng hậu nương nương tới”.

Khuôn mặt sững sờ, Nghiêm Tuyền ngẩng đầu lên nhìn về phía người đang đứng ở đó, bóng người đó vì có thai mà càng lộ vẻ đơn bạc.

“Hoàng hậu cát tường”. Những phi tần kia dù ánh mắt nhìn nàng khinh miệt nhưng vẫn phải bắt đắc dĩ hành lễ.

Lạc Quỳnh Anh nhìn thẳng vào hăn, không hề giả vờ ngu nữa mà nhẹ nhàng nói: “Ta có lời muốn nói với bệ hạ”.

“Hoàng hậu nương nương đến vào lúc này không chỉ quấy rầy nhã hứng của bệ hạ mà sợ rằng còn chọc cho bệ hạ không vui. Nô tỳ khuyên nương nương một câu nên tranh thủ mà về Ngọc Ninh cung chờ đợi đi”.

Một phi tử to gan lên tiếng chế nhạo, do gần đây Nghiêm Tuyền không hề bước vào Ngọc Ninh cung, lại thêm chuyện mọi người xôn xao về nghiệt chủng trong bụng nên nàng ta khẳng định Nghiêm Tuyền coi vị hoàng hậu này là một sự sỉ nhục.

Sau một khắc, Nghiêm Tuyền thản nhiên nói: “Thôi Nguyên Bái, kéo nàng ta xuống, đánh 50 trượng, vả miệng 50 cái, sau đó đày vào lãnh cung”.

Sắc mặt của phi tử đó tái đi, các phi tần khác đồng loạt quỳ xuống, run lấy bầy.

“Hoàng thượng thứ tội, nô tì biết sai rồi, nô tì không dám...”. Phi tử bị Thôi Nguyên Bái gọi thái giám lôi ra ngoài nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định cầu khẩn.

Nghiêm Tuyền không thèm nhìn một cái chỉ liếc mắt nhìn một vòng các phi tần nói: “Tất cả mọi người lui xuống đi, sau này không có ý chỉ của trẫm thì không ai được đến Trích Hoa các”.

Tất cả phi tần trắng mặt, lần lượt làm lễ rồi lui ra.

Nghiêm Tuyền lặng yên trong chốc lát sau đó mới tiến lên nhìn Lạc Quỳnh Anh.

Ánh mắt của hắn nóng rực như lửa, vẻ mặt lại lạnh như băng làm nàng hoang mang.

“Bệ hạ...”. Nàng thấp giọng nói, ánh mắt như hồ nước xuân sáng rỡ.

“Thôi Nguyên Bái”. Nghiêm Tuyền bỗng nhiên chuyển mắt tránh ánh mắt của nàng, mi tâm nhíu chặt lộ vẻ không kiên nhẫn.

Không kiên nhẫn hay là... ghét bỏ?

Suy nghĩ này lướt qua đầu, lòng nàng như bị vò nát.

“Nô tì ở đây”. Thôi Nguyên Bái khom người.

“Ở đây gió lớn, người mau đưa Hoàng hậu hồi Ngọc Ninh cung”. Nghiêm Tuyền nhìn hắn nhàn nhạt ra lệnh.

Lạc Quỳnh Anh rũ mắt, bàn tay trắng nõn xoa bụng theo bản năng, khóe miệng nhếch lên cười giễu.

Như thế xem ra ngay cả hãn cũng nghĩ rằng đứa bé này là con của Cảnh Thừa Nghiêu.

Nếu như hãn đã ghét bỏ nàng như vậy thì cần gì phải đưa nàng về Kim Lương? Hay là, hãn hối hận? Nên mới lạnh lùng với nàng?

“Nương nương, ở đây gió lớn, người coi chừng phượng thể”. Thôi Nguyên Bái ở bên nhẹ nhàng thúc giục.

“Làm phiền Thôi tổng quản rồi”. Lạc Quỳnh Anh cong môi lại phát hiện ra nàng không thể cười nổi.

Nàng phải trách Nghiêm Tuyển dùng thái độ này đối với nàng sao? Không, nàng không thể trách hãn. Nếu không phải ban đầu nàng một mực muốn bỏ đi, còn làm cho hãn nghĩ rằng nàng yêu Cảnh Thừa Nghiêu vào đêm mà nàng dâng mình cho hãn, đã sai lại càng thêm sai.

Nàng đã lựa chọn thoát khỏi hoàng thành này cùng Cảnh Thừa Nghiêu nên cũng tự mình đẩy mình vào tình cảnh này. Yếu ớt xoay người đi, nàng muốn bước đi thật tự tin nhưng mỗi bước đi đều rất khó khăn.

Nàng không hề nhìn thấy, lúc nàng quay người Nghiêm Tuyển quay qua nhìn nàng, trong đôi mắt phương là sự đau xót, tha thiết nhìn nàng rời đi.

Hãn không dám nhìn nàng, chỉ sợ thấy vẻ tuyệt vọng của nàng.

Lúc đó hãn không cho nàng lựa chọn đánh gãy nàng, đưa nàng trở về Kim Lương, tất nhiên trong lòng nàng sẽ khó chịu.

Cảnh Thừa Nghiêu làm như thế đã phản bội nàng, cô phụ nàng. Hãn sợ nàng không chịu được nỗi đau này mà làm điều gì đó ngốc nghếch nên đã phái một nhóm Ảnh vệ âm thầm bảo vệ nàng.

Hắn càng sợ, nàng sẽ đến trước mặt hắn, nói hắn thả nàng đi.

Hắn không làm được.

Kể cả hắn biết cầm tù nàng trong hoàng cung nàng sẽ không vui về gì, ngay cả khi hắn biết trong lòng nàng không có hắn thì hắn vẫn không muốn buông tay.

“Bệ hạ, nô tài đã đưa nương nương về Ngọc Ninh cung nghỉ ngơi”.
Thôi Nguyên Bái đã quay lại.

Nghiêm Tuyền rũ mắt, ánh sáng chuyển lưu trên khuôn mặt: “Khí sắc của Hoàng hậu thế nào?”.

“Bẩm bệ hạ, nương nương nhìn... có chút tiều tụy”.

“Đã phân phó ngự y bốc thuốc bổ và ngự trù chuẩn bị đồ ăn tốt cho nàng chưa?”.

“Tất cả đều tuân theo ý của bệ hạ, thỉnh thoảng các ngự y sẽ đến Ngọc Ninh cung bắt mạch cho nương nương, chuẩn bị một ít thuốc an thai. Nô tài lúc nào cũng coi chừng, bệ hạ yên tâm”.

“Ta biết rồi, không có gì thì người lui ra đi, trẫm muốn suy nghĩ một mình”. Nghiêm Tuyền xoa xoa chân mày, giấu đi khổ sở và tự giận.

Thôi Nguyên Bái mở mồm muốn nói nhưng lời nói lại nuốt về trong bụng. Ông không hiểu tại sao Duệ Đế rõ ràng rất quan tâm đến Hoàng hậu nhưng lại không đến Ngọc Ninh cung mà chỉ cho người đến chiếu cô Hoàng hậu. Chỉ cần người rảnh một chút là lại đến Trích Ngọc các gần Ngọc Ninh cung chờ đợi, thỉnh thoảng lại nghe Ảnh vệ bẩm báo về tình hình của nương nương.

Rốt cuộc đã hiểu lầm cái gì mà Hoàng thượng lại hành hạ mình như vậy? Thôi Nguyên Bái thở dài thay chủ tử, không dám nói thêm gì, hành lễ rồi lui ra bên ngoài coi chừng.

Đáy lòng khổ quả nhiên khổ không thể tả.

Nàng yêu nam nhân, mà nam nhân đó lại nghĩ rằng nàng yêu người khác, còn nghĩ đứa con trong bụng nàng là nghiệt chủng của người khác. Vì thế mà hăn chán ghét nàng, không muốn nhìn thấy nàng.

Trên đời này còn có gì khổ hơn? Lạc Quỳnh Anh cười khổ, khép chặt áo khoác ngoài, một tay nhắc cái đèn cung đình chậm rãi đi về phía nhà thủy tạ.

Vuốt những bụi bậm trên ghế ngọc thạch, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống dựa vào lan can đá. Nàng nhớ đến lúc trước âm thầm so chiêu với Nghiêm Tuyền ở đây, cười khẽ một tiếng.

Nàng không biết được, các đó không xa có một bóng người cao lớn mặc chiếc áo xanh thị vệ bởi vì tiếng cười mềm mại của nàng mà ánh mắt mềm hơn, tình triều cuộn cuộn trong lòng.

Lúc này ánh vệ khai báo, nàng đuổi cung nhân, một mình đi về phía nhà thủy tạ gần lãnh cung. Hăn khát vọng muốn được gặp nàng, hăn cải trang thành Tân Duyệt ngày xưa để đi đến đây.

Ánh trắng sáng trong như xưa, như ánh sáng trên châu dị dàng vây quanh người nàng. Nàng ngẩng đầu, một tay vuốt ve bụng, trên môi nở nụ cười đẹp động lòng người.

Vào lúc này nàng đang nghĩ đến người nào? Người có thể làm nàng nở nụ cười kia sẽ là ai?

Nghiêm điều đó, một sự chua chát xẹt qua trong lòng hắn. Nghiêm Tuyên nhắm hai mắt dưới lớp mặt nạ da người, tay nắm chặt thành quyền.

“Là ai ở đó?”. Trong chỗ tối vang lên tiếng động, Lạc Quỳnh Anh bỏ nét cười, đề phòng.

Nghiêm Tuyên suy nghĩ chốc lát rồi chậm rãi đi vào thủy tạ.

Lạc Quỳnh Anh vừa thấy khuôn mặt xấu xí đó ánh mắt ngấn ra, tim cứng lại.

Tại sao hắn lại cải trang thành Tần Duyệt xuất hiện ở đây?

Hai người nhìn nhau thật lâu, ánh trăng chiếu rọi trên khuôn mặt của bọn họ, trong đáy mắt đều là sóng ngầm.

Sau đó, Nghiêm Tuyên nói với giọng ấm nhẹ: “Ta thấy cô nương suy nghĩ nhập thần nên không dám quấy nhiễu”.

Lạc Quỳnh Anh giật mình nhìn hắn, hốc mắt ẩm ướt: “Ta không thể một mình độc chiếm nơi này, tại sao lại gọi là quấy nhiễu ta? Người đa tâm rồi”.

Bóng người màu xanh cao lớn đi gần về phía nàng, ngồi xuống ghế bên cạnh nàng. Tim nàng đập nhanh, nàng vội vàng rũ mắt giấu con người.

Không phải là hắn không muốn nhìn thấy nàng sao? Không phải là hắn rất chán ghét nàng sao? Tại sao lại cải trang thành Tần Duyệt đến đây?

Mắt phượng tham lam ngắm nhìn dung nhan mỹ lệ kia. Nghiêm Tuyên biết hắn như thế là rất buồn cười, vì yêu thích nàng nhưng lại phải cải trang thành một người khác mới dám đến gần nàng.

Nhưng vì nàng, hắn không cần cả Đông Kỳ quốc thì ngại gì điểm đáng cười đó.

Chịu đựng khát vọng muốn chạm vào nàng, Nghiêm Tuyền khàn giọng nói: “Ta thấy cô nương cười rất vui vẻ, đang nghĩ đến người nào?”.

Không muốn buông tay, không muốn để nàng rời khỏi tầm mắt mình nửa bước. Biết rõ trong lòng nàng có người khác nhưng vẫn hỏi ra miệng.

Có lẽ hẳn muốn chính tai nghe nàng nói một lần nữa, nàng không thương hẳn, không muốn làm hoàng hậu của hẳn. Khi đó hẳn sẽ chết tâm, có thể buông tay.

Ánh mắt của Lạc Quỳnh Anh còn dịu dàng hơn cả ánh trăng, nhìn thẳng vào mắt hẳn khẽ mỉm cười: “Ta đang nhớ đến phụ thân của hài nhi trong bụng ta nên mới cười vui vẻ như vậy”.

Nghiêm Tuyền mở to mắt, khuôn mặt cứng lại dưới lớp mặt nạ da người, hẳn nhắm mắt, giọng nói cứng lại: “Thì ra như vậy, cô nương đối với phụ thân của đứa nhỏ rất nặng tình”.

Quả nhiên người trong lòng nàng nhớ đến không phải là hẳn.

“Tần Duyệt, ta muốn nói chuyện xưa với ngươi, ngươi có bằng lòng nghe hay không?”. Lạc Quỳnh Anh thản nhiên cười nói.

“Ngươi nói đi”. Nghiêm Tuyền nén buồn bực, thái độ lạnh nhạt.

Lạc Quỳnh Anh không để ý, nói: “Trước đây rất lâu trong một tòa lãnh cung, có hai mẹ con nhà nọ. Sau đó khi cô con gái trưởng thành có rất nhiều ý tưởng xấu. Trong lãnh cung không có người quản lý, nếu như thường ngày không có chuyện gì lớn thì ai để ý bên trong này thiếu cái gì. Cho nên cô con gái thường xuyên giả trang thành cung nữ lén chạy ra khỏi cung”.

Mặc dù không hiểu vì sao nàng lại kể chuyện này nhưng vì nàng kể những chuyện xưa của nàng nên hẳn vẫn lắng lắng nghe nàng nói.

“Một lần tình cờ, nàng gặp được hoàng tử của một nước, tên hoàng tử đó đang đi du lịch, tính tình lại rất tốt, đối với nàng như vừa gặp đã quen, kết thành bạn thân. Sau đó trong cung có một buổi yến, nàng cải trang cho người bạn đó thành thái giám vào lãnh cung để mẫu phi nàng gặp được người bạn thân đó”.

Nghiêm Tuyên rũ mắt, ngực cứng lại. Hắn biết tên hoàng tử trong lời của nàng chính là Cảnh Thừa Nghiêu. Lạc Quỳnh Anh thấy sự ghen tỵ trong đáy mắt hắn, khước miệng giương lên: “Sau đó thì sao, người bạn hoàng tử đó yêu mẫu phi của nàng, trăm phương nghìn kế muốn đưa hai mẹ con nàng ra khỏi lãnh cung”.

Nghiêm Tuyên cứng đờ người.

Lạc Quỳnh Anh cười cười, tiếp tục nói: “Kết quả, không được mấy năm, nước diệt, lãnh cung cũng bị lật phá. Nàng cứ nghĩ rằng mình và mẫu phi sẽ được tự do, ai ngờ người diệt nước đó bức hôn muốn nàng làm hoàng hậu để áp chế thần dân quốc gia mình. Mẫu phi cũng bị bắt làm quan tỳ không biết bị đưa đi nơi nào.

“Vì muốn cứu mẫu phi ra, nàng giả thành kẻ ngu làm người ta chán ghét, thuận lợi lừa gạt được mọi người. Vị hoàng tử đó hao tâm tốn phí tìm cách liên lạc với nàng, lập ước hẹn, chỉ cần nàng nguyện ý thuyết phục mẫu phi cởi bỏ phòng bị trong lòng, tin tưởng hắn thì hắn sẽ giúp nàng rời đi. Đền phòng người ngoài sinh nghi dính họa sát thân lên người mẫu phi nên hai người rất cẩn thận không dám để lộ bất kì tin tức nào. Việc cứu người cũng rất cố kị, chia nhau mà tiến hành.

Nghĩ về quá khứ, quanh đi quẩn lại mấy lần, nàng vẫn trở về Kim Lương, trở lại nơi đã đoạt tự do của nàng, để nàng ở bên cạnh nam nhân mà nàng vô cùng chán ghét.

Số mệnh thật sự là huyền ảo, duyên phận trên người. Ngàn tính vạn tính cuối cùng vẫn bị tình yêu định đoạt.

“Vị hoàng tử kia như cha, như huynh trưởng của nàng, hơn nữa lại rất yêu mẫu phi của nàng nên nàng tin tưởng hẳn là người duy nhất có thể làm mẫu phi hạnh phúc. Cho nên nàng tin hẳn, nguyên ý giúp đỡ hẳn vì nàng nghĩ rằng, giúp hẳn là đang giúp mẫu phi của nàng”.

Nghiêm Tuyền trợn mắt khó tin. Nàng và Cảnh Thừa Nghê tới bây giờ không phải là nam nữ tư tình! Người mà Cảnh Thừa Nghê yêu là mẫu phi của nàng.

Không ngờ hẳn thông minh một đời nhưng mà hồ đồ nhất thời. Vì đổ kị ghen ghét mà không nhìn rõ những cái này!

“Sau đó... xảy ra rất nhiều chuyện mà nàng không thể tính đến, tỷ như, nàng bị tên phu quân xấu xa lừa bòn, lại sinh ra những suy nghĩ khác về hẳn. Nhưng bên cạnh tên phu quân xấu xa kia luôn có rất nhiều oanh oanh yến yến. Bên giường có người sao có thể ngủ yên? Từ trước đến giờ nàng không muốn hưởng phu quân chung với người khác. Cho dù có nhiều vinh hoa phú quý hơn nữa, nàng cũng không muốn”.

Trong nội tâm Nghiêm Tuyền khẽ động đưa tay đặt lên mu bàn tay nàng đang vịn trên lan can đá. Nàng khẽ run lên, gương mặt nhìn hẳn.

Hẳn vẫn không biết, hóa ra nàng không muốn làm Hoàng hậu Kim Lương là vì lí do này.

Nàng cười yếu ớt dưới cái nhìn của hẳn, thấp giọng nói: “Từ nhỏ đã sinh trưởng trong lãnh cung, nàng đã từng thấy rất nhiều phi tần bị chết già trong lãnh cung. Nàng không muốn theo gót những người đó, càng không muốn ngày ngày đều tranh thủ tình cảm như những cô gái khác, cho nên nàng vẫn trốn hẳn, nàng cảm giác nàng như một con chim bị tù, khát vọng muốn bay ra khỏi nhà tù màu vàng này”.

“Nhưng khi nàng phát hiện mình bắt đầu yêu người phu quân xấu xa kia, khát vọng trong lòng nàng từ từ thay đổi....”.

ĐỊCH HẬU

Kiều Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chương Cuối

Đôi mắt trong như nước, nàng nhìn sâu vào mắt hắn, giọng nói mềm mại ngọt như đường, quấn vào lòng hắn.

Lồng ngực Nghiêm Tuyên căng lên, không nhịn được mà kéo tấm mặt nạ, cánh tay dài vươn ra ôm nàng vào ngực.

Tựa vào lồng ngực mà mình nhung nhớ, chóp mũi nàng đau xót, nàng nhìn cảm xúc muốn rơi nước mắt, bàn tay thon đặt lên trái tim hắn.

“Người phu quân xấu xa kia vì nàng, bỏ kiêu ngạo xuống, bỏ cả nghiệp thống nhất giang sơn,... Nàng vẫn ngu ngốc nghĩ rằng người phu quân đó vẫn tức giận, hắn không thích nàng. Cho đến khi người bạn thân và mẫu phi của nàng nghĩ ra cách dùng nàng làm lợi thế, dùng nàng để uy hiếp người phu quân xấu xa đó, dò xét tình yêu sâu đậm của hắn dành cho nàng, nàng mới hiểu được, tình yêu của hắn dành cho nàng hơn tất cả mọi thứ”.

Nghe người trong ngực ghen ngào nói, ngực của hắn bị nước mắt của nàng thấm ướt, những giọt nước mắt kia cũng chảy vào trong lòng hắn tạo thành một dấu vết không thể xóa.

“Đời này kiếp này, trăm chỉ cần mình nàng”. Nghiêm Tuyên cúi người, ngón tay thon dài nâng nhẹ cằm nàng, vội vàng hôn nàng.

Cánh môi trơn mềm, ngọt ngào như mật, là mùi vị tốt đẹp nhất cuộc đời mà hắn được thưởng thức.

Hôn một lúc, gò má nàng phỉm hồng, kiều diễm. Nàng đẩy hẳn ra, ánh mắt u oán. “Từ sau khi ở Đông Kỳ về, chàng không đến gặp ta, hôm nay ta muốn gặp chàng, chàng cũng ghét mặt... Còn nghĩ con của chúng ta là con của người khác”.

Nghiêm Tuyển hôn lên những giọt ngược mắt của nàng, khàn giọng nói: “Nàng muốn biết vì sao trẫm không muốn gặp nàng? Đó là bởi vì trẫm nghĩ trong lòng nàng chỉ có Cảnh Thừa Nghiêu, nhất định sẽ không vui khi nhìn thấy trẫm. Trẫm nghĩ là nàng không tình nguyện ở lại bên cạnh trẫm, sợ nàng nhìn trẫm với ánh mắt oán trách. Trẫm càng sợ nàng sẽ mở miệng muốn trẫm thả nàng đi”.

Quả tim như bị đâm, chua xót, nước mắt nàng chảy càng nhiều.

Thì ra không phải là hẳn ghét nàng, cũng không phải là hẳn không muốn gặp nàng, mà là sợ... Người kiêu ngạo như hẳn, cũng có chuyện làm hẳn sợ.

Sau chua sót là sự ngọt ngào, nàng đưa đôi tay nhỏ, ôm lấy gò má của hẳn, chủ động hôn lên cặp môi mỏng kia.

“Ta... ta yêu chàng”. Bốn môi chạm nhau, nàng nhỏ giọng nỉ non.

Hẳn chấn động, vẻ mặt vui mừng, không nói lời nào, chỉ ôm chặt lấy nàng, bàn tay khẽ xoa bụng nàng, trên mặt không nén nổi xúc động.

Đây là con của hẳn!

Vừa rồi nàng nói, nàng nghĩ đến phụ thân của đứa trẻ nên mới vui vẻ như thế. Nàng nhớ đến hẳn! “Chàng còn dám nghĩ đứa bé trong bụng ta là của Cảnh Thừa Nghiêu, cả đời này đừng nghĩ đến việc ta sẽ làm hoàng hậu của chàng!”. Nhớ đến mấy ngày cô đơn, nàng cắn mạnh vào môi của hẳn.

Hắn giận quá hóa cười, khuôn mặt vui vẻ, chỉ có thể hôn sâu hơn để bày tỏ sự áy náy và yêu thương.

Môi lưỡi quấn quýt, nàng ươm một tiếng, đôi tay vòng qua gáy hắn, dựa sát vào người hắn.

Bàn tay của hắn xoa nhẹ lên cơ thể nhạy cảm vì có thai của nàng, thăm dò vào trong vạt áo, mặc sức nhào nặn, cảm giác người dưới thân khẽ run rẩy và hưng phấn.

“Tuyển.....”. Nghe nàng kêu nhẹ tên hắn, tình ý hắn đè nén đã lâu lan tràn như thủy triều.

Cánh tay sắt, ôm chặt lấy eo nàng, hôn sâu một lúc. Sau đó hắn ôm nàng đi ra khỏi nhà thủy tạ, đi về phía Tử Thần cung.

Dọc theo đường đi, không ít cung nhân nhìn thấy một thị vệ áo xanh trắng trốn ôm Hoàng hậu thất sủng.

Vào đến Tử Thần cung, Nghiêm Tuyển ôm nàng vào trong tấm điện, bên ngoài lại truyền đến giọng nói thình an của Thôi Nguyên Bái.

“Bệ hạ, Diêu Chiêu nghi và Thi tiếp dư có chuyện quan trọng cần cầu kiến bệ hạ”.

Nghe vậy, Nghiêm Tuyển cảm thấy người trong ngực mình cứng lại, nụ cười đáng yêu cũng thu lại, con mắt long lanh chuyển thành trầm xuống.

Lúc trước vì muốn nàng ghen và muốn lôi kéo Hữu Tướng, hắn giả vờ cưng chiều Diêu Chiêu Nghi. Chắc là nàng đang nhớ đến những chuyện đó nên trên mặt mới hiện vẻ ảm đạm như thế.

Trước đây, hắn chưa từng chạm vào Diêu Chiêu Nghi, sau khi dẹp yên nội loạn, tất nhiên là Diêu Chiêu Nghi bị lạnh nhạt, hậu cung của hắn

không còn có tác dụng.

Bây giờ Hữu Tướng đứng đầu bách quan, tất nhiên là sợ công cao chấn chủ sẽ mang tai vạ, sẽ không dám ra mặt vì nữ nhi, hơn nữa quan viên không thể can dự vào hậu cung. Diêu Chiêu Nghi muốn tranh thủ tình cảm chỉ có thể dựa vào bản thân.

Nghiêm Tuyền suy nghĩ trong chốc lát, cất giọng nói: “Cho các nàng đi vào”.

“Thả ta xuống”. Lạc Quỳnh Anh dùng dằng muốn rời khỏi ngực hãn, không muốn nhìn thấy những phi tần kia.

“Đời này trăm sẽ không thả nàng ra”. Hãn ôm nàng đến bên ghế dài bên giường, ôm nàng trên đùi, cứ ôm lấy như vậy.

Khuôn mặt nàng nóng lên, muốn nói gì nhưng Diêu chiêu nghi và Thi tiếp dư đã hành lễ, cúi thấp đầu, đi vào tắm điện.

“Bệ hạ, thần thiếp vừa nghe một cung nhân nói, nhìn thấy một thị vệ áo xanh ôm hoàng hậu, thần thiếp rất đau lòng, nên đặc biệt đến đây.....”.

“Ngẩng đầu lên”. Nghiêm Tuyền không kiên nhẫn nghe Diêu chiêu nghi bẩm báo.

Diêu chiêu nghi và Thi tiếp dư cùng ngẩng đầu lên, nhìn rõ ràng Nghiêm Tuyền đang mặc áo xanh thị vệ và Lạc Quỳnh Anh đang được hãn ôm trong ngực, sắc mặt trắng bệch.

“Đã nhìn rõ chưa?”. Nghiêm Tuyền lạnh lùng nhìn hai người bọn họ.

“Thần thiếp... nhìn rõ rồi, xin bệ hạ thứ tội”.

“Cút!”.

Diêu chiêu nghi và Thi tiếp dư không dám ở lại lâu, hoang mang lúng túng hành lễ rồi đi ra ngoài, sợ mình cũng bị phạt giống như phi tử buổi chiều, bị Nghiêm Tuyền đưa vào lãnh cung.

Lạc Quỳnh Anh căn cứ dưới, gò má xinh đẹp như hoa nở rộ, cố ý hỏi: “Sao chàng không phạt bọn họ? Sao không đày họ vào lãnh cung? Có phải là không bỏ được không?”.

Mắt phượng Nghiêm Tuyền che giấu, đáy mắt yêu thương, bàn tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp.

Hoàng hậu của hắn, được hắn đặt trong lòng, từng cử động, mỗi một nụ cười, một cái nhăn mày cũng tác động tới suy nghĩ của hắn.

Rốt cuộc hắn đã có được nàng.

“Sáng sớm mai, trẫm sẽ hạ chỉ hủy bỏ lục cung”.

Lạc Quỳnh Anh giật mình, không hồi hồn trong chốc lát.

“Sau khi yêu nàng, trẫm không hề chạm vào nữ nhân khác, mặc dù hiểu lầm rằng trong lòng nàng không có trẫm nhưng trẫm vẫn không muốn chạm vào nữ nhân khác. Đối với trẫm, lục cung không hề có ý nghĩa nào”.

“Nghiêm Tuyền.... Chàng cứng chiều ta như vậy, không sợ người hậu thế nói chàng là một hôn quân mê sắc sao?”. Lệ đầy mắt, nàng vòng tay qua cổ, ôm chặt lấy hắn.

“Quả thật từ sau khi yêu hoàng hậu, trẫm đã bị váng đầu, dù bị gọi là hôn quân thì có làm sao”. Nghiêm Tuyền tự giễu nói.

“Tuyền....”. Nàng cảm động, chớp mũi xinh xắn hồng hồng.

“Trẫm còn phải ra một thánh chỉ, để cả đời này nàng đều là hoàng hậu của trẫm, ai cũng không thể làm gì nàng, đến chết cũng phải ở cạnh trẫm,

khỏi phải nghĩ đến việc trẫm ghét nàng, đưa nàng vào lãnh cung. Nàng cũng không cần về Ngọc Ninh cung, từ bây giờ nàng phải ở Tử Thần cung”.

“Chuyện này... Không ra thể thống gì, không hợp lễ nghĩa”. Nàng bị hấn hôn sâu liên tiếp không thở nổi, váy cũng bị vén lên lộ ra áo ngực mềm mại.

“Thánh chỉ ban ra, ai dám chất vấn trẫm?”. Hấn vùi vào khuôn ngực mềm mại cao vút của nàng, nhớ nhung như muốn thiêu đốt cả người hấn.

“Chàng.... Ừ... đừng cần nơi đó.....”. Nàng ôm lấy hấn, con mắt nhắm lại, giọng nói mềm mại, kiêu mị.

“Mỗi ngày trẫm đều ở Hái Ngọc các, nghĩ đến nàng ở bên kia, lại không được nhìn thấy nàng, nàng có biết trẫm khó chịu như thế nào không?”.

Thì ra mỗi ngày hấn đều ở Hái Ngọc các vì muốn gần nàng.

Nàng không hề kháng cự yêu cầu của hấn, mà đỏ mặt lấm bầm nói: “Đừng ở chỗ này”.

Lòng của Nghiêm Tuyển bỗng chốc mềm nhũn như bông, cả người nóng lên, ôm lấy nàng, đi vào trong nội điện, thả người mềm mại lên giường rộng.

Mắt phượng sáng như đuốc, yêu thương nhìn nàng. Nàng vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt tuấn mỹ của hấn, cười quyến rũ.

“Thà dùng giang sơn đổi lấy một tiếng cười của nàng, cũng không muốn ôm giang sơn để thấy nàng rơi lệ”. Hấn thở dài, cúi người hôn lên môi nàng.

“Tần Duyệt.... Bắt nguyệt, chàng đã bắt được ta”. Bắt lại, một đời một kiếp.

Nghiêm Tuyền cười, kéo rèm vàng, che giấu gương mặt kiều diễm xuân sắc và tiếng thở dốc bay ra.

Hóa ra, nàng khát vọng trời cao biển rộng chính là tình yêu của hã... Từ từ, cả đời hã sẽ ở cùng nàng, ở trong hoàng thành Kim Lương.

Nàng không còn là kẻ địch của hã, mà là hoàng hậu duy nhất được hã sủng ái trong cuộc đời.

Nàng ở trong lòng hã, đến chết hã sẽ không buông nàng ra, vĩnh viễn không.

TOÀN VĂN HOÀN!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17: Chương Cuối](#)